

Philé, Manuel / Bersmann, Gregorius (trad.) / Camerarius, Joachimus. Tou sophôtatou Philê Stichoï iambikoi peri Zôôn idiotêtos meta prosthêkês lôach. tou Kamerariadou Sapientissimi Phile Versus iambici De Animalium proprietate cum Auctario loach. Camerarii

S. L. : H. Commelini, 1596.

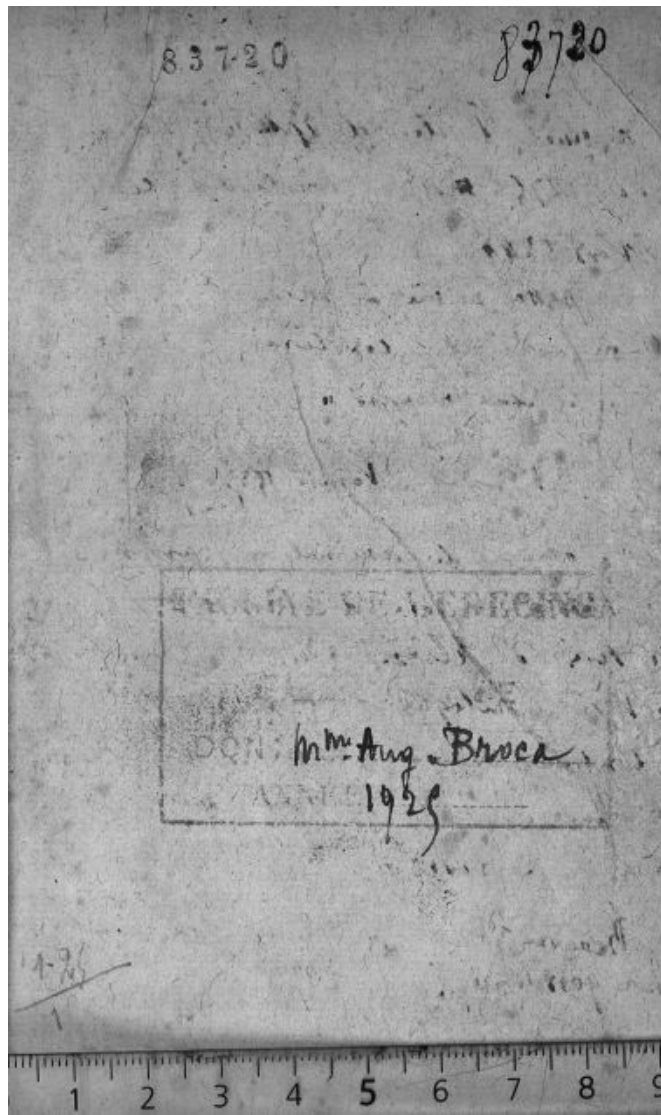
Cote : 83720

Res. XVI°
MF: 1659

OTHÈQUE
ct. BROCA

2me Série.

N° 717

68 p 5

Manuel Philé d'Éphèse, né
vers 1275, mort à Constantinople.

Not 1340

" passa sa vie à mendier la
" faveur des courtisans, dont
" il fut méprisé "

1er éd. Venise 1733 u 8

" l'ouvrage de animalium proprie-
" tate, composé de morceaux
" tirés d'Élien, est écrit en
" vers politiques ou mesures, qui
" contiennent un nombre deter-
" miné de syllabes, sans égard
" à la prosodie "

Beaumont, Biogr. universelle des langues
chr. gothdun 1829 p. 2338

Collegii Societatis Jesu natus 1747

Τῶσφωτῆς

ΦΙΛΗΣΤΙΧΟΙ

ΙΑΜΒΙΚΟΙ

ΠΕΡΙ ΖΩΩΝ ΙΔΙΟΤΗΤΟΣ,

μετὰ αἰσθητικῆς

ΙΩΑΧ. ΤΟΥ ΚΑΜΕΡΑΡΙΑΔΟΥ,

*Dono D. Malle h. u. et official. Cam.
Sapientissimi*

PHILEVERSVS

IAMBICI

De Animalium proprietate, cum
Auctario IOACH. CAMERARII.

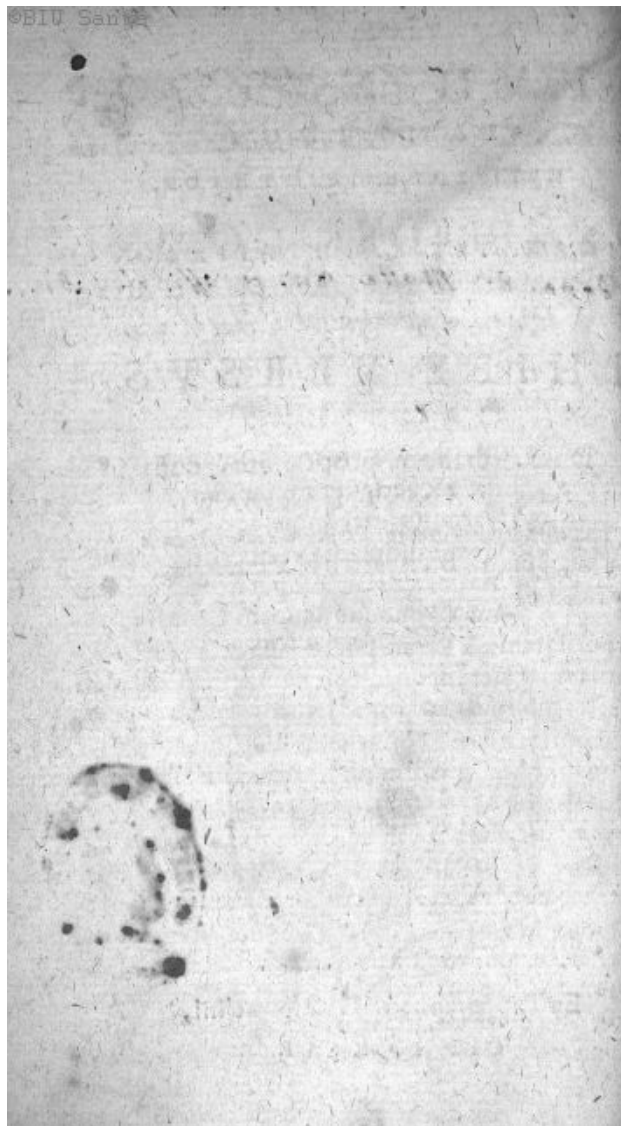
*Exposita eodem metro versuum Latinorum a
GREGOR. BERSMANO Annabergensi.*

83720

Ex Typographeo H. Commelini,
C10 10 XCVI.

Illustriss. ac generosiss. Principi

DN. FRIDERICO III.

COMITI PALATINO AD

RHENVM, S. ROMANI

Imperij Archidapifero & Electori, Duci

Bavaria, &c. Domino suo clementiss.

V CANVM, inter sui temporis poet-
tas, & versuum concinnitate, & sono
carminis excelluisse adeo illum qui-
dem existimant, vt orationis elegan-
tia coæuos facile superaret omnes: ta-
meti, quod ad natiuam Latini sermo-

nis puritatem, & veram poetæ laudem atque præ-
stantiam attinet, nequaquam cum felicioris seculi
poetis, minime vero cum Maronis maiestate pute-
tur conferendus. Huius cum aliæ memorantur
inueniuntur insignes; quarum nimirum ætatis illius ora-
tio, non sine affectatione quadam, ferax & plena;
tum hæc in primis:

Iuppiter est, quodcumque vides, quocumque moueris.

Ita enim se res habet, vt, quoquo te, secundum ver-
sus huius sententiam, vertens, oculos circumferas,
tota hæc rerum vniuersitas, cum structuræ admira-
bilis artificio ac pulchritudine, tum partium singu-
larum distributione atque ordine, theatrum sit ac
testimonium Dei opificis atque architecti euiden-
tissimum

tissimum. Etsi autem, in hac mentis & oculorum nostrorum caligine, natura rerum penitus perspicere nequit, quod ipsarum causæ contemplantibus minime sint obviæ atque expositæ: tamen qualiscunque etiam operum tam mirabilium adspectio consideratioque attestatur, quod Virgilius quoque affirmavit;

Deum ire per omnes

Terrasque, tractusque maris, calumque profundum.

Hoc ita esse, etiam de Apostoli testimonio manifestum fieri potest, cum ad Romanos inquit: *ὅτι ἀόρατα θεοῦ, ἀπὸ κτίσεως κόσμου τοῖς ποιήμασι νοούμενα καὶ θεορῶται, ἢ τε ἀίθρησ αὐτοῦ δυνάμεις, καὶ θεϊότης.* Quæ cum ita sint, quis non videt merito gratiam deberi iis, qui naturæ obscuritatem evolventes, impressa in hac ipia Dei opificis vestigia persecuti sunt, aliisque prodiderunt? Quæ tamen illa quidem magis in orbe supremo, in quo infixi sunt ignes sempiterni, & veluti oculi mundi inhærent; quæ sidera vocamus & stellas; cum propter fulgorem illarum, tum motuum harmoniam eminent & apparent: maxime vero in *μικροκόσμῳ*, homine inquam, quem ad imaginem Dei conditum, velut exemplar quoddam artificii divini, & archetypi conditoris, recte dixeris, intuentium oculis sese offerunt: tamen in illo etiam animantium genere, quod *ἄλογον* Græci nuncuparunt, siue quod rationis, siue quæ huius interpretis est orationis, siue potius quod utriusque careret usura; admodum sunt conspicua. Quis enim (ut Orphei quoque versum huc assumam,

ἴχνια καὶ χίτρα σιβαρῆν κομπερῶτο θεοῖο,

non agnoscit, siue genera animantium varia, siue formas,

formas, siue naturā, siue partes, siue generationē, siue denique motum & functiones, quę omniū superāt admirationē, contēpletur, atque ad animū paulo accuratius reuocet? Quarū differentias vt vnā saltem atque alteram attingā, videas animantium alias, vt Cicero scripsit, coriis tectas, alias villis vestitas, alias spinis hirsutas: pluma alias, alias squama obductas, alias esse cornibus armatas, alias habere effugia pēnarū. Item, quod idem ait, alia animalia gradiendo, alia serpendo ad pastū accedunt, alia volando, alia nando. De quibus nunc quidē plura disserere, et si ab operis huius argumēto nequaquam fuerit alienum: tamē, quod explicari singula breuiter nequeant, satius duximus cognitionis huius cupidum remittere ad eos, qui ex professo de his tradidere. Quorū in numero facile princeps est Aristoteles, cuius de historia animalium libros adeo arrisisse Alexādro Magno accepimus, vt philosopho præmiū laboris persolueret talēta 800, h. e. coronatorū aureorū millia quadringēta octoginta, secundum quorundā cōputationem. Cum autem in natura animantium in primis admirabilia sint virtutū simulacra, nō vsu quidē & exercitatione ab ipsis cōparatarum, multo minus mentis iudicio acquiratarū; quarū illę *ιδιαις* nominantur philosophis, hæ vero *διανοητικę*; sed a natura omnium parente insitarum: harum consideratione cōmōti cum alii non contemnendę auctoritatis philosophi, tum in primis scriptor elegans & prudens Plutarchus, brutis animantibus rationis humanę particulam tribuere non detrectarunt. Et extat huius commentarius, quem inscripsit titulo *περὶ τῶν ἐν ἄλλοις ζῴων λογικῆς*; itemque alter, cui titulum fecit

* 3

πίπτοι τῶ ζώων φρονιμώτερον, ὡς χερσαῖα, ἢ τῶ ἐνυδρῶν. Et in prō-
 ptu sunt de hoc argumento disputationes multo-
 rum; quibus tamen nequaquam ego hoc effici ar-
 bitror, quod illi volunt, imaginem illam & similitu-
 dinem humanæ prudentiæ, fortitudinis, clementiæ,
 ingenii, & solertiæ, quæ contemplantibus est obuia,
 non in magnis duntaxat, sed minutissimis quoque
 bestiis, euincere, id quod dubium controuersum-
 que est, veram scilicet rationem & intelligentiam il-
 lis inesse. Hoc sane negari non potest, quod res lo-
 quitur, multa homines a brutis edoctos esse, inque
 his plurima omnium officiorum suppeditari nobis
 exempla, ad conformandos mores, atque instituen-
 das vitæ actiones idonea. Atque de his vt prius di-
 cam, vel potius reperam partim ab aliis, Plinio præ-
 fertim & Plutarcho, partim a me ipso ante com-
 memorata, *ὡς αὐτῶν ἀελπίων αὐτῶν λέγων* more Socratico; quis
 est tam demens, tamque parum de se cogitans, qui,
 cum bestias aduertat, se, vitam, corpusque tueri, ac
 declinare ea quæ nocitura ipsis videntur, omniaque
 quæ sunt ad viuendum necessaria inquirere & pa-
 rare; non excitetur ad cōsimilem curam atque con-
 tentionem acquirendi sibi suisque ea quæ ad vitæ v-
 sum pertinent, & quacunq; ope possit, propulsan-
 di omnem vim atque iniuriam a suo eorūque quos
 genuit, corpore, capite, atque vita? Vt enim maio-
 rum gentium animalia nunc missa faciam, cui igno-
 ta est alitis domesticæ, cuius *παραβολῆ* etiam filius
 Dei vititur, gallinæ inquam, erga tenellam pullitiam
 caritas ac curæ sollicitudo; proque hac aduersus im-
 petentes propugnandi audacia? Prædicatur in con-
 seruanda sobole perdicum solertia; quæ pullos per
 ætate

æratem ad auolandum nondum satis veloces, supino in terram decubitu docent venatorum oculos fallere, gleba corpori, integumentis vice superingesta; quo facto, matres ipsæ venatorem, coloris similitudine deceptum, alio auertunt, variis se circumagentes ludificationibus, ac impeditæ, quasi volando sint defessæ, obuolitantes, tantumque se non deficere cursu simulantes, ac quasi captarum speciem tantisper præ se ferentes, donec a pullitie sua hostem procul abducant. Tum vero pleno sese volatu, tanquam receptis nouis viribus, proripiunt. Quis hunc solertis consilii, & salutatis astutiæ plenum amorem, non admiretur? Mirabilem certe, nisi non minori admiratione digna sint, quæ de leporibus narrantur. Hænanque se in latibula recepturi, catulos suos alium alio transferunt, variorum locorum, sæpe etiam iugeri intervallo distitos, atque a se inuicem deiunctos; non aliam illos quidem ob causam, quam ut, si vel hominem, vel canem per ea loca vagari euenerit, in idem vniuersi capturæ discrimen, vitæque periculum non adducantur. Quo facto, ipsi paulo post decursu multiplici hinc inde impressis vestigiis, quibus venatorum indagine, & canum eludant sagacitatem, saltu tandem ingenti vno atque altero in sua se subducunt cubilia. Atque hæc de Leporibus prodita accepimus: quorum solertia non inferior est erinaceorum in custodiendis tuendisque se suisque dexteritas ac circumspectio, quæ etiã prouerbio locum fecit:

Πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχθρὸς ἐν μίγρῳ,

h. e. *Ars multa vulpi est, una cehino maxima.*

vulpecula enim ipsum persequente, iam iamque imminente, intra aculeorum suorum spinas, quæ ca-

* 4 stance

staneę seu nucis pineę, ealyce suo inuolutę, referūt similitudinem, sese agglomerat: atque ita acutis vndique in orbem horridis circumtectus spiculis,

κείτη. ἰστέν τε καὶ δακτυλίου ἀμύχανον.

sed admirabilior est eiusdem pro catulis sollicitudo ac providentia. His enim victum procuraturus, vindemię tempore in vineas clam irrepit, pedibusque botrorum acinos decutit, quos corporis rotatione aculeis suis confixos excipit, iisque onustus tandem se in speluncam recipit. Qui hæc literis prodidit grauis & idoneus testis Plutarchus, meminisse se scribit, omnibus qui tum aderant ad spectātibus, erinaeum ad hunc modū acinis onustū, præbere botri reptantis ingredientisque speciem. Postquam vero lustrum quod habet, cum hac acinorū sarcina ingressus est, prædā proli distribuit; quam partim ex se statim decerpendam illi suppeditat, partim catulis condendam subministrat. Idem piris pomisque, vbi maturuerūt, facere cōsuevit. Dignum memoratu est, quod de latibulo siue cubili eiusdem proditum memorię est; id cum duos habeat meatus, instar faucium, ad Boream alterū, alterū ad Notū conuersos, eos alternis, prout cæli imminentem mutationem, & futuros venti aduersi flatus præsentit, vel obstruere assolet, vel aperire. Hoc cum Cyzicenus quidā animaduertisset, nomen sibi & famam inde peperit, tempestates præfagientis, siderumque instructi scientia. Sed prolixior sum, quā opus erat, in φιλοσοφία h. e. amore & cura animantium erga fetus suos referenda: præsertim cum huius exempla satis multa a Phile ipso recenseantur. Venio igitur nunc ad aliarum, quæ a bestiis similiter nobis suppeditantur, virtutum effigies

figies ac simulacra. Quis est ingenio tam ignauo & inerti, animoque procius remisso ac segni, qui formicarum contemplatus industriam, atque in subeundis laboribus alacritatem & tolerantiam, non exciteretur ad consimile in exequendis vitæ muneribus atque officiis studium, curam, & attentionem? Itaque & Solomon, omnium quos Sol vidit regum sapientissimus, hominem ignauum & seghem ad formicæ relegat diligentiam atque industriam: & Poëtarum Plato, studii & laboris illarum assiduitatem pulcerrimis expressit versibus sic canens:

Ac veluti ingentem formica farris acervum

Cum populant, hyemis memores, tectoque reponunt

Iti nigrum campis agmen, pradamque per herbas

Connectant calle angusto: pars grandia trudunt

Obnixæ frumenta humeris; pars agmina cogunt,

Castigantque moras: opere omnis semita feruet.

Ceterum non industria modo illarum admirationem mouet: sed etiam, quod natura vix vllum maximarum pulcerrimarumque rerum spectaculum habet tam paruum: quippe in quo, *ἀσπερ ἐστὶν καὶ τὰ κέρματα τῶν ἀγρῶν ἀγρῶν ἐμφανῶς*, teste Plutarcho. Amicitia enim mutuæque caritatis imago est atque argumentum, illa inter ipsas rerum communicatio, & quod altera alteri occurrentes calle angusto, exoneratæ oneratis de via decedunt, transitumque præbent; & quod sarcinam gestatu difficiliorem, in plures distributam, faciunt leuiorem; & quod conuentus inter se celebrent frequentes. Mitto nûc ceteras virtutes in insectis illis cõspicias. Fortitudinis. n. simulacrû exhibet illa in adẽudis laborib. prõritudo & constantias

constantia: & sunt in iisdem multa frugalitatis, multa providentię, multa iustitię argumenta non obscura. Mitto Reipub. inter ipsas probe constitutę beneque moratę formam; mitto nundinas & emporia, ad devinciendum se mutuo iure societatis & benevolentię inter ipsas instituta. Et si, quę de Repub. earundem literis tradita leguntur, in apum politia magis quam formicarum eminent. Illę enim regem sibi deligere perhibentur, & corporis proceritate, & formę præstantia ceteris antecellentem. Quo, ut poeta cecinit,

— in columi. mens omnibus una est:

Eodemque, ut idem retulit,

Amisso, ruperē fidem, constructaque mella

Diripere ipsa, & crates solvere fauorum,

& quę deinceps memorantur. In harum rerum considerationem summos, infimos, & mediocres incumbere certe operę precium fuerit. Quis enim procerum non admoneatur clementię ac moderationis, cum regem apum aculeo quidem armatum esse audit, minime vero eum quidem illo uti ad offendendos lædendosque subditos, immo ad defendendos potius, ac protegendos: sicut Apostolus de uniuerso genere magistratus verba faciēs, *τὸ ἀεχέειν*, inquit, gestare gladium, cum Dei minister sit, ad irrogandas pœnas iis qui malefaciunt? Quis vero subditorum non excitetur ad colendum obsequio ac prosequendum reuerentia magistratum, si earundem erga regem consideret subiectionis obseruantiam, & obœdientię morigerationem? Quem non modo extra alueolos progressum stipatu regio circundant, sed etiam forte amissum solícite indagando perquirunt.

runt, odoratuque sagaci persequuntur; quem nimirum, cum aut annis marcet, aut volando defessus est, suis ipsæ corporibus sublatum baiulant. Quid? quod eodem faris functo, non iam foris ad pastum prodeunt, sed cadaver eius mæstæ circumstantes, funus extra aluearia deducunt, terræque mandant? Atque, ut rem in pauca conferam, omnino Respub. illarum, in tanta civium multitudine, atque officiorum varietate, pace consentiens mirifica, ac concordia stabilita incredibili, suffultraque amore & beuevolentia, omnium superat admirationem. Sed nimis longum fuerit, historias singulorum animalium profectui, itaque ut modi potius a me quam copiar habeatur ratio, de ceteris, nudis duntaxat rebus agam, ut Nasonis verbis loquar. Disciplinam domesticam, curamque rei familiaris commendat nobis galli gallinæci vigilância, ac pro vxoribus suis sollicitudo mirifica. Pietatem erga parentes nos docet ciconia, alens suos, fouens atque sustentans. Fidem, amicitiam, & animi grati memoriam nobis insinuat canum erga heros fidelitas. Humanitatem ac liberalitatem subiicit ossifragæ in pullos aquilæ benignitas ac beneficentia: iustitiam apum moderatio, quæ ex floribus, illud quidem quod dulce est, delinant atque depascuntur, nullum autem fructibus ipsis damnum dant. Fortitudinis exemplum est, non modo leonis animus inuictus, sed reguli quoque, inter auiculas minimi, cum aquila pugna, deque imperio certamen: Temperantiæ genus belluarum vniuersum, neque plus cibi capientium, quam corporis requirit sustentatio, neque somno indulgentium præter naturæ necessitatem. Coniuges ad castitatem hortantur

hortatur colubæ ac turtures, ius matrimonii singulari colentes religione ac fide; adeo prorsus, ut nec mas nec femina, cubile attingant alienum: aut morte diuisam coniugii societatem nuptiis instaurent secundis. Quid cornices memorem, quæ defuncto marito, non vnum atque alterum annum, sed no- uem hominum ætates, viduæ perseverant? In ele- phantis tâta perhibetur esse castitas, ut, quam semel coitu impleuerint, eam contrectare iterum abhor- reant. Denique ad φιλαθρωπίαν, ac colendam inter homines societate, nos inuitat animantium omnium mutua inter se caritas ac beneuolentia, cum nullum eorum tâ immane sit, ut in sui generis bestias sæuiat ac grassetur. Quapropter Iuuenalis sui seculi homi- nibus μειωνθρωπίαν exprobrans, bestiarum imprimis, ad hoc argumentum, exemplo vsus est: cuius versus propter singularem venustatem huc adscribere o- peræ precium duximus. Sic autem ille:

*Sed iam serpentum maior concordia, parcat
Cognatis maculis similis fera. quando leoni
Fortior eripuit vitam leo? quo nemore unquam
Expirauit aper maioris dentibus apri?
Indica tigris agitur abida cum tigride pacem
Perpetuam: sauis inter se conuenit ur sis.*

quæ quidem exempla utinam sibi nostra ætate pro- ponant, σὺν ἀθρωπίῳ, οὐδὲ θηρίῳ, ἀλλὰ καὶ τὸν πατέρα τοῦ πατρὸς αὐτῶν, qui secundum Euangelistam, ἀθρωποκό- ρησιν ἀπὸ δόχθης, vastatione Ecclesiæ, scholarû, ac Rei- pub. πάνυ διὰ βολικῶς μὲν ὄντες. De quibus in præsentia instituire querelas, huius instituti non est, cum præ- fertim, si Horatio credimus, nihil proficiant tristes querimonia,

Si non

Si non supplicio culpa reciditur.

Atque hæc hæc hactenus de virtutum & officiorum simulacris, quæ in brutis nobis proponuntur, breuiter attingisse satis sit: neque enim plura nunc persequi liber, cum in promptu sint pœne innumera, neque vlla fere vitæ humanæ pars sit, quæ non actionum honestarum exempla hinc mutuari possit. Venio igitur nunc ad alterum genus virtutum, in quibus ingenii apparet solertia ac præstantia quædam, quod arte contineantur & scientia, Aristoteli *διανοητικῆς* sunt: nam & de his non nihil commemorandum est, vt comprobetur quod paulo ante dictum fuit, multa homines a brutis dicendo percepisse. Hoc ita se habere placet fieri potest, non modo de iis artibus, quæ mechanicæ vulgo appellantur, ac manu exercentur; sed etiam de ceteris, quæ & sunt ac perhibentur ingenii & liberales. De quibus prius expositurus ad præsentis argumenti institutum pertinentia, initium faciam ab arte Medicinæ, artium omnium, teste Hippocrate, præclarissima. Iam certum est animantes in multis medendi partibus extitisse hominibus magistris ac doctores, monstratis herbis ad medicandum vtilibus & salutaribus: id quod de plurimarum exemplis demonstrari in promptu est; sed nunc satis fuerit vnum atque alterum retulisse. Atque in harum numero primum occurrit Dictamnus herba, extrahendis sagittis vtilis; & Maronis quoque elogio, apud quem Venus Æneæ filio illa medetur, nobilitata. Hanc ceruos nobis monstrasse perhibent, eandemque in Creta insula, capras syluestres telo percussas persequi, ad eiiciendum e corpore spicula, Aristoteles prodidit, atque ex eodem his pulcerrimis versibus poeta retulit:

Hic

*Hic Venus indigno nati concussa dolore,
 Dictamnium genitrix Cretæa carpit ab Ida,
 Puberibus caulem foliis, & flore comantem
 Purpureo; non illa ferus incognita capris
 Gramina, cum tergo volucres hæsere sagittæ,*

& quæ deinceps sequuntur. Rutæ porro contra venena efficacitatem mustela ostendit; quæ dimicatura cum serpentibus, eam comedit, non ignara illius odorem his esse infestum. Chelidoniæ vltimum medendis oculis accommodatum, quæ nomen plantæ illi fecere, hirundines primum produxerunt, afflictis pullorum oculis ea medentes; Hieronymi, accipitres, quos aiunt herbam illam pede scalpere, & emanantem inde lacrymam in oculos transferre, ad abstergendas eorum nubeculas. Marathri siue fenici virtutem homines ab anguibus edoctos esse, hinc remere existimatur, postquam vidissent illos, hinc in latebra visu obscurato, sese herbæ huic affricant eademque oculos inunctos resouere. Ciconias in gano, canes gramine, quod inde & Dens canis, & Canaria appellatur, deglutito; edera apros; vltimos formicarum esu, sibi in morbis mederi, non est obscurum. Enematum vltimum ab Ibi, nota Ægyptiis aue, ad medicos peruenisse Plinius scripsit; tradens volucrum illam rostri aduncitate per eam se partem proluere, qua reddi ciborum onera maxime salubre est: cum columbi, turtures, gallinaceumque genus vniuersum, humorum sibi sarcinam leuât parietaria. Quidam quod inuentæ phlebotomiæ beneficium Hippopotamo, Nili fluminis equo incolæ, acceptum fertunt. Is enim, cum & natura sit gulosus, & assidua fatietate obesus, quotiescunque se sanguinis copia grauari sentit,

sentit, ad acutiores ripæ cannas affricto femore, venam sibi pertundit, sanguinisque profluvio, corpus alioqui morbis obnoxium exonerat: plagamq; rursus, cum par est, volutato per crassum & obstruentem limum corpore, obducit. Non debeo his commemorandis esse prolixior, ne actum agere videar, quod veteri verbo veramur; præsertim cum & istorum pleraque, & complura alia medicinæ a mutis animalibus repertæ exempla, in sequenti commentario exponantur. Et vero properandum nobis est ad alias quoque artes, quas eorundem doctorum debemus magisterio. Iam quis ignorat, luscinias cantrices esse suaves, & perfectæ Musicæ scientia sonum edere modulatum, tam scite & concinne illum quidem, ut vix eum tot Musicis tormentis humana possit emulari industria. Vnde natum existimatur ut luscinia cantum effingere prædicent eum, qui numerose cantillar. Nunc enim (ut Plinii verbis utar) continuo ille spiritu trahitur in longum, nunc variatur inflexo, nunc distinguitur conciso, copulatur intorto, promittitur reuocato, infuscatur ex inopinato: interdum & secum ipsa murmurat: plenus, grauis, acutus, creber, extentus, ubi visum est vibrans, summus, medius, imus. Neque est quod quispiam dubitet, sonum hunc artis esse: siquidem plures singulis sunt cantus, nec iidem omnibus, sed sui cuique. Certant inter se, palamque animosa contentio est. Victa sæpenumero vitam morte finit, spiritu prius deficiente, quam cantu. Meditantur aliæ iuniores; versusque, quos imitentur, accipiunt. Audit discipula intentione magna, & reddit, vicibusque reticent. Intelligitur emendatæ correctio, & in docete quædam repre-

reprehensio. Hæc ille. Mitto nunc Opticen, mitto Arithmeticen, mitto denique Geometricæ, quarum artium non rudimenta duntaxat, sed documenta etiam singularia, cum in terrestribus, tum in aquaticis animalibus esse in promptu, Plutarchus idoneis docuit exemplis: vereor enim ne modum excedat hæc commemoratio. Itaque confero me ad astrorum scientiam & præcipue eam, quam, propter prædictiones & præfensiones rerum futurarum, *πρόβλεψις* & *ἀετιολογία* nominarunt. Iam, præfagia tempestatum ab animantium indiciis manasse plurima nemini puto esse incognitum: docente scilicet nos observatione quotidiana, aeris mutationem denunciari ab agnis & arietibus, petulco cornu ludentibus, blandeque coniscantibus, ut Lucretii verbis loquar, ac pedibus in aerem sublatis, crebro subsultu lasciuientibus. Eandem portendere existimantur boues, contra pilum se lambentes, ac repetito subinde mugitu aerem implentes, cælumque olfactantes: eandem turpes quoque & ignavi porci, cum alienos sibi manipulos feni lacerant. Immo non formicas, non talpas, non vermes terrenos, huiusmodi præfagiorum ignaros esse, congruentibus observationibus deprehensum est. Quid denique ranarum præter solitum coaxatio portendat, nemini est obscurum. Pisces, si ludibundis emergant subsultibus, corpusque paululum aquis exerere cernantur, pluias prædicunt. Delphini vero tranquillo mari lasciuientes, imminentem tempestatem ac procellam manifesto produnt indicio: iidem, illo turbato, aquam spargentes, tranquillitatem significant. Atque in hoc genere animantium, prope miraculi simile est, quod de thynno proditum accepimus,

accepimus, cum æquinoctia præsentire & solstitia, adeoque hominem docere, ut nihil ei opus sit observationibus astrologicis. Vbicunque enim locorum hyberno præoccupatur solstitio, istic hæret intrepidus, ad æquinoctium vsque ibidem commoratus. Quam vero, in hoc ipso præfagiendi genere, mira est auium supra reliqua bruta sagacitas? Notum est ex Marone. quid in ære portendant,

Cum medio celeres renolant ex æquore mergi,

Clamoremque ferunt ad litora: cumque marina

In sicco ludunt fulicæ: notasque paludes

Deserit, atque altam supra volat ardea nubem.

Neque vero (ut anseres præteream & anates, atque innumeras alias tempestatum aues præfagas) obscura sunt coruorum prognostica, quoties scilicet, ut rursus cum Marone loquar,

———— e pastu discedens agmine magno,

Coruorum increpuit densis exercitus alis:

aut, cum iidem

———— liquidas presso ter gutture voces

Aut quater ingeminant, & saepe cubilibus altis,

Nescio quæ præter solitum dulcedine læti,

Inter se foliis strepitant.

Ac constat, alitem hanc, quod præ cæteris futura prædicere existimaretur, Apollini olim consecratam fuisse: quippe a qua voces quatuor & sexaginta sono discrepantes edi proditum est, ex quibus diuinandi periti auguria atque auspicia frequentius, quam ex cuiuscumque alterius auis garritu capere consueverunt. Sed diuinationem hanc auspiciorum auguriorumque, quam Græci vna nomenclatione complectentes, *ἰαυροσκοπία* appellarunt, de industria nunc præter-

* *

præter-

prætermitto: sicut & *εργασιών*, & *δύχων*, & alia
nonnulla huius generis artium simulacra in brutis ma-
nifesta: ne dicendi promptitudo legentibus pariat sa-
stidium. Vnicum hoc prioribus adiciam, quod de
gruibus proditum accepimus, eas scilicet, silentio
per sublime volantes, serenitatem: clangosa autem
voce obstrepentes ac dissipatas, contrariam *τῶν περὶ
χοῖντων κλέσασιν* denunciare. Quis vero non miretur,
quod ab Aristotele de iisdem animaduersum, sicut
pleraque alia, Cicero retulit? Grues nempe, cum lo-
ca calidiora petentes maria transmittunt, trianguli
formam efficere. Eius autem summo angulo, aer ab
iis aduersus pellitur: deinde sensim ab utroque late-
re, tanquam remis, ita pennis, cuius auium leuatur.
Basis autem trianguli, quam grues efficiunt, ea tan-
quam a puppi ventis adiuuatur, hæque in tergo
præuolantium colla & capita reponunt. Quod
quia ipse dux facere non potest, quia non habet
ubi nitatur, reuolat, ut ipse quoque quiescat. In
eius locum succedit ex iis quæ acquieuerunt, ea-
que vicissitudo in omni cursu conseruatur. Hæc
Cicero, & id genus alia non pauca. Sed verbosior
sum, quam institueram; breuior certe, quam ar-
gumentum huius amplitudo postulat; quæ facit, ut
mihi in præsentia non tam copia in dicendo, quam
modus quærendus sit. Itaque, ubi de eo quoque
artium genere, quod reliquum est, hoc est, *περὶ
τῶν μηχανικῶν*, vnum atque alterum, ad comproban-
dum id quod est propositum, subiecero exem-
plum, huius expositionis, quæ opinione mea lon-
gius prouecta est, finem faciam. Atque de illis co-
gitanti in mentem venit, quod Democritum dixisse
perhibent,

perhibent, animalium nos summis in rebus esse discipulos, araneorum quidem texendo sarciendoque, hitundinum ædificando: suauium vero illorum cygni lusciniæque in modulando carmine & voce fingenda. Sed de Musica paulo ante meminimus: nunc igitur de prioribus videamus. Iam, vt de araneolis prius dicam, quis potest non mirari illorum in texendo machinationem atque solertiam, qua non minus lanificii præside Minerua valere conspiciuntur? Quæ res fortasse fabulæ occasionem præbuit, de artificii illius inter Arachnen puellam & Palladem certamine, quod Ouidius iuculento carmine profecutus est. Est enim in Arachnes nomenclatione Græca, significatio aranæ. Ac videmus, quæ a texendi artificibus fiunt omnia, ab araneis singula fieri & vniuersa: siquidem illorum more, & subtegmina circinato orbe annectūt, & stamina tereti & æquabili filo deducunt, maculasque paribus interuallis, sed subinde ex angusto crescētibus ac dilatatis, indissolubili nodo implicant: vt & centrum more Geometrico seruent, idque velut circino circunducant, & circunscriptiōē (περιφύραυ hęc Græci vocant) exacte definiant, neq; Euclidis ad hæc requirant operam, Geometricis rationibus eruditi. Quid? quod mediū illud reticuli pūctum occupātes, ex inopinato obseruāt, & muscas, & id genus alia animalcula, si qua inciderint; quæ contractis cassibus irretita arripiunt, irretita atreptaque conficiunt? Vnde & aucupes & venatores idem de auibus atque feris experiri cœperunt. Fabulosa hæc procul dubio viderentur, nisi quæ a me relata sunt, quotidie in oculos incurrerent. Neque vero texendi

OVID

**

2

solum

solummodo artificio textoribus, linteonibus, lim-
 bolariis, & acupictoribus, tanquam magistri quidam
 præcant, sed & larcendi arte instructi sunt. Si quid
 enim ex tela illorum subtili admodum, & vndequa-
 que filo tenuissimo ducta sustentata ac pendente,
 ancillarum in ædibus diligentia excusserit, aut casus
 aliquis abruperit, id resarciendo illico instaurant,
 multoque labore retexendo integrum præstant. Sed
 hæc hæc hactenus de araneis. Quanta vero auium est in
 extruendis nidis industria? Tanta profecto, ut omni-
 um illa quidem latiorum & fabrorum superet
 machinationem & solertiam. Vnde in prouerbii
 consuetudinem abiit: Scire omnia homines, & asse-
 qui, præterquam auibus nidos construere. Videre e-
 nim est hos intus lana, pluma, & id genus aliis rebus
 mollibus, instar culcitæ extructos, ac pullis substrat-
 os. Cumque præ ceteris hirundinum facta sit men-
 tio, cui non in earum cunabulis, præter materiam,
 quæ luto paleisque & interiecto stramine conge-
 sta est, ac mollibus plumis floccisque, ad tepesciendâ
 oua, constrata, consideratione digna videtur figura
 ipsa, sphaerica nimirum, quæ rotunditate sua & capa-
 cior est, & firmior, & occurfantium iniuriæ minus
 exposita? Sed de his quoque hæc hactenus. Iam vero, &
 arma polire, & hostem ex insidiis adoriri, apri & rhi-
 noceros nos docuerunt, illi quidem dentes suos, hic
 vero cornu ad pugnam acuen-do. cumque perpetu-
 um ipsi cum elephanto bellum intercedat, non ali-
 am illius partem, quantum quidem in promptu est, i-
 ctu appetit, quam ventrem; quod non ignoret, sua
 hunc mollitiæ omnium maxime vulnere esse perui-
 um. Quid de Ichneumone dicam, cuius aduersus

croco-

crocodilum accinctus & apparatus, luto se conspergentis, ac tanquam lorica vndique cingentis, ac munitis, nemini fere est ignotus? Sed abrumpenda mihi est in medio cursu hæc commemoratio, cum multa, præter hæcenus exposita, & virtutum nobis maximarum vestigia, & artium vitæ humanæ utilium ac necessariorum rudimenta, in animalibus suppetant. Quæ contemplantes, atque accurate exigentes non modo philosophi, (philosophos autem dico, non eos duntaxat, qui in scholis vulgo hæc appellatione veniunt, sed etiam antiquissimum, teste Cicerone, e doctis genus, poetas) non hi igitur modo, cum ad virtutum disciplinam alios exhortantur, animalium vti exemplis consuevere: verum etiam sacre literæ, tanquam vitæ ac morum regulas & normam, vel columbarum nobis subiiciunt simplicitatem, vel serpentum proponunt prudentiam: vel ouium mansuetudinem, vel leonis fortitudinem animique firmitatē. Quis enim legendo nō cognouit, multa in Bibliis officia ac functiones, brutorum animalium *παροβολαίς* repræsentari? Moyles vitæ Dei, carmine illo cygneo, quod diuino afflatus spiritu, paullo ante mortem cecinisse perhibetur, sollicitudinem Iehouæ pro populo Israelitico, expressit comparatione aquilæ grauissima: vt aquila (inquiens) excitat pullitiam suam, pullis suis incubat, expandit alas suas, assumit eam, portat eam super alas suas: & quæ deinceps sequuntur. Esaias propheta contra eundem populum animum erga Deum exprobrans ferum & ingratum, cum ad bouem & asinum ablegat, dominorum suorum non modo notitiam habentes, sed & amore illos complectentes; Agnoscit, inquiens, bos

** 3 herum

herum suum, & asinus præsepe domini sui. Israelite non nouerunt; populus meus non animaduertit. Boum quoque mentione apud Ioannem Euangelistam, quod Augustino videtur, indicantur dispensantes sacram scripturam Prophetæ & Apostoli, nõ aliam illi quidem ob causam, quam quod, boum instar, animos nostros arando excolunt, inque iis doctrinam verbi diuini disseminant. Itaque, & Prouerbiorum auctor, rex Israelitarum potentissimus ac sapientissimus Solomon, & gentium Apostolus D. Paullus, vetat obligari os boui triturati. Adde, quod sacra Biblia non vno in loco doctores atque præcones Euangelii Canes nominant: & Ecclesia ipsa Columbæ nomine in iisdem honestatur. In cuius mentionem cum quasi cursu suo deuoluta sit hæc narratio, non incontentaneum duximus, huic sermoni colophonem imponere imagine illius in halcyone nobis proposita, quæ a Philippo Melancthone communi præceptore, in epistola quadam est exposita. Atque constat, auiculam illam paullo ampliorem passere, septem ante brumam diebus nidum facere, totidemque sequentibus extructo parere. Cuiusque & nidus ipse figura sua, & structuræ modo, ac firmitudine, situque loci admirationem habeat: tum illud non minori admiratione dignum est, quod volucris illa asperimo anni tempore ouis incubans, pullos excludit, mari, quod fetificanti hospitium præbet, per eos dies placido & nauigabili, vt auis hospitiæ nidus, neque ventorum sæuitia quassetur, neque vndis obruatur. Itaque tranquillitatem illam maris circa id tempus, & ventorum quasi inducias, dies halcyonios appellari non est obscurum, quos &

qui

qui maria nauigant, non ignorant. Hanc auicularum
 istius historiam, summus vir ille, ac Germaniæ or-
 namentum singulare, cuius nomen apud omnes
 bonos est *εὐλογία*, in epistola quadam nuncupato-
 ria ad illustres. & nunquam satis laudatæ memoriæ
 Pr. VII. virum Mauricium, Ducem Saxoniz, P.P.
 imaginem esse scribit Ecclesiæ nificantis, tanquam
 in mari, in magnis & turbulentis imperiis, in quibus
 aliquantisper Deus & domicilium, tanquam ni-
 dum, & tranquillitatem mediocrem piis studiis
 concedit, vt propagari Euangelium possit. Abs-
 que his enim velut inductis foret, (quas immensa
 Dei bonitas interdum aliquas propter Ecclesiam
 concedit, fluctibus scilicet maris aliquantisper se-
 datis, ne fetificantem impediunt halcyonem) ne-
 que spargi vox Euangelii, neque erudiri adole-
 scentia, neque cœtus hominum possent coalescere.
 Atque hæc fere, ornamentum illud Europæ singu-
 lare, & Ecclesiæ Christi Iesu, ac doctrinæ eruditæ lu-
 men præcipuum, quem iterum honoris causa no-
 mino, Philippus Melancthon, quæ nos in pauciora
 contrahere breuitatis studio voluimus. Verum e-
 nimvero finis tandem huius commemorationis fa-
 ciendus est, quam præter opinionem meam huc vsq;
 produxit argumentum opusculi huius *αὐτῆς ζωῶν ἰδιότη-
 τες* inscripti, quod explicando animalium naturam,
 cum proprietatum illarum, quæ hætenus a me indi-
 cata sunt, attingit nonnullas, & præter has alia com-
 plura exponit: tum non pauca continet ad artem
 medicinæ pertinentia: *συμπεθεῖαι* insuper *ἢ ἀπὸθεῖαι*,
 hoc est, coniunctionem atque concordiam animan-
 tium quorundam, eorundemque discordiam atque
 discre-

* * 4

discre-

discrepantiam subiicit: non indigna illa quidem liberali cognitione, & quidem hæc omnia versibus exposita Iambicis senariis. Quos cum, de voluntate & consilio præceptoris mei, magni illius Iochimi, ante aliquot annos metro Latino redditos, obtulisset laudatis. memoria Principi Augusto. Duci Saxonie, Romanis Imperatoribus creâdis principi septē viro: eorundem nunc recensionem, ac *διευτεροῦς φεγγ. πιδας*, quæ Græcorum proverbio perhibentur *σφω. πηγυ.* illustriss. Elector, Domine clementissime, tuæ Celsitudini nuncupâdas duxi. Cum enim non ignorem, Excell. tuam omni liberalis doctrinæ atque cognitionis studio teneri; tum persuasum mihi habeo, eam ab illius quoque, quæ de naturæ est obscuritate, philosophiæ tractatione non abhorrere: ad quam sane pertinet hæc ipsa animalium quasi historia. A cuius indagatione summos olim Reges & Imperatores minime auersos fuisse, testatum fieri potest, cum de iis, quæ de Alexandro Magno, orbis terrarum Monarcha, paullo ante meminimus; tum, quæ de Seuero Cæsare prodita accepimus. Is enim Oppiano, pro singulis versibus *ἀλιουπκῶν*, h. e. operis illius, quo piscium genera, naturam, & capturam persecutus est, singulos nummos aureos numerari iussit. Quæ sua munificentia, non indigna Imperatore, tantam operi illi præclaro conciliauit dignitatem atque admirationem, ut poetæ illius carmina in hunc usque diem aurea nominentur. Quid? quod huius quoque opusculi, quod latina ciuitate donatum C. T. consecramus, auctor Philes, poema suum nuncupavit Michaeli Palæologo, Imperatori Constantinopolitano? Quid? quod Arsenius Monembasæ Archie-

Archiepiscopus, vnicum eiusdem, quod extabat,
 exemplar, protritū iam vetustate atque dissolutum,
 postquam sua collegisset opera atque cōsarcinasset,
 Carolo V. Imperatori (at quanto principi? qui a
 summorum Imperatorum laude & gloria propius
 aberat, quam a mediocrium) dedicauit. In tantorum
 igitur procerum quasi possessionem, hac lucubra-
 tiuncule meæ dedicatione Celsit. tuam adscisci, nō
 nihil meo iudicio honorificum tibi fuerit: cum cer-
 tum sit, cum Rempub. tum inprimis ecclesiam, non
 minora etiam sibi, quam ab illis, quos honoris cau-
 sa nominaui, vel potius maiora policeri merita &
 beneficia atque recipere ab Excell. tua, iam pridem
 votis & precibus omnium bonorum expectata ad
 gubernationem piam, sapientem, salutarem, & feli-
 cem; ad cōmune totius Germaniæ præsidium ac
 defensionem, ad bonarum literarum patrociniū,
 ad religionis denique orthodoxæ salutem & incolu-
 mitatem. Quarum quidem rerum, in hac dum tene-
 ra & recenti gubernatione, præclarum edidisti spe-
 cimen, cum plurimarum virtutum tirociniis, tum
 singulari erga Academiam tuam benignitate & mu-
 nificentia; subleuatione præterea liberali ac benefi-
 ca piorum ac miserorum exulum, afflictis. hoc ac
 pæne desperato, in patria mea, Ecclesiæ Christianæ
 statu, ad Excell. tuam sicut ad aram & sacrā ancoram
 confugientium. Quorum tu profecto, quod res lo-
 quitur, cum paucissimis aliis Germaniæ principibus,
 commune es per fugium, asylum, atque *ἀνεῖρησις τῆς
 σωτηρίας*. De quo plura nūc a me cōmemorari non est
 necesse. Quod autem ad conuersionis meæ, tā Se-
 nariorum Phile, quam auctarii Ioachimi, operam at-
 tinet,

tinet, de eo iudicium permitto lectori candido & beniuolo; & in primis Excelſitati tuæ, ab hoc quoque ſtudioꝝ genere minime abhorrenti. Quicumque vero hæc legendo cognoſcere non dedignati fuerint, eos monitos velim, neſcii ne ſint, in metro Græcorum Phile verſuum (in quibus, quod verſibus, quos politicos Grammatici nominarunt, vſuuenire ſolet, nonnunquam ſyllabarum magis numerum, quam metri rationem obſeruata, erat animaduertere) in illo, inquam, ſi quæ non conſtabant; ea mutata eſſe aliquoties corrigendo ab eo, de cuius hortatu, hunc expoſitionis laborem quaſi vicarium, primum ſulcepi. Sed & ipſe voculas aliquot, quæ in editione Veneta mendose typis deſcriptæ erant, ex Aliano ſanaui; quod haudquaquam vitio mihi verſum iri conſido. In metro nihil ipſe mutaui, ne audiendum mihi eſſet illud Naſonis:

Quis tibi, ſane puer, dedit hoc in carmine iuris?

Quod ſi Ioachimo Græcæ Latinæque literaturæ parenti licuit, non idem forte licuerit mihi, qui Ioachimus nõ ſum. Et, ſi Euiſpylus hoc poſſet, non poſſet Aſopus. De illa autem veteris Muſicæ, poetices inquam, mutatione ac deprauatione, quæ paullo ante ruinam præceſſit imperii Græcorum, mihi neſcio quid cogitationum ſulcipienti, in mentem veniebat, quod ex Platone Cicero retulit; *Muſicorum cantibus mutatis, mutari ciuitatum ſtatus*. Quod vtinam omen a patriæ meæ cernicibus (quæ in iſto graculoꝝ obſtrepentium & ranarum coaxantium garritu ac vociferatione, non modo veterem illam philomelæ Muſicam dedit, ſed pæne *ἀμύμονος* facta eſt) benigne auertat præpotens & miſericors Deus.

Sed

Sed nunc non erat his locus, ut eum Oratio loquar,
& fortasse satius fuerit in præsentia, ut eiusdem ver-
bis utar,

———— *male ominatis Parcere verbis.*

Redeo igitur ad illustris. Cels. tuam, maiorem in
modum, quaque possum ac debeo animi subiectio-
ne petens, ut hanc compellationis ac dedicationis
meæ confidentiam, cuius auctores laudare possim
non contemnendæ auctoritatis viros, eo accipiat a-
nimo, quo munuscula huiusmodi literarum a lite-
rarum & literatorum amantissimo & beneficentissi-
mo principe accipi decet ac par est: atque conatum
hunc qualemcumque studii atq; diligentiæ meæ, cle-
mentia tuæ fauore benigne comprobet ac promo-
ueat. Oro autem æternum Deum, patrem Domi-
ni nostri Iesu Christi, ut Excell. tuam, rebus omni-
bus florentem, sub umbra alarum suarum tueatur,
protegat, ac conseruet, suoque sancto spiritu regat
ac gubernet, ad consilia sancta & salutaria Reipub.
& Ecclesiæ, ad ditioni tuæ subiectorum felicitatem,
commoda, atque incrementum, ac doctrinæ erudi-
tæ, atque illibatæ religionis propagationem ac de-
fensionem, per vnigenitum filium suum, *Υεισθητορ*,
Dominum ac seruatore[m] nostrum Christum Ie-
sum. Amen.

*Illustris. Cels. tua
subiectis.
Gregorius Bersmannus.*

AD GREGORIVM BERSMANVM.

De secundâ editione Iamborum PHILÆ.

PHILEN Pelasgis proprietatem Animalium
 Prodentem Iambis, cognitu dignissimus,
 Auctariumque nobilis CAMERARII
 Fari Latinè versibus senarius
 BERSMANE fecisti, recentique hoc opus
 Iam reddis incudi, bene, aptè, scitulè
 Tornatum; ut ex mei relatu POSTHII
 Accipio. Maecte o maecte lucubratibus
 His laude dignis, & virum praconis,
 Quos Musa celso statuit in cacumine
 Heliconis. Ut per te reviviscunt modò
 Animantia ista, ita tu subinde a funere
 Redivivus existes in his Animantibus.

Paulus Melissus Franc.
 Comes Pal. & Eques,
 civis Romanus.

Ode
 IOHAN. POSTHII, AVLÆ
 PAL. EL. MEDICI.
 ad eundem.

Iustar theatri magnifici cluet
 Hic totus orbis, quo sapientia
 Exempla diuina relucet
 Conspicuis manifesta signis.
 Nam siue celi vasta volumina,
 Et fixa in illis astra micantia,
 Simulque contempleris horum
 Multiplices sine fine motus:
 Seu pulcra terra germina fertilis,
 Et que quotannis munera sufficit
 Nobisque, brutorumque seclis,
 Alma parens facilisque mater:
 Seu pluma amictas versicolore aues,
 Passim vagantes per liquidum æthera,
 Cantuque mulcentes sonoro
 Usque hominum pecudumque sensus:
 Seu qua pererrant vulgo animantia
 Syluas & agros, prataque florida:
 Seu pura in vnda lufitantes
 Squamigeri generis cateruas:
 Hac protinus nos attonitos inbent
 Agnoscere omnes omnipotentiam
 Patris supremi, & huius amplas
 Ore pio celebrare laudes.
 Hoc sine praesens est liber editus,
 Quem scripsit olim carmine Iambico

Philes,

Philes, poeta Christianus,
 Sanguine progenitus Pelasgo.
 Latino eundem transtulit en meiro
BERSMANVS, ingens gloria Apollinis,
 Linguaque praeollens utraque.
 Ceu monumenta docent librorum.
 Quis diligentem se Cameraris
 Fuisse magni discipulum probat,
 Quem fama sublimem superbis
 Non moritura vehit quadrigis.
 Hunc ergo, lector candida, musicum
 Vultu laborem suscipe candido,
 Miramque brutorum legendo
 Historiam, venerare numen
 Ter maximum, quod talia condidit,
 Tam mira & illis ingenia indidit,
 Humani ad haec ut obstupescat
 Sape animi sapiens acumen.

IN

IN EVNDEM.

Berfmane, Aonidum fidus regale sororum;
 Atque idem Pallados acer amor;
 Quas tibi quas digne grates aget ordo medentum;
 Illaque gens tauri cui folio autèta coma?
 Quod cum iam pedem utrumq; Philes Lethe amne labaret,
 Ipsiūq; auida fauce arbiaret aquis;
 Non modo eum tuus inde vigil reuocauerit ardor,
 Fecerit ac Solis cernere rursus equum;
 Verum etiam Ansonia decorarit munere vestis,
 Atq; urbis ciuem iusserit esse Remi?
 Certe non tantum facto hoc, ter maximam iniisti
 Gratiā apud doctum Phœbi virūq; gregem;
 Sed tibi cuncta ligasti operoso Animalia nexu.
 Quaq; fontes tellus, aquora quaq; fœnent.
 Nec leuib; volucrum vlla secat liquidum athera pennis,
 Quin & in arte libens se ferat, esse tuo.
 Quare sic habeas, moriturum tempore nullo
 Illa tua in Gracum tot bene facta Philen:
 Hoc sed enim vsq; Orbis iriplicis victura teatro,
 Donec erit piscis, donec & ales erit;
 Donec erit serpens, donec pecuina propago;
 Donec erunt vates, donec erunt medici.

Ianus Gruterus

MICHAEL BARTH ANNÆ-
BERGENS. PHILOS. ET MÈ-
dic. Doctor & professor
publicus, Lectori.

Collegerat Græcos PHILES ceu flosculos
Ex Eliani Aristotelisque siluulis,
Pererrat omne quas genus animantium:
Berfmanus hos miscens Latinis floribus,
Contextuit variam ex eis corollulam:
Sic virgo bella purpureis violas rosis
Alternat, & sertum suo capiti parat.
Tu cui librorum est elegantum copia
Cura, hac etiam, tibi consulo, corollula
Tuam nitentem Bibliothecam adaugeas.

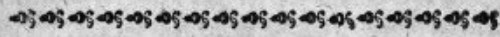
Τῷ σοφώτατῳ

ΦΙΛΗ ΣΤΙΧΟΙ

ΙΑΜΒΙΚΟΙ

ἔπι

ΖΩΩΝ ΙΔΙΟΤΗΤΟΣ.

Sapientissimi

PHILE VERSVS

ΙΑΜΒΙΚΙ

De

ANIMALIVM PROPRIETATE,

A

Gregorio Bersmanno Latini facti,

τῶ σφωτάτῃ καὶ λογιωτάτῃ

ΦΙΛΗΣΤΙΧΟΙ

ΠΕΡΙ ΖΩΩΝ ΙΔΙΟΤΗΤΟΣ,

πρὸς τὸν αὐτοκράτορα κύριον

Μιχαήλ.

ΕΧΡΗΝ Ἀδάμ μὲν τὸν γμαρχίω τὸν μέγαν,
 τοῦ δεαπότῃ τῷ ἐπιτολίῳ δεδεγμένον,
 Τηρεῖν τε καθαράν τῆς ψυχῆς τὴν ἀξίαν,
 Καὶ θηρίων δέχοντε παντοίων μένειν.
 Ἐπὶ Φαγῶν δετῶ ζύλου τῆς γνώσεως, 5
 Παρθῶν τῷ τιμῷ ἐγνώ κατὸ βέλους,
 Ἥμειψε καὶ τὸ σχῆμα τῆς ἐξουσίας,
 Καὶ θῆρες αἰδοῦς ἀγροήσαντες νόμους,
 Ὡς δυσμετῆ φέγγουσι τὸν πρὶν δεαπότιν.
 Καὶ τὸν χαλινὸν ἐνδακόντες τῶ κρατάτῃ, 10
 Ἔρῶσουσι ἕς ἕσπερον Διοσίας βρόχους,
 Καὶ ζῶσι λοιπὸν, εἰν ἐρήμοις γῆς τόποις.
 Ἐγὼ δέ σοι θῆρα τρον Διοσίας πλέκων,
 Φυλακὰς λυγρὰ πύτῃς ἐξ ἐρημίας.
 Σέθεν γὰρ αἰατέλλοι ἡλίου δικλῷ, 15
 Ὡς εἶπε Δαυιδ, ζωρεαΦήσαις τῷ κλίσιν,
 Εἰς μαίδραν ἐχρῶ σωδραμῆν πύτῃς λόγων.
 Καὶ λῖνα ρυθμοῦ πεχρικῶς ὑφαρμύσαις,

Πολλῶν

Sapientissimi ac eruditissimi

PHILE VERSVS

DE ANIMALIVM PROPRIE-
TATE, AD IMPERAT.

Dn. Michaelum.

NOstræ satorem par erat, propaginis,
Mandato ADAMVM conditoris optimi
Parère, decus animique seruare integrum,
In belluasque ius sibi datum imperi.
Sed ore postquam contigit Scientiæ
Fatale lignum, honore mox suo excidit,
Decusque tantæ perdidit potentiæ:
Ruptis pudoris atque legibus feræ
Ad instar hostis, pristinum fugiunt he-
rum:
Frenoque roboris prehenso mordicus,
Amata rumpunt caritatis vincula,
Nemorumque paseunt abditis in salti-
bus.
Sed caritatis implicatas retibus,
Quæ necto versu, sic fugaces retraho.
Te namque solis instar in lucem edico,
Creationem David vt pingens ait,
In septa cogi carminum has oportuit,
Numerique texens ego tibi lina affa-
bre,

A 2 Genus

4 PHILE ANIMAL. HISTOR.

Genus volantum multiplex recensui;
Atque omne doctrinæ profundum animo e-
ruens,

Pisces locutionis egi in retia;
Ne cuius, Imperator ô, scientiæ
Hinc allabores ne cuius pænuria.
Nam quod tributum rege dignius rear
Oenotriæ incluto Imperatoris fatu,
Cuiusque naturæ decus præstabile,
Et suauitatis, & facultatis paris,
Animique magnitudinem, & mores pro-
bos,

Humana languet prædicans facundia?
Quæ nec PLATONIS consequatur copia,
Vt nec culcx volantis alas vulturis.
Nec omnium vnum si sit os mortalium,
Omni leporis gratiaque præditum,
Genitore dignum quidpiam accinet
tuo;

Quem prædicabit amplius silentio:
Nisi aliquem inanis efferat fiducia.
Quod si noui quid hæc habet narratio,
Naturæ id omne dædalæ munus puta.
Cuius recessus scit probe reconditos,
Qui prouide & sapienter omnia con-
didit.

At prodigii inest quicquid his sermonibus,
Ambitio nobis id parit nempe veterum,
Occasionem præbuere qui mihi
Ad ista concinnanda versuum metra.
Haud Græciæ sapientibus, nec barbaris,
Quos fabula autores habet, quosque arbitros.

Fraudi

Πολλῶν πετηνῶν ἔπαρόδραμον Φύσας.
 Καὶ πάντα βυθὸν ἐξεροδνήσας λόγων, 30
 Σιπέρον ἰχθύς τῆ παλοκῆ τῆς λέξεως.
 Ὡς αὐ ἔχοις ἐ τῶν τε, καὶ κείνα βλέπεις,
 Εἴς μαθίαντ' ἀλλ' ὀτυχῆς αὐ περὶ τῶν.
 Ποῖος γὰρ ἄλλ' ὀπερφυῆς μάλλον Φόρος
 Ἄνακτι, πατρὸς αὐτοναρχοῦ Φιλῆτω; 35
 Οὐ πῶ ὕπερφυῆ τε καὶ ζένιω Φύσιν,
 Καὶ τὸν γλυκασμὸν, ἐ τὸ περὶ πάντα κρείττος,
 Καὶ τὸν πλατυσμὸν τῆ ψυχῆς, ἐ τὸν τρέπον.
 Οκνοῦσιν ὑμνεῖν οἱ κατ' ἀνθρώπων λόγοι.
 Νικᾷ γὰρ αὐτῆς, καὶ παρῶν Φράζοι Πλάτων, 30
 Αἰγυπὸς ὡς ῥῖσι πηροῖς ἐς ἐμπόδας.
 Μᾶλλον ἢ καὶ ἐν ὄρεθῆ πάντων σῆμα,
 Καὶ περὶ λόγων ἀπασιν ἀγκέση χάριν,
 Προσηκὸν ἔδεν τῶ τεκνόντ' ἐ Φράσῃ.
 Τῆ γὰρ σιωπῆ, πύρην ὑμνήσῃ παλῶν. 35
 Εἰ μὴ θρασωθῆν εἰς κανοὺς ἀδοι κτύπους.
 Πῶ εἰ τι κρινὸν ἢ δῆγησις Φέρει,
 Τῆς γε Φύσεως ἐ τῆς τῆς πολυτρέπου.
 Ἦς οἶδε σοφῶς τῆς ἀποκρύφους λόγους,
 Ὅς περὶ μεθῶς ἐ σοφῶς πάντα κίβους. 40
 Ὅσον γε μὲν ἐνέσι τῆς λόγους τῆρας,
 Τῆς τῶν παλαιῶν τῆς γε Φιλομίας.
 Εξ ὧν περὶ ὄρων τῆς ἀφορμῆς τῆ λόγων,
 Τὸν εἰρμὸν ἀρχαῖω ἐ τῆς ὄρεθῆς.
 Ἐλλῆσι μὲν γὰρ ῥῖς σοφῆς, ἐ βαρβαροῖς, 45
 Ὡς ὀημιεργῆς ἐ βραβεῦσι πλασμάτων,

Οὐ Φορλικὸν τὸ ψεῦδος, ἀλλ' αἰδέθηνον.
 Ἡμῖν δὲ δεινὸν ἴς τιμῶσι τὸν λόγον,
 Ὃς ἐστὶ Φῶς, ἀνώθεν ὠθητῶ τὸ σκότος.

Περὶ αἰετῶν.

Τὰς αἰετοὺς, κραπίτε, τὰς ὑψιδρόμους,
 Πρωτὸ θεωρῶν ἀκρεβῶς ὑπερτέρους,
 Τέθηπα τὸν κλισαντῆ τῶν τέτων φύσιν.
 Εὐχρῶ γὰρ αὐτὰς ὡς κραπίστους ὀρνίθων,
 Παθῶν ἐπαχθῶν δρεθῆναι κρείττονας. 5
 Πλλῶ ὄξυδερκῆς ἐστὶν ὁ πῆλωκροδίτωρ,
 Καὶ μέγρι σητῆς, ἐκ νεφῶν πάντα βλέπει.
 Τούτου δὲ καὶ τὸν ροίζον ἀκούστας δρακῶν,
 Ἐπὶ ἤξει τε ὠρῶν χροῖμα, καὶ σινεσάλη,
 Καὶ πύς μυχοὺς ὑπαήληε τὰς ἀποκρύφους, 10
 Μὴ θῶτιον αὐτὸν συλλαβῶν ἀπαπάση.
 Θηρᾶ δὲ καὶ τὸν χλιῶα, καὶ τῶν δορκάδα,
 Καὶ τὸν λαγῶν, καὶ τῶν πύρων γλύφου.
 Ὃς τὰς νεοτιοὺς ὄντας ἀπὸ πύας τῆος,
 Ἐπὶ ξένῳ βάστανον ὡς νότους ἄγων, 15
 Ποιεὶ δικαστῆν περακλικὸν τὸν Φωσφόρον.
 Ὃ μὲν γὰρ αὐτῆ πῶς βολαῖς ἀντιβλέπων,
 Τῶν Φιλῶτων ἴς ἐστὶ, καὶ τῶν ἐκκρέιτων,
 Οφθεῖς γε καθαρὸς δυσγνοὺς ὑποψίας.
 Ὃ δὲ αὐτὸς ἐπὶ τὸν σκαρδαμύξας, ἀθῆως 20
 Ἀλλοτρίου πύκος τ' ἀρέθη ἀπέρματος,
 Καὶ τῆς καλιαῖς δυστυχῶς ἀπεκρίθη.
 Εἶναι δὲ πύου λέγει τις, ἀετοῦ γλύφου,
 Κρεῶν ἀφεςῶς, καὶ σιτούμενον χλιῶας.

Θήρας

Fraudi est vitioque vertitur mendacium.
Sed non idem nobis licet reuerentibus
Orationem, quæ fugat caliginem.

1. De Aquila.

Aquilas videns, ô Imperator, ceteris
Librare corpus altius volucris,
Demiror harum fabricatorem Deum,
Inter volantum qui genus fortissimas
Molestis exemit efferens humo.
Nil præpetis nil lumine huius acu-
tius,

Tineam remotis quæ tuetur nubibus.
Clangore cuius illico audito Draco
Horrescit atque percitus formidine
Subit latebras & specus absconditos,
Rapacibus ne præda fiat vnguibus.
Hæc anseres, venatur hæc & capreas
Leporemque, taurorumque robustum
genus.

Pulloque nondum plumâ quas con-
nectit

Instar nothorum examini sistens nouo,
Lucis satorem iudicem Solem facit,
Iubarque mandat lumine aduerso pati.
Quod si quis acie non retorta su-
stinet,

Suspicione degeneris vacat fatus.
Connuet at qui lumine refugo, notham
Se prædit ipse degeneri prolem metu,
Nidoque paulo post relegatur miser.
Sed esse quædam fertur aquila carniam
Quæ se abstinens ab esu, oleribus victitat:

Cum

Cum præter illas carniuora omnem respuat

Pastum: futuræ quæ timens pænuriæ,
 Ritu leonis anhelitus graueolentia,
 Seruans adesi portionem edulii,
 Volucrum tuetur agminæ a circumfluo,
 Quod repetat ipsa post laborans inedia.
 Non huius alarum ferant commercium,
 Pennæ volantum ceterarum. repositæ
 Grauida sagittis in pharetra, clam viro.
 Ut exigas, Rex, huius, oro, secula,
 Semper virefcens, integerque viribus.

11. De Vulturibus.

Alatus est, & vastus, atque quadrupes

Vultur, pedumque armatus vacis vnguibus.

Aduersa cuius purpura est vestita pars,
 Postica niue; nigro ore pellis tingitur,
 Ignemque binæ luminum fundunt faces.
 Cuius caput & os si quis eminus videt,
 Aquila est, ait, falsus dolosa imagine.
 Sed quis futuri præseios ipsos neget?
 Quod expeditos prosequuntur milites,
 Præensione stragis, atque corporum
 Bello iacentum conciti improba fame,
 Genus famelicum, & rapax, & futile,
 Vnguenta nec pati valens, ceu canthari.
 Non masculos hoc fert genus, sed feminas,

Quas Auster implet, influens hiantibus:
 Cuius recepto spiritu, post tertio

Dant

Θήρας γε μὲν ἐκείν' ὁ κρεατόροσ,
 ὅλωσ' αὖ ἔχ' ἀψαμ' τῆσ ἀλλοτριασ.
 Ἐν ἀσθμαλίῃ φυσικῆσ ἔθεν δυσσθμίας,
 τὰ τ' ἔρεφῆσ λείψανα τηρῶν ὡσ λέων,
 Παντὸσ πετῆνοῦ δυσμενοῦσ εἶργ' ἔθεισσ,
 Ὡσ αὖ ἐπ' αὐτῶ δυστυχῶν ἰσπέρεφοι.
 Περὸν ἢ πᾶν ἐφθῆρεν ἡ τέττ' ἰπέρουξ,
 Ἄν' ὁ πέρωτῆσ τῶν βελῶν ἔτ' ἐξότ'ε,
 Λαθούσαν αὐτῶ εἰσ Φαρέτσαν ἐμβάλη.
 Τούτ'ε σὺ βασιλεῦ πὸν πολὺ ζώοισ βίον,
 Λείνουργῶν κ' κρατιῶων τῶν φύσιν.

Περὶ Γυπῶν.

Γυψ' ὁ πέρωτὸσ, κ' πολὺσ, κ' τετράπους
 Ὀνουχασ ὄξ' εἰσ τῶν ποδῶν ἰσπεκφύει,
 Καὶ πορφυρῆσ μὲν ἐστί τ' εἰσ ἐμπροσθίαισ,
 τὰ δ' ἄλλα λευκῆσ, τῶν γε μὲν δερρίν μέλαισ.
 Καὶ πῦρ χέων ἀντικρυσ ὅκ τῶν ὀμμάτων.
 οὐ τῶν κεφαλῶν γε, βασιλεῦ, κ' τὸ σῶμα
 Κἂν μακρόθεν βλέπη τις, αἰετὸσ λέγῃ.
 Πλὴν μαυρικῶν ἔχουσιν οἱ γυπεσ φύσιν.
 Καὶ γὰρ στανεκδημοῦσι τ' εἰσ μαχουμένοισ,
 τῶν σωμάτων ἐλπίδι πεσουμένων τότε.
 Μιμνύουσι ἢ τῆ φορῶ τῶν λειψάκων,
 Ὡσ ὄξυπέιναι, κ' σπασαίκ', κ' βλάκεσ,
 Οἱ τῶ μύρω θνήσκουσι, καὶ θείρων δίκλω.
 Θῆλυσ ἢ πᾶσ γυψ', ἔσπασσ' αὖθ' κύει.
 Καίνων γὰρ ἀντίπερωσ ὑψοῦσ πρὸσ νότον,
 Συλλαμβάνῃ τὸ πνεῦμα, κ' τρίτ'ε χροίου,

Στρεβόου

Στρουθούς πηρωτὰς ἀρ' ἀπὸ μήτρας ἐξάρα.
 Οἱ ζῶσιν ὄφθες ἐξ ὀνύχων δὲ πάλγων,
 Πνίγους καλιῶν ὄρεθῆντες κρείττους.
 Τούναυτον δὲ Φασίτης αἰγυπίου
 Τίκτειται ὡὰ τῆ ἀπορᾶ τῶν δὲρέων, 20
 Εἰς παρὰ καλιας τὰς νεοπίους ἐκγλύφει,
 Ἀραθῆς τεράμης καὶ πηρῶν ἀλλοτρίους.
 Εἶναι δὲ καὶ τὰς μέλανας ὡς Αἰγυπίου.

Περὶ τῆς μεγάλης στρουθοῦ.

Στρουθὸν δὲ Φασίτιω μεγάλιω οἱ φύγες
 Οὐσαν πηρωτίω, τῆς ποτὶ χερῶν παλῶν.
 Ὡκίσει γὰρ θέουσαι εἰς δῆσιν μέσση
 Κολπωῦ ἑαυτῆς παρὰ πηρᾶ παρὲς τὸν δρόμον,
 Ὡς λαῖφος οἰδοῦν ἐκ προῆς παλῆσισιου. 5
 Ὡσὶν δὲ συχῶν ὄρεθῆσαι ἐργάτιν,
 Τὰ μὴ καθαρεύει τῆς γονῆς ἀποκρίνειν.
 Ὅσους γὰρ ἐξέλειψεν ἡ ζέσις τόκους,
 Ἐν τῆς ἀπορᾶσεισι κυλίνδροις τρέφειν.
 Καὶ τῶν διακτῶν γήτινῶντων ἀθροον, 10
 ῥιπίειν κατ' αὐτῶν τὰς ὀπιδίους λίθους,
 Τῶς ἐκίναγμοῖς τῶν ποδῶν τῆς ὄρεθῆσαι.
 Καὶ τῶν καλιας τῆς ποτὶ ἐκγλύφει
 Εἰς ἀέχουσαι ψάμμον ἐν τῶν διαπέδω.
 Ἦς καὶ πένυρ ἐστὶ βασιλεῦ, καὶ τὸ σέαρ, 15
 Πολλῶν ὀδωνῶν ὄρεθῆσαι Φάρμακα.
 Ταύτῶν δὲ ἔτ' ἀνατεμῶν τις ὄρεθῆσαι λίθους,
 Ὅτ' τὰς πόνους θραύουσι τῆς ὀφθαλμίας.

Περὶ

Dant vere partus, semine absque com-
paris.

Qui septa nidi non ferentes, illico
Victum rapina comparant ex vnguium.
Sed non idem hoc vsuuenire Ægyptiis
Existimatur, oua qui maris fatu
Dant: de quibus nec viribus, nec tegmine
Pares priorum procreantur vultures,
Nigro colore, ceu Phari gens accola.

III. De magna Struthione.

Cum penniger sit, vitur pedibus ta-
men

Magis marinus passer, vt Phryges ferunt.
Vrgensque curfus, alleuatas explicat
Alas, vt implens has Notus, ceu carbasa,
Ipsum secundo prouehat spiramine.
Cumque oua pariat copiosa, segregat
Quæ procreando sunt inepta fœtui.
Exclufit at quæ vi calor genitabili,
Hæc defluente nutrit in testa fouens.
Quod si quis infectetur illum cominus,
Lapidum repellit impetens hunc ver-
bere;

Iaculationibus pedum non irritis.
Hic eminentem super arenam construit
Nidum, pedibus quem format affabre in
solo.

Eiusque nerui, Rex. adepsque plurimos
Leuant dolores vtili medicamine:
Oculisque tollunt ægritudinem, cauo
In ventre dissecti reperti calculi.

IV. De

10. De Ardeis.

Est Græciæ insula, ardearum nutrens
Generosum & inclytum genus: quod res
docet.

Quos namque natione barbaros vident,
Fugiunt perosos, ceu volantes ceteras.
Sin Græcus istuc applicet ratem advena,
Comes huic præbent se, huic amabiles,
Gratantis obuiam agminis factæ choro;
Alasque pandunt, mutuo vt amici manus.
Vsuque si propiore eis consueuerit,
Non maleuoli manus peregrinas amant.
Sic beneuolentiæ magistros alites,
Implumibus dat insula isthæc aduenis.

v. De Coruo.

Sæua laborantem siti coruum ferunt
Ætate torreri furente impensus,
Tragicis laborem prodat hunc vt que-
stibus.

Os huic futuri sæpe fertur præscium.
Sed hoc fide dignum est, quod oua eius
pilos

Permista myrto denigrant. At, qui suas
Adulterat tali comas medicamine,
Adipem ore contineat oportet, ne simul
Album nigrescat dentium cum crinibus,
Infectione hac contrahens nigredinem.
Securus idem amoris erga liberos
Quos edidit propaginis spem, nequiter
Hos pascit: at famelicis, ieiunio
Vrgente, comedendum exhibet se annis
grauis.

vi. De

Περὶ Ερωδιῶν.

Ερωδιούς νῆσος τις ἑλλήεις τρέφει
 Οἱ τὴν ἑαυτῶν ὀφθαλμοὺς φύσιν,
 Ὅσους μὲν οἶδ' ἀν' ἰθάσι δεῦρο βαρβαρούς,
 Μισοῦσι καὶ φέρονσιν ὡς πῦλον γῆρας.
 Ὅταν δὲ γε κατὰρ πῖς ἐκ τῆς Αττικῆς,
 Εἰσι πρῶτον, καὶ φιλέλληες πάλιν.
 Εὐθύς γὰρ αὐτῶν πρὸς δραμόντες ἀθρόοι,
 Τάινουσι τὰς πτέρυγας, ὡς χεῖρας φίλοι.
 Καν' ἔτος αὐτοῖς ὡς ἐξῆς πρῶτον γίσι,
 Σπέρουσι ἐπὶ πῦλον ὀφθαλμοὺς ἀλλοτρίους.
 Οὕτω πρῶτον τῶν φιλέων διδασκάλους
 Ταῖς ἀπέρους δίδωσιν ἢ νῆσος ξένοις.

Περὶ κέρακος.

Διπλῶ δὲ τοῖν κέρακα φασὶν ἐκτόπως,
 Θέρους ἐν ἀκμῇ δυστυχῶς πεφρυγμένον,
 Ὡς καὶ τραγωδεῖν ἐξ ἀνάγκης τὸ πόνον,
 Καὶ μαυρικῶν τ' ὀφθαλμῶν πολλὰ κίς γ' ἔχον.
 Πῦλον τῶν πῖσιν, ὡς μελαίνῃ τῶν τρέχας,
 Τῶν κέρακος ὡδὸν σιωπῆν τῆς μυρσίης.
 Χρὴ μὲν γε, βασιλεῦ, τὸ δολοῦν πετὴν κέμιν,
 Μύσεια τῶν σῆματι τὸ πε σιωπῆν σέαρ,
 Μὴ καὶ τὸ λάκον τῶν ὀδόντων αὐτίκα
 Τραπὴν μελανθῆ, τῆς βαφῆς πρῶτον γένους.
 Κόραξ ἢ κακῶς τῶν κακῶν τόκους τρέφων,
 Οὐς αὐτὸς ἐξέλειπε τῶν γῆρας χάριν,
 Ὅταν ἴσῃ καὶ βραχὺς πείνης χρόνος,
 Βορᾶν ἑαυτὴν τῆς γοναῖς ἀντὶς φέροι.

περὶ

Περὶ Πελαργῶν.

Ἀλλ' οἱ πελαργοὶ πύξ ἐαυτῶν Φιλτάτους
 ἐν ἀφρόνοις τρέφουσι τῆς χορηγίας·
 καθὼς ἐρωδιοὶ τε, πελεκαῖες θ' ἄμα.
 Οἱ Φιλτατοὶ δὲ τὰς γονεῖς μὲν χρονον
 ἀντιτρέφουσι αὐθις, ὡς βεργέτας. 5
 Τροφὴν δὲ τὴν ἔχθρην, ἀνεμοῦσι τήμερον,
 πρὸς φατὸν σῶκ' ἔχοντες, εἰ τύχοι, τρυφῶν.
 Καὶ δὴ πέραν τρεῖς ἀπέζαν ἐξέρασμάτων,
 ἡ φύσις αὐτῶν ἐξ ἀνάγκης δότυει.

Περὶ Ταῶν.

Πτεροῖς ὅπως γαυρῶν πολυχρόοις,
 λοξῶς αἰακλά, καὶ σοφῶς τὸν αὐχένα·
 καὶ τὰς θεατῶν σκφοβῶν ἀκινδύως,
 κτυπεὶ μετ' αὐτῶν πτεροῖς, ὡς ἐνόσλιος,
 ὅτι κρεμασθὲν γαυρῶν σφέων τρέχει. 5
 Καὶ ἀπάλιν αὐτοὺς ἐστῶν σκ τῆς θεας,
 πτέρωσιν αὐτῶν τὴν κατόπιν ἰσπανισαίνει.
 Ἦν σφαιροποιῶν, καὶ σοφῶς ὀπτικλίνων,
 ἀκμῶν θερινῆς φλεγμονῆς δόποσῆα.
 Καὶ πνεῦμα λεπτὸν τῶν πτεροῖς διαρρέον, 10
 ἀναψύχῃ τὸν ὄρνιν ἐξ ὀπιδίου.
 Ἀλλ' ὦ σὺ βασιλεῦ, μὴ παρέλθῃς τὴν θέαν.
 Λειμῶν γὰρ ἐστὶν ἡ γραφὴ τῶν αὐθιῶν,
 χρυσοῦ δὲ λεπτοῦ ἐγχεθεῖς τῇ πορφύρα,
 σμάραγδον ἀγνὸν ἐμφυτεύει τῇ κρᾶσι, 15
 καὶ σὺν ἡτοπιῶν, καὶ πτερωτῶν αἰθέρων,
 ἀκῆσι φυσικῆς μειδιῶσιν σὺν ἡσι.

Τοῖς

vi. De Ciconiis.

Verum Ciconiæ, perinde ac Ardeæ
 Et Pellecani, quos habent carissimos
 Pullos, opipara nutriunt alimonia.
 Sed hi vicissim beneficos alunt tuos,
 Rursus relata gratia parentibus.
 At destituti copia victus noui,
 Reuomunt, quod alius pridie ingessit vo-
 rans:

Mensamque, re poscente, natura alteram
 Iplis vomitionum hanc parat de reliquiis.

vii. De Pavone.

Colore pennarum superbiens auis
 Iunonis, inflexam rotans ceruicem agit,
 Metuque spectantes inani territat:
 Alis crepans, ceu miles armis horridus,
 Aut qui pharetram concutit telis gra-
 uem.

Mox rursus ad spectaculum inuitans
 eos,

Postica pandit carbasa alarum erigens:
 Quibus reflexis instar orbis callide,
 Pennis opacans semet, æstum reprimi:
 Atque aura perflans tenuis, & spirabilis,
 Exæstuantem retro auim refrigerat.
 Sed præter hoc ne, Rex, eas spectacu-
 lum,

Coloribus quod floridum pratum refert,
 Aurumque perfusum liquore muricis,
 Auroque viridis insitum gemmæ iubar,
 Æthræque pennarum serenitatem agunt
 Radii comantes propriis fulgoribus,

Typosque

Typosque præ se luminum pennæ ferunt
 Micantium, mutantiumque perpetim,
 Quibus varietatis sibi asciscit decus,
 Quod imaginum seruit prehensionibus.
 At si pedes hinc forte rugis horridos
 Aspexit ales nobilis, superbiam
 Punit, stupore percitus, & audaciam,
 Laudationis gnarus applaudentium,
 Opes quibus laudatus ostentat suas.
 Sed ante non has prodit annum tertium,
 Coloribus nec ante plumarum nitet.

viii. De Pelecanis.

Concham Platea viscerum immerfam sinu
 Reuomit, carunculamque testis eximens,
 Hinc esculenta rite colligit sibi.
 Nam claustra postquam fregit alius perco-
 quens,
 Hiscunt plicæ, quas nexuit, conchilium.
 Quod idem Ardeæ præbere victum cre-
 ditur,
 Reiecit ore pondus vt testarum iners.

ix. De Cygno.

Leto imminente Cygnus harmonicum
 melos,
 Nescit, supremum carmine excipiens diem,
 Mortemque vita tutiorem iudicans.
 Erecta sursum namque pennarum seges
 Attemperatos callide nervos refert,
 Quos Zephyrus impellens velut plectrum
 ferit.
 At ipse colli multiformi barbito
 Concinnat arte cantuum melodias,

Queis

Τοῖς ἢ πηροῖσι καὶ πινας ἀβρήσας τύπους,
 Εἰς ὀμμάτων μίμησιν ἐκπεπταμέναν. 20
 Οἷς κλέπεται τὸ χρωμα τῆς ποικιλίας,
 Κινουῦ ἔαν τὸ πρὸς λαβὰς ἰνδαλμάτων.
 Συσέλλε) δε καὶ κατὰ τὸν τύπον,
 Ὅρων δυσδέεις ἐκρυτιδων τῆς πόδας,
 Ταῶς ὁ θερμὸς ὄρνις, καὶ θρασοῦς τέως. 25
 Αἰδαίνεται ἢ τῆς τιμῆς καὶ τῶν κρότων,
 Οὐς αὖ πῖς αἰπὰ πρὸς Φυῶς λῖα πλέκει.
 Ἔτας δὲ σωτήρησι πῶ ὤραν τρίτα,
 Τῆ κατὰ μικρὸν τῶν πηρῶν κατὰ σῆσι.

Περὶ πελεκαιῶν.

Κόγχην ἢ πελεκαιῶν ἐμβαλὼν τῖς ἐγκάποις,
 Κανάπαιλιν αὐτῷ ἐξενεγκῶν, ὀφθαλμοῖς
 Τὸ σαρκίον βέβρωκε ληφθὲν ὄστροχως.
 Τῆ γὰρ τόνου θλάσει ζαταῖς κλεῖς ἢ ζεῖσις,
 Ἐλυσεν αὖ ἐσφιγξεν ἢ κόγχην πύχως. 5
 Ερωδιῶ δὲ τε καὶ ἀπαιλῶ ὀσρέου
 Τοῦτ' ἔργον ἐστὶ, σωτελοῦ ἔἰς τ' βίον.

Περὶ κύκνου.

Κύκνος ἢ θανατῶν, ἐμμελεῖς φθόγους πλέκει,
 Καὶ τ' τελευτῆς δεξιούται τὸν χρονον,
 Τῆ ζῆν τὸ θνήσκειν ἀσφαλέστερον κείνων.
 Ανίσταται γὰρ τῶν πηρῶν ἢ πυκνότης,
 Νύρων πάσιν γ' ἐντεχνον ἐκμιμουμένη. 5
 Καὶ πλεονεκτον ὄθως ὁ ζεφυρος ὀπιγίνε).
 Αὐτῆ ἢ φυσικῶ τῆ τραχήλου βαρβίτω,
 Κινεῖ τ' εἰρμὸν τῶν μελῶν ὁ τεχνικός

Β Πανη.

Πανηγυρικής Ὀρεθίης τῆς ἐξόδου.

Βακχάει) δε πᾶς ἀπίστους ἐλπίσι, 10

Ποθῶν ἀτεχνῶς τῶν Φθόρων ὅτι τεχνῶν.

* Ἀνθρώπε σὺ Φιλοΐψυχε τὸν κύκνον βλέπων,

Πρὸς τῶν πελάτῶν, εἰ Φρονεῖς, μὴ συγλασῆς.

Περὶ Γεραίων.

Τίς ἐστὶ τῶν γεραίων σπαιλιανὸς ὀπαλίσσας

Θεσμῶσι Φυσικῶς, καὶ Πιερωῖς ὄξυδρομοῖς,

Ἐπὶ τὰ κατ' Αἰγυπτιὸν ἀπεξέρχεται μέρη,

Τὸ τῶν κρύβας Φόρουσαν ἀτεχνῶς βέλῃ;

* Ὁ κρύβεται μὲν ὡς Φαρέτρα Θερακικῆ, 5

Λυμῶνεται ἢ τῶν ὑπὸ Πιερον Φυσῶν,

Ἵπποθροῖσι πνιδμαστ' ἐσομαμένον.

Τίς ἔρμα πιεῖ τῆσι γεραίοις τὰς λίθους,

* Ἀς ἐγκαθάργυνεσι τῆσι περλαθμοῖς,

Πρὸς τὰς ὑπὲρ γῆς ἐμβολαῖς τῶν πνιδμάτων; 10

Δεδοίκασιν γὰρ ἐκ τρεοπῆς ἀταξίαν,

* Ὅταν ὁ πικρὸς τῶν Πιερῶν τῆσι ὀρνέοις

* Ἐρημον ἰχθῶν ἐκπτήμη παταγῶν τρεῖσον,

Εἰς ὄρμαθον τρεῖσαιχον ὄξυγωνίης.

Τίς αὐθις αὐτῶν ἐκδοθεῖσας τὰς λίθους, 15

* Ὅταν ὁ μακρὸς τῶν Πιερῶν λήξῃ δρόμος,

Ποίησε κελικὰς τῶν χευστῶν τῆσι ἐμπύροις;

* Ὅταν ἢ καθεύδωσι βρασάνης χάριν,

Ποίησθε σρατηροῦ τακτικῶν, γνοῦσθε νόμους,

Εἴργουσι πᾶν ἔξωθεν εἰς πῖπρον δέος, 20

Σωτήρσι πῖπροις, καὶ σκοποῖς ἀνεσπύροις*

Οὓς τίς πάλιν ἐπέσει παρ' ἄλλοις λίθοις

Ἀσκωλιά-

Queis nœnias sui celebrat funeris.
 Bacchatur autem Ipe (quod haud credas
 ferè)

Desideratæ mortis, horam sub necis.
 Tu cui nimis vitæ est amor cordi, videns
 Cygnum, supremum desinas queri diem.

x. De Græbis.

Quis est, grues qui militaris agminis
 Ritum docet, Memphitidisque ad vltimas,
 Curtus per auras incitati remige,
 Abducit oras, frigoris fuga horridi?
 Reconditum quod Thracica telum velut
 Pharetra, volucrem lædit, erumpens cita
 Vi flaminum, queis ingrauescit acrius?

Quis verò easdem deuorati pondere
 Lapidis, carinas ceu saburra degra-

uans,
 Aduersus incursum Noti firmat fe-

rum?
 Cuius repulsæ flatibus, suam timent
 Aciem volantum dissipari, quòd viam
 Vestigiorum non legat tritam sequens
 Agmen, triquetri instat cum acutis an-

gulis.
 Quis cursibus longi peractis itineris,
 Quos tum lapillos euomunt, hos indices
 Auri dedit mercantibus, vires docens?
 At vbi quietem ceteræ noctu trahunt,
 Legem tenentes peruigilis exercitus,
 Arcent pericli quidquid imminet foris,
 Circum fideli tegmine excubantium.
 Quas alteri innixas pedi, quis altero

B 2 Iussit

20 PHILE ANIMAL. HISTOR.

Iussit lapillum sustinere gnauiter?

xi. De Perdicibus.

Libidinosum est, feminaeque amans, genus
 Perdicum: in ovis namque formatum nec cat
 Fœtum parens, dum prouolutam hostiliter
 Testam refringit ante tempus, & necat,
 Soluitque quod natura rite nexuit
 Corruptor amens, coniuge ut potirier
 Matrum remotis possit inde sordibus.
 Amore prolis, etiam viro, quæ paruulos
 Fœtus, futuræ spem educant propaginis,
 Calore plumarum fontes iugiter,
 Præ cæteris quos diligunt impensus.
 Quod ni fieret, ac liberocidarum iis
 Vis præualeret, perditum hoc iret genus.
 Sed masculorum aliqui minus sunt te-
 trici,

Parientium quos coniugum tangit dolor;
 Quarum miserti, pariter ovis incubant,
 Gaudentque consuetudine hac cohors sa-
 lax,

Pullosque pascunt affatim, postquam ca-
 lor

Hiulca fracto rupit ova tegmine.

Quid, quod metu trepidos, ut est paruo hoc
 genus

Animo, tumultus forte si quis ingruat,
 Ac frigore horrentes breui sub tegmine,
 Super explicato contegunt velamine
 Alarum, & amplexu fouent amabili?

Quod si dolos auceps struat quis paruulis,
 Arte exeunt manum parantis retia

Matrum

Ασκαλιάζειν εἰς ἀκάματόν γε γαστήρ

Περὶ Περδικῶν.

Λάγνον ἢ τὸ Φιλόηλυ περδικῶν γένος·

Τὰ γάρ τ' ἐν ὠοῖς ὀργανέμενα βρέφη,

Συγκλῶν ὁτὶ σφοδρῆ πατῆρ τῶν ὀσράκων,

Κταίνει πρὸ καρῆ δυσμενῶς καὶ συγχέει·

Αὐτῶ τε Φυσικῶ ὁ Φθόρος λύει σχέσιν, 5

Ὡς αὖθ' ἐπ' αὐτῆς Ὀθρημῆ τ' συζύγου,

Τὰ μητέρων τυρβάσματ' ἐκ μέσου ἵθεις.

Πολλὰ δὲ εἰσὶ Φιλόπεκνοι τῶν μητέρων,

Αἱ τῆς τόκου κλέπιστα τῶ γένους χάριν·

Καὶ τ' πτερῶν θάλλουσι τῆ ζεσῆ κρυφα, 10

Καὶ τῆς ἑαυτῶν ὀτυχοῦσι Φιλτάτες.

Εἰ γάρ τ' ἐπεκράτησαν οἱ παυδοκτόνοι,

Τῶν περδικῶν ἔρημος ἔναι ἡ κλίσσις.

Εἰσὶν πνῆες ἢ καὶ γλυκαῖς φυτῶπόροι,

Οἱ καὶ σπυροδίνουσι πᾶς θηλυτέρας, 15

Ἡδὲ σπυροπιάζουσι ἐξ ὀσπυρολαγχνίας,

Καὶ σπυροτριβισσιν ἐξ ἀσπυροτίας,

Καὶ τῆς νεοπίης ἐπιῶσιν ἀφθόνως,

Ἄν τῶν πνιγρῶν ἐκτραγῶσιν ὀσράκων.

Προσέπι ἢ καὶ πησόντας ὡς μικροψύχους, 20

Εἰ τις θέρουτος αὐτίσιν ἐμπέσῃ ποτὲ,

Ψυχὴ τε τῆς κάμνοντας, ὡς βραχυπέρους,

Ἀσπυροῦτες ὀθρῆς τῶν κατὰ πτερον σέλην,

Σφίγγουσι καὶ θάλλουσι ὡς ἐρασμίους.

Καὶ ὀρνιθευτῆς ἐκτραγῆξαι βρέφη, 25

Τέχνη σφῆ νικῶσιν οἱ φυτῶπόροι,

B 3 τῶν

Τῶν μητέρων τὸ Φίλτρον ἐκμιμῆμενοι.
 Χαλῶσι μὲν γὰρ τὸ πῆρὸν παρὰυτίκα,
 Εἰλέμενοι παρὰ τῆς τῆς ποδῆς,
 Δοκῶσι μικρὸν συμπατῆρας τῆς τρεῖσιν, 30
 Καὶ τὴν Φυγὴν κλέπτουσι τῶν ζητημένων.
 Τὰς μὲν ἀπατηλὰς ἐξελίποντες δρόμους.
 Καὶ τὰς ἀπαγὰς οὐκ εἴωσι Φιλῶτας
 Εἰς χῆρας ἐχθρῶν συμπεσεῖν, ὡς ἀπέρους.
 Ὅ γάρ τ' ἐφιστῶσι κενὸν πᾶς ἐλπίδας, 35
 Αφείδαι μὲν μικρὰ, πρὸς τὰ μείζονα τρέχει,
 Μόλις γὰρ μὲν Φύγουσι τὴν τετρανίδα,
 Μᾶλλον ἢ τὴν ὑποπῆον ἐκπύθεν βλάβει.
 Μετὰ δὲ γὰρ μικρὸν, ἐν καλῶν σάντες τόπου,
 Τὰ σπῆρα συλλέγουσι μακρόθεν βρέφη, 40
 Τῆ τῶν ἐφοικῶν μουσικῆ πρὸς φθηνμάτων.
 Καὶ τὸ καλὸν τὴν καλὸν μὲν ἄλλω,
 Βασιλεῦ, ὁ πέριξ τῆς γονῆς Διαπλέκη,
 Καὶ φουμασὸν πὶ χεῖμα, ἐπέχνης γέμον.
 Εὐλοῖς γὰρ αὐτῶν μαλθακῆς ὑφαρμόζας, 45
 Ἐκεῖ θάλαμον ἀπέφηνε μικρῶν τὴν σέλην.
 Λαβῶν δὲ τ' ἐνταῦθα ἐγκαθίξει τὰς πόκους.
 Οἷς ἔκρινεν μάλασσα λεπλῆν ἐγχείων,
 Τὸ καλὸν ἔστω τὸ Φυσικὸν αἰαφαιδρωτῆ.
 Καὶ γὰρ παρὲς θείας πορφυρῶν πρὸς τὸν τρύφους, 50
 Ὡς ἡ πελῆας ἀλμυρῶν τῆς πόκους,
 Τὰς κακασίτας, ἀδ' ὁσίτας ἐργάσασθαι.
 Οὐκ αἰαμένους τὰς λοχὸν τείας δὲ ἔπ
 Πρὸς τὴν πορφυρῶν ἐκγλυφῶν τὴν νήματα.

Αὐτῶν

Matrum mares affectionis æmuli.
 Nam vela laxant callide alarum, pedes
 Eiusque iuxta prouoluti, debiles
 Gressus pigris præ se ferunt incessibus,
 Vocumque deludunt iners quærentium,
 Fallace cursus subdoli glomeramine.
 Nec hostis in manum sinunt carissimam
 Prolem inuolucrem incidere, nec firmam
 latis.

Nam lautioris ductus auceps spe lucri,
 Pullis relictis, grandioribus inhiat.
 At hi cruentas aucupis postquam ma-
 nus

Fugère, discrimenque mortis imminens:
 Paulum morati, destitutos a suis
 Pullos citant, tatis procul recessibus,
 Clamore cantus colligentes illicis.
 Quid fabricam nidi loquat mirabilem,
 Artisque plenam, Rex, in aræ modum,
 Partu imminente fetibus quem construunt?
 Nam furculis vbi hunc adaptauit parens,
 Cubile collocat casæ intra limites,
 In quo reponens oua, puluerem super
 Tenuem ingerit, pullis lauacrum ido-
 neum,

Quo proprium polit decus purgamine.
 Terramque purpuream dapum apponit
 loco,

Ceu pullulis falsuginem liuia suis,
 Vt demat illis hac cibi fastidium.
 At obstetrices non morantur paruuli,
 Ad expetitur quæ ferant opem exitum:

Sed perforant circum quod est tegmen
foris,

Iactationis atque motus impetu.

Namque ante tempus gestiunt procurrere,

Parum eminentes & mouentur amplius,

Ouique fracto protinus munimine,

Mox caccabantium euolat manus leuis,

Ferturque gressus impigro conamine.

At feminatum nuptiis casum genus

Virorum, in iram transit implacabilem,

Cientque cognatæ asperum prælium acies,

Ineuntque victos improbo ludibrio.

Fama est, dies septem vterum iis gesta-
rier,

Fœtumque post septem editum dari dies,

Totidemque pullos educari paruulos,

Nidumque construi: fidem si quam aucu-
pum

Sermo meretur, ista prædicantium:

Atque esse obedientiæ hoc capax genus,

Si quis domi educer: inque claustris carce-
rum

Gestire cernitur. Sed haud fiat cicur

Perdice breuior Syroperdix, ac niger,

In viscera esu qui lapillos ingerit.

Sed ventre perdix si recondat allium,

Huius quidem pastu leuat ieiunia,

Subinde sed torquetur æger nausea.

Quod si capessat arma mas in æmulum,

Præseate perdix coniuge, acrius mouet

Bellum: vsque sic auarus ille gloriæ,

Deuictus erubescit in certamine.

Αὐτὰρ περὶ ῥήσουςι τὴν ἕξω σκέπῳ, 50
 Ἐν ῥῖσι τῶν σφασμαμάτων ἑσπεύμασι.
 Ἐπιέτα γὰρ ἐκδραμῆν παρὰ τῆς χροῦ, 55
 Καὶ μικρὸν ἐκκύπτοντα κινεῖται πλέον,
 Καὶ θλίβεται μὲν ὀχρεῶς τὸ θρηγίον,
 Ἐξίπτα δὲ, καὶ βαδίζει, καὶ τρέχει 60
 Ἰαγῶς τὰ λεπτὰ κακκαβαζόντα βρέφη.
 Τῶν θήλειων ἢ μὴ παρόντων εἰς γάμον,
 Χωρεῖ παρὰ ὀργῶν ὁ χορὸς τῶν ὀρέων.
 Ἐμφύλιον ἢ συγκροτήσωντες μάχῳ, 65
 Οὕτως ἐνυβρίζουσι τῖς νικωμένοις.
 Ἐν ἡμέραις δὲ φασιν ἐπὶ μὲν κύειν,
 Καὶ τῆς νεοτῆος ἐν πτωχῶς ἐξάγῃ.
 Πάλιν δὲ τῶν αὐτῆς ἐν πτωχῶς ἐκτρέφειν,
 Καὶ τὴν καλιαὶ ἐν πτωχῶς ἐμπαλέκειν, 70
 Οἱ τῆς γενεῆς θηρατικῆς τῶν περδικῶν.
 εἶναι ἢ πηλοῦς δεκτικῆς χροῦ τρέφου,
 Καὶ ζῶν ἐν εἰρηκῆς, καὶ τρυφαῖ ἀφ' ἐτίας.
 Οὐ πείθεται ἢ συροπέριξ ἐνθάδε,
 Βραχύτερος αὐτὸς ἂν τε, καὶ πάντως μέλας, 75
 Καὶ ζῆν περὶ τῆς ἐσιώμεν ὀλίθους.
 Τὸ δὲ δριμύν σκόροδον ἐὰν πέριξ φάγοι,
 Βιβρώσκει ἢ παρὰ ῥῖσι μὲν βορωτέροις,
 Νοσῆν ἢ ποιῆ νευλιῶσαν τὴν φύσιν.
 Ἄρριον δὲ πέριξ τὴν ὁμόζυγον βλέπων 75
 Ἐσῶσαν ἀγχοῦ τῆς θεάτης τῆς μάχης,
 Ὅταν γ' ἐναθλῆ, στυπνώτερος μὲν εἶναι.
 Διχώνεται γὰρ μὴ κρατῶν, ὡς ἀντάδης.

Περὶ

Περὶ ἀλεκτρυόνων.

Ἀλεκτρυόνων μὲν ποι γὰρ νικῶν τ' μάχην,
 Σφραγᾶ τε καθαρῶς, καὶ σφραγῆς, καὶ τέρπευ.
 Νικῶμεν ὅτι, μετρίως αἰσώφρονως,
 Καὶ ζῆσι πῶν διαβλητῶν χρόνον.
 Νοσοὶ γὰρ ὄφθως, καὶ θανόν θάσσον θεοί.
 Πάλιν δ' ὄγε θυραὶ ἀνταδῶς ἰσοτρέχων,
 Αὐτοκράτορ μέγιστε, τ' λόφον κλίνει.
 Δοκῆ γὰρ αὐτὸν εἰ προσεγγισί μόνον,
 Εἰς θραῦσιν ἐλθεῖν, καὶ ρυλῶαι τ' τύφον.

Περὶ Νήτης.

Τίς νήτην, ὦ βασιλεῦ, ἰδὼν μὴ θουμάσῃ;
 Ἡ νήτη μὲν ἐμπειρωκῆ εἰς ὕδωρ,
 Περὶ τῆς μαθεῖν ἐν σχολῇ διδασκάλου.
 Κατὰ δύετα ἢ, κατὰ δύετα πάλιν,
 Αὐτῆς τε κεφαλῆν δακρυλῶς ἀναβρέχει.
 Νητῆκτόν ὅτι κίρκος εἰ πάντῃ ἴδοι,
 Κατῆσιν ὄφθως ὀκνεφῶν, ὡς δὲ πύλων.
 Ἡ ἢ, σκίπῳ πῶρεθρον εὐρίσκει ξένου,
 Καὶ γίνετ' ἐν εὐφύῃς βυθοδρόμος,
 Τῶν ζωικῶν ἀργουζα τῆς πνοῆς χύσιν.

10
 Ἐκ δ' ἀλλαχόθεν κύψαζα τ' ῥοῆς, πάλιν
 Ἐκείνον εἶδεν, εἴπε κατὰ δὲ δεύτερον.
 Χρόνω ἢ τῆς ἐνταῦθα λυθείσης μάχης,
 Ὅ μιν, πάλιν τ' ἀπῆλθεν, ἢ τὴν νήτην.
 Πλεῖστοτε λατρεῖν εὐκλειῶν καθαρῶν.
 15
 Ἔστιν δὲ κίρκος ἀλλ' ὅτι, αὐτοκράτορ.

20

xii. De Gallinaceo.

Victor duello voce gallinaceus
 Gestuque fastum prodit intolerantię
 Sed victus idem se gerit remissius,
 Latensque paululum tenet silentia,
 Abolere morte gestiens infamiam.
 At cum subit limen, superbe deiecit
 Cristam, Imperator. namq; si fastigium
 Vel tangat hæc, ruiturum opinatur ita-
 stum,

Ruptique fumos exituros culminis.

xiii. De Anate.

Anatem quis, o Rex, non stupefeat intuens
 Nantem prius, quam nare didicit in schola
 Docta a magistro? namq; aquas ubi con-
 tigit

Demergitur, sursumq; nando comæat,
 Largo rigatum flumine referens caput.
 Quam conspicatus anaticida, protinus
 Altis in hanc e nubibus Circus ruit.
 Sed fluminis tegmen tuetur callidam
 Profunda permeare, seq; spiritus
 Flatu tetento aquis penitus immergere.
 Mox parte prodiens ab alia, denuo
 Aquas subit, si pergat ille hanc persequi.
 Sed tempus huic tandem facit pugne mo-
 dum,

Hoste auolante: tunc enim secat iterum
 Natando aquam, his beata lotionibus.
 Sed accipitrum, o Ausonarcha, inue-
 neris

Genus

Genus, quod anatem peruicaciter se-
quens,
Submersum aquarum deuoratur gurgite.

xiv. De Anser.

Quod est caloris Anseri vis ignea,
Gaudet lauacris frigidæ perennibus.
Vescensque lactucis, & herbis humidis,
Alui hoc fluorem prouocat medicamine,
Citraque medicos, & diætæ dogmata.
Non ille lauri carpit ore pabulum,
Non si fames premat, sibi necis præsciis.
Taurique tranans aliger cacumina,
Ne clangat, ore mordicus lapidem tenet,
Illic latentium metu aquilarum, anseres
Quæ callide obseruant, sub hiemis ini-
tium.

xv. De Ibi.

In litore Ibis victum amat conquirere,
Quo ventris implet tortuosa volumina:
Sed exitus arctatur hoc angustia,
Caloris illum præstruente incendio.
Obstructionem autem ipsa soluit callide,
Geritque clysteris vicem oris aduncitas,
Quo ventris infundens cauo saluginem,
Excretionem humidas aniciet.
Medicique citra anuumque opem, atque phar-
maci,
Intollerabile pondus alui deiicit.
Libycisque vescens ipsa scorpionibus,
Necat anguim turmas graues volu-
crium,
Quos excipit Pharos ex Arabia aduenas.

Hæc

Ἄος ἠήσαν ἰδῶν, καὶ καταπὰς ὑψόθεν,
καὶ συγκαταδύς αὐτοῦ, ἀπιπύγη.

Περὶ Χλωός.

Ὁ χλω ἦ θερμὸς, καὶ διάπυρος τῇ φύσει,
ἠδὲ φιλόλουτος ἐστὶν ἐν τῇ ἠήξει.

Πόας ἦ καὶ θριδακας ὑγρας ἐοθίαν,
Ποιεῖ διαρρεῖν ὄμαρως τὴν γαστέρα.

καὶ πᾶσι ἰατρῶν, ἔδιδάχθη βιβλίου,
Δάφνης τὸ φύλλον ἔδιδε πῆνῶν αὐτῶν φάροι.

Φερεῖ γὰρ αὐτὸν ἡ τροφή παραυτίκα.

Λίθον ἦ τῶ σῶμα ἵνα μὴ κλάγῃ ἡ σέγων,

Ὅν περ καλοῦσι ταῦρον, ἀμείβει πάρον.

τὰς αἰετὰς γὰρ φασι τὰς χλωσκοπούς,

ἐκείσε δὲν ὡς ἔλλοχα ἄνευ ψύχους.

Περὶ Ἰθείως.

Ἰθίος δὲ ἐν ἀκταῖς τὴν τροφήν παρεκλέει.

καὶ πῆνῶν μεν ἡ τροφή τῶν ἐντέρων,

Ἐμφραξίαν δὲ τὸ σενὸν τῆς ἐξόδου.

καὶ φύεται μεν τῇ παραύ φύσιν ζεσθ.

ἀνεὶ δὲ τὴν ἔμφραξιν ἐξ ὀπισθίου,

κλυθῆρα λοξὸν ὀργανοῦσι τὸ σῶμα.

Ἄλμυρον γὰρ ἐγγέει αὐτῶν εἰς βάθος,

ἀφῆκεν ὑγρας τῆς πυγῆς τὰς ἐκκρίσεις.

καὶ πᾶσι ἰατρῶν, κ' ἰατρῶν, κ' φαρμάκων,

δύσεισαν ἐξέριψε κατὰ βαρῶς.

καὶ τῶν ἦ λιθικῶν ἐμφραξίαν σκορπίων,

ἀνεὶλε γοργῶς τὰς ἰσχυρῶς ὀφείας,

ἠκόντας εἰς αἴγυπτον ἐξ ἀραβίας.

Αὐτῇ

Αὐτῆ νεοπέυρα Φοινίκων μέσον,
 Ἴποπιον ἐκπέφωλῶ αἰλούρα θράσος. 15
 Καὶ τ'σπλιύης ἔπιρῆλθετὸς δρόμος
 Μειραμένης, κραπτε, καὶ πληραμένης.

Περὶ Σαλαμαύδρας.

Τίω Σαλαμαύδραν κὰν αἴρ, κὰν γῆ τρέφη
 Ἐν ὁστέοις γὰρ ἐστὶν ἰχθὺν σερκίον,
 Καὶ δέσμα λιτὸν, καὶ πηρῶν ἔχῃ σκέπην.
 Ἀλλ' οὐὲ σὺ σπιδῶν, Λύσοναρχα, ταιμιάσης·
 Τὸ πῦρ γὰρ αὐτῶν ἔφωβῆ τὸ παμφάγον, 5
 Ἐφίπ(α) ἦ, καὶ διώκῃ τῶν ζέσιν.
 Καὶ σβεννυσι μὲν τ'καμίνῃ τῶν φλόγα,
 Κινεῖ ἦ πυκνῶν τῆς βακαύσους ἀσβόλιω,
 Ψυχρὸς ἴσ αὐτῆς ἀνθρακῆς δεδεγμένη.
 Καὶ ζῆ μετὰ τῆ πυρᾶς ἔξ βρόμου, 10
 Καὶ αὐτῶν καπνῶν ἔξ δριμύτητος πρέει,
 Τῆς αἰθάλης πρὸς ὑψος ἠρεθισμένης.

Περὶ Αἰθῶν.

Ὅταν γ' αἰθῶν ἀκροάμενον βλέπη,
 Μελῶν τὸτ' ἀγαθῶν ἔξενεύγεται κτύπους.
 Ἀγχιερόφον γὰρ τῶν βολεῶν ἀετλέκῃ,
 Καὶ γαργαλισμοὺς ὄργανοὶ κεκλασμένους,
 Ἐν τῆς ἐν ἀκμῇ γλυκυθροῦς μευσυργίας. 5
 Καὶ μακρὸν ἀνδρῶν πύξεν ἐν φραίνῃ χρόνον,
 Εἰ μὴ τις αἰτῶν ἐκταραῖτοι συγχέων.
 Ὅταν ἦ γλῶσσαι ἀνθρώπων ἴδοι,
 Τὸν φθόγον ἀπλοῦν ἔξ βραχίω πῶρα πύξῃ.
 Μελῶν ἦ ρυθμῆς ἐκδιδάσκει τὰ βρέφη, 10
 Τὸν

Hæc palmulas inter domum pullis struit,
 Felis malignam vitet vt fiduciam.
 Hanc Cynthia nouisse cursus autumant,
 Seu crescat, ô Rex, siue decreseat face.

xvi. *De Salamandra.*

Quid Salamandram, aer ne, tellusve e-
 ducat?

In ossibus namque est caruncula tenuis,
 Cum pellis alarumque paruo tegmine.
 Sed tu, Imperator, hanc videns mira-
 beris,

Quod non tremiscat deuorantis omnia
 Ignis furorem, quem inuolans atrociter
 Elidit, ac fornacis æstus enecat,
 Fabrisque densam suscitât fuliginem,
 Ingressa fornacem dolose fetidam,
 Rogumque uiuit inter, & flammæ sonos,
 Spiratque fumi dissipata a credine,
 Sursum fauillæ prouoluto vortice.

xvii. *De Luscinia.*

Aures Aedon commodantem sibi vi-
 dens,

Eructat ore carminum dulces modos.
 Versatilem nam cantuum nectit sonum,
 Fractasque titillationes fabricat,
 Pericia artis singulari musices.
 Quin & canentis perfrui dulcedine
 Longum datur, ni quis sonum interruperit.
 At si relictam viderit terram viris,
 Haud allaborat cantuum melodiis.
 Quin carminum rythmos docet prolem
 suam,

Cursum

Cursum retundens vocis irritabilem.
 Quod si quis illius fruatur carnibus,
 Priuat suavi se quietis munere.
 Hanc auolare rursus in nemus finas,
 Quicumque captam detines. silentio
 Ne transigens vitam, necem sibi paret.

xviii. De Hirundine.

Natura quiddam fert hirundinis
 noui.

Nam si quis huic iniquior, pullis manu
 Orbes cruenta luminum forte eruat,
 Vestigat herbam mater haud improvida,
 Quam nullius cognouit vnquam indu-
 stria,
 Illaque visum liberis reparat suis,
 Quos & croco tinctos, pari medicamine
 Albefacit, pennæ priusquam ipsos tegant,
 Deformatem, herbæ auferens purga-
 mine.

Si copia ad nidum luti non suppetat,
 Pennas aquarum aspergine imbuit, super
 Et puluerem pennas receptum colligens,
 Infantulis hinc construit domunculam.
 Has ceterarum more non miscerier
 Auium ferunt, equitante femina marem.

xix. De Palumbibus.

Castissimum est genus palumbum, nec
 tori,

O Imperator, appetens adulteri;
 Cuius sacrata labe iura polluens,
 Mox innocentium vnguibus discerpitur,
 Quæ luce dignam non putant adulteram.

xx. De

Τὸν πυκνὸν ἐγκέπτεζα τῆ Φθόγῃ δρόμον.
 Ληθόνος δὲ πύλις εἰ Φάγει κρέας,
 Ἄγειρον ὑπνοῦ τῶν Φυσιῶν ἐργάζετο.
 Ταύτων κατὰ τῶν, ἀφῆς δὲ τοῦ πύλου πάλιν.
 Οἰχίσηται γὰρ ἐν σιγῇ παραινίκα, 15
 Τὸν ἐκ λυπῆς θάνατον δέμοσαμένη.

Περὶ χελιδόνων.

Ἐχθρὸν κινὸν ἢ χελιδόνων φύσις.
 Εἰ γὰρ τις αὐτῆς εὐπραγοῦσι τῆς τέχνης,
 Φθόρευς ἀκερδῆς ἐξορύξει τὰς κέρεις,
 Λαβοῦζα σεπῆν ἢ σφῆ μὴ τῆρ πῶν,
 Πρὸς τὴν ἰατρῶν ἀσθενεῖ τέχνη βλέπειν,
 Αὐτῆς τὸν ἐσμὸν ὀμματῶν τῶν Φιλῶτων.
 Ἄχ κρέκω βαφέντα, λαβοῦζα πάλιν,
 Προτῆ πῆρωτῆς, Αὐσονοκράτηρ, σκέπης.
 Ἄλλῃ πῶα σμήχουζα τῶν ἀμορφίαν.
 Πηλῆ ἢ μὴ παρόντος εἰ κίλειν θέλοι, 10
 Ψεκάθεοσι πυκναῖς τὸ πῆρον ἀφῆρῆς,
 Καὶ χουῶ ἐπ' αὐτὸ σωτῆρῆντα λαμβάνει,
 Καὶ τῶν καλιῶν ὄργανοι πρὸ τῶν τόκων.
 Εὐαίλιαν δὲ φασὶ τῆ τῶν ὀρνέων,
 Τῶν μίξιν αὐτῶν εὐρεθῆναι, ἢ ξένῳ. 15

Περὶ φατῶν.

Σῶφρον τὸ φατῶν, Αὐσονοκράτηρ, γῆρος.
 Ἄλλοτριον γὰρ ἐστὶν ὀθνεῖα λέχους.
 Κἂν τις τὸ σμῆνον ἔγῃους ἀπμάση,
 Θῆσκει παρῶθις, ἴσται τῶν ἀνδρῶνων.
 Αἰζῶ μόλις κρῖνουσι τῶν μοιχαλίδα.

C Περὶ

Περὶ τευζόνων.

Ορχόμενοι δὲ ἀπάτης χάριν πνέσ ποπι
 Τὰς τευζόνας θηράσιν ὅκ τ' ἀσμάτων.
 Κηλοὶ γὰρ αὐτῶν ἠδονὴ τις εἴηαιδε·
 Καὶ σωφρόνας φάγωσι τὰς νόθους γάμους.
 Ὡς ἴε σκοπεῖν δεῖ τὰς παρ' ἡμῖν παρθένους,
 Μὴ τις μελεθρὸς πορνικῶν ἐπασμάτων,
 Εἰς ἠδοίης θύρατρων αἰχμῶν ἐλκύσῃ.

Περὶ γλαυκῆς.

Αἰμύλιον ἢ γλαυξ ἢ φιλέσπερος φύσις·
 Σκοπεῖν γὰρ εἰκὸς τ' πανέργου τ' δολοῦ.
 Νωκαμένη τὰς ὄρνιθας ἡμέρας ὅλης,
 Καὶ ποικίλη σρέφουρα μοιφῆ τὴν θείαν,
 Σαίνει τὰ μικρὰ τ' ἰσχυρῶν γύνη.
 Ἄ καὶ ὄρα μένοντ' αὐτὰ μέγεις ἐσπέρας,
 Ὅταν τ' ἐχῇ τὴν ὄψιν ἀσφαλεστέραν,
 Τῆς νυκτερινῆς τότε εἰςρυείσης ἰμμάδος,
 Θεῖα παρθένος, ἢ τευζῶν χωρὶς πίνων·
 Τὸν μισθὸν ἀπέχεσ' ὠδε τ' ἀτυμάτων.

Περὶ κεκκυγῆς.

Κόκυξ παρελθὼν εἰς καλίας ὄρνιθων,
 Ὅς ἐπὶ αὐτὸς ἐμφορῆς ὅκ τῶν τέκνων,
 Τικτῆ μετὰ τὴν γοναὶ τ' ὀσράκων.
 Τῶν γὰρ καλῶν πᾶς κενὰς ὄρα τρέχῃ,
 Καὶ τὰς περὶ τῆς τῶν κυλίνδρων συγκλάσας,
 Οὐς εὖρεν αὐτῶν σπιθῆσαι ὁ πλάγιος,
 Ὡς αὐτὸν ἀλάσσει δὲ αὐτῶν τῆς πίεως,
 Καὶ πῶσιν αὐτῶν ἐξελῶν ἰσχυρίας.

Ταῖ

xx. *De Turturibus.*

Sunt qui choreis atque cantionibus
 Agunt dolose turtures in retia :
 Nam tunc voluptas vrit illas credula,
 Nothis licet sibi temperent a nuptiis.
 Servare virgines probe nostras decet,
 Meretriciorum cantuum mulcedine,
 Has ne quis in libidinis casses trahat.

xxi. *De Noctua.*

Est captiosa vesperipeta noctua .
 Pellacis hinc considerare machinas
 Operæ est. diem nam fraudulenter quan-
 tus est,

Irridet oris auiculas præstigiis .
 Quibus stupore percitum simplex genus,
 Ad vesperam vsque perseverant ; cum
 minus
 Vultus atrocem præferens imaginem ,
 Iam cum rotis nox præcipitat humentibus,
 Venatur incautas, & absque laboribus
 His fruitur : hoc lusus reportans præ-
 mium.

xxii. *De Cuculo.*

Nidos volucrum cuculus intrans clan-
 culum,
 Simillimos quas parere scit fetus suis,
 Excludit illis ova non præsentibus.
 Nidos inanes callidus sed præterit,
 Frangitque, siquæ reperit ova superflua:
 Ut ipse supponens sua his, numero pari,
 Fraudemque celet simplicem puerperam
 Adulterinæ prolis, omnemque pariter

C 2 Suspici-

Suspicionis remoueat caussam malæ.
 Quibus peractis illico se proripit.
 Natura namque frigida huius alitis,
 Excludere ipsam non sinit propaginem.
 Exclusionis at peracto tempore,
 Suos reportat aduolans hinc liberos.

xxiii. De Cinclis & Pyraustis.

Eadem ferunt & machinari fœtibus
 Cinclum, quod est hoc viribus cassum
 genus.

Sed ignis educat pyraustas procreans;
 Edacis vsura nec absque flammæ, iis,
 Vt spiritum vitalis auræ duxerint,
 Dant longiore fata vita perfrui.

xxiv. De Cicadis.

Mares propaginis cicadarum iubet
 Vacare cantibus magas sub pectore.
 Nam rore pasti, quem creat nox humida,
 Ad vsque rythmum prorogant meridiem.
 Sed humidum postquam calor deco-
 xerit,

Deficcat vnâ carminum bonos duces.
 At more sponsæ suppressens os femina,
 Monet loquaces feminarum, temperent
 Pudoris infandum vt dolorem prolo-
 qui.

xxv. De Circis.

Post multinodos quàm plagas vena-
 tibus
 Thraces tetenderunt, latent absconditi.
 Quos aduolantes cominus circi iuuant,
 Metuque territant volucres belluas,

Laxata

Τὰς εἰσαγωγὰς τῆς κλοπῆς μὴ Φαυλίση,
 Κούφος λαθῶν ἐξείσι τῶν ἀλλοτριῶν. 10
 Το γὰρ πετρίον ὡς κρυμῶδες κροσσίνον,
 Νεοπιο πικρὸν ἐκ πυρῶς σὸκισχύφ.
 Ὅταν δὲ τ' ἐκλεψῆν ὁ γρόσιος δρῶση,
 Κάκκυσ ἐπελθὼν συγκομίζει τὰ βρέφη.

Περὶ κίγκλων ἔς περιζόνων.

Τοιαῦτα Φασὶ μηχανᾶσθαι τῆς τῶν κίγκλων
 καὶ κίγκλον αὐτῶν, ὡς ἀνίσχυρον φύσει.
 τὸ πῦρ ἢ γῆρας τὰς περιζόνους ἐκτρέφει.
 οἱ καὶ μετ' αὐτὸν ἔτ' αἰαξ, τὸ παμφάγον,
 τὸν ἀέρα πρὸς τὸν ζωηφόρον,
 θηήσκουσιν εὐθύς, ἐκ φθορᾶς ἀντιπρόφα.

Περὶ τεπίγων.

Τὰς ἀρρένας ἢ τῆς γονῆς τῶν τεπίγων,
 ποιεῖ φιλωδοῦς ἢ μαγὰς τ' ἰξύδος.
 οἱ τῆς νυκτερινῆς ἐμφορᾶμενοι δρόσιος
 τὸν ῥυθμὸν ἐντείνουσιν εἰς μεσημβρίαν,
 Ὅταν τ' θερμὸν πρὸς νοτίδας ἀναρπάσῃ, 5
 καὶ τὰς ἀγωγὰς τῶν μελῶν ἐξικμάσῃ.
 θῆλυς ἢ σιγῶν εὐπεπέδος νύμφης κρόπον,
 καὶ τῶν γυναικῶν σσιφρονίζῃ πρὸς λάλας,
 αἰδοῦς νέμων ἀρρητὸν ὠδίνων μέλιος.

Περὶ κίρκων.

Πολυπλόκους πίναντες ἐς θῆραν βρόχους
 θράκες μὲν ἠρεμοῦσιν, ὡς ἔλε λαυθάειν.
 κίρκοι ἢ συμμαχοῦντες αὐτῆς ὑπόθεν,
 ἐκδειμαποδοῖσι τὰ πέρατα κνώδαλα.

Τὰ δ' ἔπειτα αὐτὰς ὑποφύλατ' ἀπὸ βρόχου.
 5 Ἐν πᾶσι περὶ βολαῖσι δὲ πωλοῦμένους,
 Αἰρᾶσι γοργῶς τὰς φυλάδας ἀμὲν ἀβρόχου,
 Καὶ μίαν εἰς φέρουσι τῆς ἀπερμάχου,
 10 Ἐκ τ' οὖν αὐτὰς ὀχερῶς ἐλημμένων.
 Εἰ δ' ἔτι, τὸν ἀγαθῶν ἐφερέθησαν Φίλων,
 Εἰς δ' ὁμοτέρους ἠκόντες οἱ θεῶν βρόχου.

Περὶ κινάμωνος.

Ὅρνις δ' ὁ κινάμωνος ὀνομασμένον
 Τὸ κινάμωνον εὖρεν ἀγνοῦμενον,
 Ἰφ' ἔκαστα δὲ ὄρνιθι τῆς Φιλίππου,
 Μᾶλλον δ' ἴσως μέλασιν Ἰνδοῖς, αὐτῶν αἰσθητῶν
 5 Ἀρωμάτων τῶν ἠδονῶν διὰ πλέκει.

Περὶ μελισσῶν.

Ἐγὼ δὲ ἱμῶν τῶν μελισσῶν τὰς νομούς,
 Φιλῶ μὲν αὐτῶν, Ἀύστην ἀρχαί, τῶν φύσιν,
 Μισῶ δ' ἔτι τῆς κηφίαιας ὡς νωθῆς φάγους.
 Μελισσα μὲν γὰρ ἡ φιλεργὸς τεχνίτης,
 5 Ἐλυσε τὰς πύργους ἀπὸ τῆς ἡμέρας,
 Εἰς τῶν ποταμῶν συλλογῶν τῶν αἰθέων,
 Κηφίαι λαθῶν δ' αὐτῶν εἰς τὸ σίμβλον ἐκρύβη
 Τέως γε μέλι εἰμεινεν αὐτῶν που τρέμων,
 Ὁ κλάψ ὁ δειλός, ὁ θεῶν θηλυδρίας
 10 Ἐπεὶ δ' ἔτι καὶ βαθὺς ἦδη γνόφος,
 τῶν μὲν φιλεργῶν ὑπνος εἰλε νήδυμος,
 Αὐτῶν δὲ πᾶσι σήραγγας ἐνδὺς ἀτρέμας,
 ἠδίστην ἐτρέψθησαν ἐκ τῶν μέλι.
 Ἡ σάπρος δ' οὐκ, καὶ σφῆ, καὶ τεχνική,
 15

Τὸν

Laxata condant subter vt se retia.
 Quas Thraces arctis implicatas cassibus,
 Cohorte densa, comprehendunt acriter,
 Circisque mercedem rependunt debi-
 tam,
 His portionem largientes alitum.
 Quod ni fit, ope post destitutos videris,
 Ponunt volantum cum laqueos rursus
 gregi.

xxvi. De Cinamomo.

Cognominata Cinnamomus, cinna-
 mum

Inuenit vt fertur volucris Indica;
 Quæ recta pullis hinc struit carissimis,
 Indosque sole nigricantes torrido,
 Sui beat fragrantè nidi surculo.

xxvii. De Apibus.

At sedularum ego colens leges apum,
 Ipsas amo, o Rex Ausonum imperio po-
 tens:

Odique fucos, deditum ventri pecus.
 Namque operum amans apis, magistra sedula,
 Librat per auras corpus ipso cum die,
 Ad colligendos per vireta flosculos.
 Cum fucus interim aluearium subit,
 Illicque melle se manet conferciens,
 Fur iste meticulosus, audax, improbus.
 Sed ingruente vesperi caligine,
 Apim profunda cum domi occupat quies,
 Furtim populator inuolans cunabula,
 Exhaustis his quod mellis est reconditum.
 At ipsa rerum prouida suarum, & cata,

C + Fran-

40 PHILE ANIMAL HISTOR.

Fraudem latentem suspicatur illico,
 Dulcisque prædatore capto nectaris,
 Furi comestum mel amarum fel facit.
 Dorium pererrans spiculi que verbere,
 Arcet latronem cellulis exterminans.
 Qui si reuersus denuo inuadat fauos,
 Luit supremas morte pœnas helleuo.
 In tela namque apum lupum incidere ali-

tem,

Oportuit: vel quod magis conuenerit.
 Inuetum operis, operis peremtum amanti
 Aculeis, cum sanguine animam effundere.

xxviii. De Apibus inertibus.

Est vero & aliud his genus conuicti-

tans,

Quod floribus quidem inuolat fragranti-

bus;

Sed mella nescit fingere id prædulcia.

Quod gratuita diligentæ fide,

Opem ministrat ceterarum industriæ.

Namque alia potum fert domi curanti-

bus,

Inflans canalem fistularum glandulis:

Ad alra rex ut assidens prætoria,

Pleno beatus ore pocula hauriat.

Sed alia elasticum canit, præque agmina

Agit, cateruarumque ducit ordines:

Sed quolibet alia Hippocrate peritior,

Cadavera effert mortuarum ex alueis,

Ne contrahant contagio pestilentiam.

Alia ex cubantis fungitur laboribus,

Quam cura penes est creditæ custodiæ;

Ne, dum

Τὸν κρυπλὸν ὑπόπιδεν αὐτίκα δὴ δόλον. 15
 Καὶ συλλαβοῦσα τῆς τρυγῆς τὴν ἐργάτην,
 Ἐμπικρον ἀπέφηνε τὸ βρωθὲν μέλι.
 Τοῖς γὰρ πῆλοις παύσει τῶν μετὰ φρένων
 Ἐξῆλεν αὐτὸν τῆς κλοπῆς τετυμμένον.
 Μετ' αὖτ' ἢ μικρὸν εἰς ρυεῖς αὐθις χρονον. 20
 Τὴν ἐχάτιον ἔδωκεν ὁ φθορῶς δίκην.
 Ἐχρῶν γὰρ αὐτὸν ὡς ὑπόπιδρον λύκον,
 Τοῖς τ' μελισσῶν ἐμπέσειν ἀκνήλοισι.
 Ἡ μᾶλλον ἐχρῶν μὴ πονεῖν ἐπιστόμενον,
 Τοῖς τ' Φιλεργῶν ἐκτρέβῶναι κεντρείοισι. 25

Περὶ δέγνων μελισσῶν.

Ἀργὸν ἢ πάντας ἄλλο συμβιοῦν γένος,
 Ἐφίπταται μὲν τῇ χλιδῇ τ' ἀνθέων,
 Ἀδιωάτον ἐστὶ ἢ κ' γλυκὺ πλάττειν μέλι.
 Συναίρεται δ' οὐκ ἐξ ἀμίστου φροντίδος,
 Τῇ τ' Φιλεργῶν πανταχῇ περὶ τῶν. 5
 Ἡ μὲν γὰρ αὐτῶν ὑδραγωγὸς δρέρη,
 Τὸν αὐλὸν ἐν τείνασσι περὶ λατομίαις,
 Ὡς αὐτὴν ἐπεραγῶν τῆς πασάδος,
 Ὅτ' ἄρτους ἐξ ἀρχῆς ἀφθάνως πίνου.
 Ἡ δ' ἢ, περὶ βομβῶν, κ' περὶ πέμπη τῶν σίφῶν. 10
 Καὶ δημαγωγεῖ τακτικῶς ἐν τοῖς πόροις.
 Ἡ δ' ἢ, περὶ πάντων δωμαθῶν ἱπποκράτους,
 Νεκρῶν μελισσῶν ἐκκομίζει φορτίαι,
 Μήπως ἔχη τὰ σίμβολα τῆς σήφης φθόλου.
 Ἄλλα δέ τις ἐπ' ἀγρυπτον εἰς φέροι πόνον. 15
 Τῇ κείτῃ φυλακῆς ἀκρεῖα πᾶσι γαστρίσιν.

Μη

Μή τις Φιλεργούς ησυχάζεσθαι τῶς,
 Λαθῶν τις ἐχθρὸς, εἰς Φθέρη πρὸς ἐπέραν,
 Καὶ τὸν τοιοῦτον ἄλβον αἰτῶν δὲ πάση.
 Ἀλλὰ, Βασιλεῦ, τίς τῆς μελίωσθαι τῶ φύσιν, 20
 Προγνωστικῶν εἰδείξεν εἰς ἄμβραν χύσιν;
 Ναρκῶν γὰρ εἰς ποί τις, εἰ πέρων βλέπῃ,
 Τῶ πρὶν Φιλεργὸν τ' κρυμὸν σκοποῦμεν.
 Ὡς κ' γεωργίαι, καὶ νομῶσιν ἀγρόταις,
 Χειμῶνα δεινὸν ζωῆσθαι εἰς αἰθέραιαν, 25
 Ἐκ τῶν ἀπὸ χυῶν μαθητῶν περὶ σμάτων.
 Καὶ γὰρ πρὸ αὐτὸν ἐγχεοῖται τ' ἴκονον,
 Καὶ μικρὸν ἐκκύψασθαι τὸ σίμβολον χρόνον,
 Ὅταν γ' ὁ κερὸς τῆς νομῆς αἰαγκασθῇ,
 Πάλιν θυραυλαὶ σωτημοῦσαι τὸν δρόμον. 30
 Ἐξίπταται ἢ τῆς προαῖς αἰτιόσθαι Φως,
 Ἵπερ φέρουσι πνῆσι τῶσιν λίθον,
 Ὡς ἔρμα ληφθῆν ἐμβριθῶς πρὸς τὸν πόρον.
 Ὡς μὴ πρὸς αὐτῆς τῆς ῥοαῖς ἡ λεπτότης.
 Ἦκιστα μὲν γὰρ ἀνδραγαθῶν κ' σκάφος, 35
 Ἀγώγιμον ἢ μηδὲν ἢ πλάσθαι Φέρει.
 Καὶ ζῆ μὲν ἀγνὸν ἢ σφῆρα δὲ οὐ βίον,
 Ἄγευστος ἢ ἄνα νεκρῶν ἀπαργμάτων.
 Ζώου ἢ παντὸς ἐχέτω πῆσθαι θροῖσθαι.
 Ὁπλίξει γὰρ ἀσφαλῶς τῶ κεντρίω, 40
 Ἄμα τῆ πεφυσικῆ ψυχικῆ τ' ὀπλίσθαι.
 Καὶ γε Φιλομουσῶς ἐστίν, ὡς ὄρνις πέχαι.
 Ἀπεξιοῦσαι γὰρ εἰς Φυγῶν τῶ ἐργάτιν,
 Παιῖ συργμῶν, ἐμμελής θ' ἵστωσθαι Φει.

Θρύψις

Ne, dum parentes mellis occupat sopor,
 Nocturnus irrepens latro cunabula,
 Iniiciat opibus dormientium manus.
 Sed quis Deus, quis imbrium prognos-
 tificam
 Naturam, api largitus est impertiens?
 Præfensione frigoris nam languidam
 Torpore cernas corripit euestigio:
 Ut agricolis pastoribusque, in aeris
 Serenitatem pingat hyemem turbidam,
 Prædictionibus artis haud sagacibus.
 Namque imminente hyeme laborem pro-
 trahit,
 Tentansque procursus breues præse-
 pibus,
 Cum pabulorum flagitat necessitas,
 Contracto itinere mox domum reuertitur.
 Aduersus autem se Notos per nubila
 Librat, lapillum rite sustinens pede;
 Contra ruentes impetus quo flaminum
 Se firmat ipsa, degrauata pondere.
 Nam cymba recto non feretur tramite,
 Quam non saburræ fulcit æquilibrium.
 Viuitque vitam sobria expertem fere
 Comestionis horridæ cadauerum.
 Haud vllius pauescit impetum feræ,
 Armata spiclo, cumque spiclo prædita
 Animique naturæque fortitudine.
 Et musicæ est amans, aues vt ceteræ.
 Namque euolans saltus in herbidos,
 sonum
 Ciet canora, cumque cantibus redit,

Non

44 PHILE ANIMAL. HISTOR.

Non luxus illi, non voluptas blandiens
 Cordi est, labore victitanti parciter.
 Inauris autem, gemmeumque verticis
 Decus, puellarique mundus sormatis
 Est ala, respersumque corpus pulvere;
 Quo nempe frugalis operas industriæ,
 Moreque reddit feminarum nobiles,
 Quas cura luxus otiique pertinax,
 O Rex, laboris haud amantes arguit.
 Nam luminum ipsas ala deuias agit,
 Ad colligendum masculorum stoliculos.
 Sed & sonos illæ cient amabiles,
 Vocis procaci melleæ mulcedine:
 Cum, sicut herbis, assident amantibus,
 Qui criminis mel amarulentum sulle-
 gunt,
 Dolos parantes nuptiis nefarios.
 Hinc conscientia aculei pungunt eos,
 Quos arguit fucos rapina prodita.
 Est vero iis Rex mitis, & sine aculeo,
 Decorus, altus, strenuus, firmus, ru-
 ber,
 Exercitus natura quem creat ducem.
 Qui si relinquat agmen iratus, sagax
 Indagat ipsum persequer tium cohors.
 Inuentus autem examen ad reuertitur,
 Sedatque præsens principis carentia
 Damnosa quam commouit iis discor-
 diam.
 Quæ construunt fauos, & alueo ingerunt
 Mel dulce, Sirenumque cum his duplex
 genus,

Palatium,

Θρύψας μὲν οὐδ', καὶ μῦρα, καὶ χλιδῶν βίος, 45

οὐδὲν παρ' αὐτῆ' σαφρονεῖ γὰρ ἐκ πόνων.

Ενώπιον δέ, ἔλιθόφρων ἐπέφος,

ἐν ἱματισμῶν ἡμφικῆς εὐκασμίας,

Ππρόν τι καὶ χεῖρας, εἰ κενόσαλον φέρει.

οὕτως ἢ τὸ βιοῦν εὐτελῶς ἐν τῆς πόνοις, 50

καὶ τῶν γυναικῶν εὐχρηστὴ τ' ἔσονται.

Ἄς τὸ πρὸς ἀβρότητα καὶ φρύψιν βλέπει,

Ἄλλως φιλεργούς, αἰσθητὰρχα, δεκνύει.

Κινεῖ γὰρ αὐτὸς τὸ πλεονεξία ὀμμάτων,

εἰς τὴν πηρεῖαν ἐκλογὴν τῶν ἀρρένων. 55

Ερωτικὸν δέ τιν' αἰδέ βαμβοδοσι κρότον,

ἐκ τῶν μελιχρῶν τῆς βοῆς πῆλασματάων,

Ὅτε περσιζάνουσιν αὐτῆς ὡς πόαις,

οἱ καὶ τὸ πικρὸν τῆς ἀμαρτίας μέλι, 60

τρυγῶσιν αἰσχρῶς ἐλλοχῶντες τὴν γάμου.

Πλητῆσι δ' οὐδ' ἐπὶ κέντρα τῶν σιωιδότων

κηφιλῶας αὐτὰς, τῆ κλοπῆ δεδαγμένους.

Πρῶτος δέ τις κἄκεντρος, εὐζωνοῦ, μέγας,

ερυθροβαφῆς, καὶ εὐσεβῆς, καὶ γυνάδας, 65

Θισμοῖσι φυσκῆς τ' ἐρατὴν διεξάγει.

Κἂν ποτ' ἀγανακτῶν πρὸς τὸν ὄχλον ἐκφύγοι,

Ῥινηλατῆ τὸ σμιλῶας αὐτῶν τὸ δρόμον.

καὶ δὴ πάλιν σφίσι εὐρεθεῖς, ἰσοσπέφει,

καὶ τὴν πρὸ μικρῶν βλαπτικῶν ἀναρχίαν, 70

λύει περσῶν ἐξορίζων τὴν εἴσιν.

Αἰσθητὰδες δ' οὐδ' ἐπὶ τὸ σφιλῶν γῆρας,

αἰ τὸ γλυκὺ κίχισι τῆς σίμβολοις μέλι,

71

Τὴν τῆ βασιλέως ἐξυφαίνουσι εἴρηνη,
 Σχοπιάς ὑπερθευ ὀργανοῦσαι τῆς βασιλῆς. 75
 Καὶ περὶ βόλοις γέ πινι ἠδὲ περὶ αὐλοῖς,
 Κοσμοῦσιν αὐτῶν ἀσφαλῶς ἠδρασμένον.
 Ἐν οἷς ἐαυτοῖς ἐκδιώκῃ τῆς πόρους,
 Ἡ πῶσαι περὶ βυλικῆ τῆ σμύνης Φάλαγγ.
 Πάλιν δὲ τ' αὐτῶν ἄλλο κυκλοῖ θρηγίον, 80
 Ὅτι ἐν ἀκμῇ, καὶ περὶ τῆ ἠέως ἐχθῆ,
 Φρενῆς ἀπεχθῶς τῶν γραῶν δορυφόρων.
 Κλινῆς ἢ τὸ κέντρον αἰδοῖ τῆς κρείτους,
 Ὅταν μέλισσα τ' βασιλέα αὐτῆς ἴδῃ.
 Ὅς ἐν μὲν ἀκμῇ τ' μελῶν καὶ τῶν πτερυγίων, 85
 Ὅταν περὶ αὐτῆ, πῶς φυλάς σπερματῶν.
 Καὶ γὰρ ὁμαρπῆ πειραχῶν τῶν δεσποτῆ
 Παρεμβολῆ, τηρῶσαι περὶ κλοῦς νόμους.
 Ἄν δὲ τευχῶθῃ τῆ περὶ ἀκμῆ τῆς χρόνος,
 Καὶ ἔπειροῦ τρεῖς ἄνθρωποι τὸν δρόμον, 90
 Τὸ σμῦνος ἐχθῆς διφρον ὄξυ δεικνύει,
 Δι' οὐτε φορέδω ὡς γέρον κεμίζῃ.
 Ὅταν ἢ παραὶ βασιλέως πῶς σελπίση,
 Ὡς περὶ δὸ πῶς ἡμάτι καὶ πῶς πῶς τῆ σίφη.
 Κανόνος δὲ παντὸς καὶ πῶς τέχνης διχῶ, 95
 Μέλιττα ποιεῖ γραμμικῶς Δίωπλάσης.
 Ταῖς γὰρ κάτω σύριγγιν ἐσηργμέναις,
 Ἀνωτέρας πῶς γυσιν ἀπὸ πῶς ἴτης.
 Καὶ δημιουργεῖ πῶς ὅπως πῶς ἐν μέσῳ.
 Σχημάτεσιν ἢ καὶ λήμμασιν ἰσχυανίσις. 100
 Φραγμῶς ἢ λεπῆς ἐμδιδάξῃ πῶς πόροις,
 Ὡς

Palatium pro rege construunt, super
Specula: itruentes ambitum, & muni-
mine

Id ianuarum condecorantes probe,
Aulamque quod sit ante, propugnaculo.
Examini phalanx quibus grandæuior
Omnis, vacantum obit operas labori-
bus.

Sed illud, aliud ædium fastigium
Ambit, vigentes excipit quod robore,
Atque vniuersam impuberum frequen-
tiam,

Et grandiorum apparitores præsidium.
Inclinat autem spiculum viso duce
Apis, potestatem colens reuerentia.
Qui viribusque alisque pollens, agmina
Educit, insequente turba cominus
Satellitum plebisque, ceu lex postulat.
At si senectæ prægrauatus pondere,
Alisque tritis, ad volandum torpeat:
Sublatus in bigas leuatur illico,

Queis molliter gestetur æuo grandior.
Quod si quis ad prætorium tuba canat,
Dormitur in castris data ceu tessera.

Quid ædificii, quam parant sine re-
gula

Et arte. machinam loquar mirabilem?
Quas namque suffulciuit infra cellulas,
His firmat aduersas superne glutinans,
Paratque tignorum media cubilia,
Opere angulari itructa fenis angulis.
Iuterque sepimenta ponit cellulas,

Vt cera

48 PHILE ANIMAL. HISTOR.

Vt cera subsidat, quæ iis infunditur,
Intusque stipet mel fluens concretio.

*xxix. Quæ apibus sint inimica & quæ aliis
nocentia sint animantibus.*

Serpensque, cum vespaque hirundo, rube-
taque,

Formicaque, rinea, parus, & phalangium,
Viridisque stellio, & apiafter prodigus,
Infesti apum sunt per vias examini.

At densus imber, pestilensque spiritus,
Acris que fumus, nubiumque opacitas,
Fugant eadem, perque turbant ordines.

Malo comesto punico, circus, larus,
Turturque, cum merula, statim leto cadunt.
Moriturque scarabeus propinquans vn-
guini,

Sturnusque vitam exhalat allii cibo.
Vitexque mortem comparat ficedulæ.
Sed acre cassitam sinapi interficit.

Foliumque cedri nescius si deuoret,
Non amplius solem calamodytes videt.

Iacetque vitæ destituta spiritu,
Bibens hyænæ si fel Ibis hauserit.

At caprearum vpupas adeps dedit neci;
Annisque priuat præpetem Iouis suis,
Infaustum ab ipsa deuoratum symphyton.
Nec coruus erucam absque noxa pasci-
tur;

Et truncat ætatis moram cornicibus
Cadauer ingestum, ore contactum lupi.
Vulso charadrius cadit bitumine,

Et vitis

Ὡς αὖθ' ὀκηρὸς ἐγχεθεὶς ὑφιζαίη,
 Σιωπῆ δὲ καὶ τὸ ρεύσασθαι πῆξις μέλι.
 Τὰ παῖς μελίσσας πολέμια, καὶ ὄρεα
 ἕτερα ἄλλων ζώων βλαπτικὰ
 Ὄφεις δ' ἐκασφῆξι, καὶ χελιδῶν, καὶ Φρυγίος,
 Μύρμηξ τε, καὶ σῆς, αἰγισταλῆς, καὶ Φαλαγγί,
 Καὶ σαῦρος ὠχρὸς, καὶ Φαργεῖν δεινὸς μέριψ,
 Σμῖλαι μελισσῶν δυσμενεῖς ὁδοσπάται.
 Νιφάει δ' ἐκ πυκνῆ, καὶ προῆ πεφυρμένη,
 Δερμυς τε καπὸς, καὶ νεφῶν ἐπιγνώφης,
 Σοδοῦσιν αὖτ' ἐκτεροπῆ καὶ συγχύσι.
 Κίρκος δ' ἐλαρός, γυψ, τρυγῶν, καὶ κῆστυφος,
 Σίδαι φαροντες, ὄφεις αὖρ δ' ἰσπολώλασιν.
 Καὶ κωφῆρος δὲ θνήσκ' ἐγγίχας μύρω
 Καὶ ψαρ' φαγῶν γὰ σκόροδον, σὶκέτι πνέει.
 Καὶ τ' μελαγκόρυφον ὄγ' ἄγρ' ἐκτεροπῆ.
 Κορδαλὸν δ' ἐπὶ δριμύ φθέρει νάπυ.
 Κέθρα δ' ἐφυλλοῖ ἐλαθῶν δὴ που φάγοι
 Ὁκαλαμοδύτης, ἐβλέπετ' ἤλιον.
 Καί τε δὲ νεκρὰ καὶ πνοῆς ἀλλοτρίων
 Εἰ τ' ὑαίνης τινὲν χαλεπὴ ἴσθις ποιοί.
 Φθίσις δ' ἐπίσ' ἐποψι δορκάδων σέαρ.
 Τὸν αἰετὸν δ' ἐπὶ ἐτῶν ὑπεξάγα,
 Βρωθὲν παρ' αὐτῶν δυστυχῶς τὸ σύμφυτον.
 Κόραξ δὲ τ' εὐζωμον ἐσέγα πῶαν
 Καὶ τῶν κροωνῶν τὸν πολὺν τέρμιν' ἰρόνον,
 Πτώμα προληφθὲν εἰς βορρὸν λύκου σῶμα.
 Πίπτα χαεραδριὸς δ' ἐπὶ τῶνου πῶαζας.
 D Κτίνας

Κτίνε λιβάς ἢ πάς γε θεράνους ἀμπέλα. 25
 Αἰ μὲν οὐ μύραινα πολύποδας τυγεί·
 Μιμύασιν δ' ὅπτι κεράβω κ' πολύποδες.
 Ὅ ἢ κέραβός γε πῆς μυραίναις ἀχθεται.
 Καὶ ἔχελώναις ἀντικένηται πέρδικες,
 Καὶ ῥίς ἐχίνουσι ἢ πλάμορζειπνες. 30
 Ἐχθός γε μίλι' ἔχουσιν αἰθίαις μέγα
 Μακροὶ πελαργεῖ, καὶ βραδύπτεροι κρέκας.
 Ερωδιός ἢ μισεῖ τῆς λάκκου λάρας·
 Κορυδαλὸς πῶσαν γὰρ μεν ἀκαυθυλίδα·
 Πελεκῆν δέ τ' ὄρνυζα· οἱ ἢ πῶκες τῆς κούας· 35
 Τρυγῶν ἢ πύρραν, τῆς δὲ κερδοῦς ἡ φύσις,
 Ἐχθρὸν ἐχθρὸν οἶδεν, ὃν χέρσας τρέφει.
 Πάλιν κερῶναι δυσμενεῖς γλαυκῶν ἡδύαι.
 Κόραξ ἢ μισεῖ τ' ἰκτινῶν τὴν γονίω,
 Πάχρον τε βελνθός, κ' τρυγῶν πυραυλίδα. 40
 Τὴν τρυγῶνα χλωράς ἢ, καὶ ἔτι κέρραξ·
 Δράκων δὲ κύκνον, αἰετὸν ἢ τ' μέγα
 Αἰγυπὸς αὐτὸν δέδοικε· πῆν ἢ, τραυλίτης.
 Κτίνε ἢ βουβαλίδα τε καὶ ταῦρον λέων,
 Ὡς Ἰνδὸν ἐλέφαντα περιπέρας πέφινε δράκων. 45
 Ὡς κινὸς δὲ θ' ἀπυγίω φυλάσεται.
 Καὶ τῆς ὄνου ἀίγιθος ἐχθρὸς αὐτὸν κρένοι.
 εἰ μὲν γὰρ ὠγκήσεν, ἔδ' δὲ τῆς τόκου,
 Ὅσους ἐν ὠοῖς εὖρεν ἐσπεραμένους,
 Αφῆκε νεκρῶς ἐκπεσόντας ὁ κτύπος. 50
 Ὅφεις ἢ πεφρίκασιν κέντρα σκορπίων.
 Ἰχθυόμονες δὲ δειματοῦσιν ἀσπίδας,

Αλέκτο-

Et vitis hausta conficit lacryma gruem.
 Infesta poly po semper est murænula,
 Odit locustas polypus impetit fero,
 Locusta strangulatur a murænula.
 Perdicit aduersum est genus testudini.
 Necant echinos potamogitones cibo;
 Longæque cum mergis ciconiæ, & creces
 Tardæ volatibus, simultates gerunt.
 Odit colore gaviæ albo ardea.
 Exosam habet cassita stirpem acanthidum,
 Pelecan coturnicem, canes turba leporum,
 Pyrrhamque turtur: nec latet vulpem suus
 Echinus hostis, terra quem vasta educat.
 Inuisa cornix est pudica noctuæ,
 Oditque coruus miliorum liberos,
 Pagrumque brinthus, turtur atque igna-
 riam,
 Luteoque turturem, sed hunc coruus,
 draco
 Cygnum. Deûmque regis armigerum
 truncem
 Vultur timet, timetque passer vulturem.
 Occidit autem bubalum & taurum leo,
 Spiransque flammis Indicum elephantum
 draco,
 Canis que raptum tarda avis subterfugit,
 Hostesque ducit ægithus asinos suos:
 Quos si rudentes audiant pulli, illico
 Deturbat exanimes metu nidis sonus,
 Intus putamen quotquot abditos tegit.
 Sed scorpionum spicula angues territant,
 Ichneumonesque terre faciunt aspidas.

92 PHILE ANIMAL HISTOR.

Galli leonibus, leo formidini
 Et ictidi, mus pardalique araneus.
 Valpecula inimicum sibi Circum putat,
 Coruumque taurus, atque equum piscem an-
 thias.
 Delphin Balenam odit, lupusque mugilem,
 Muræna congrum, hyæna pantheram timer,
 Et stellionem perditor fur scorpius.
 Torpedo scorpium, polypodem cammarus.
 Horrescit ignem percitus metu leo.
 Balans inermis a lupis præhenditur,
 Ab vppa apes, a filia Pandionis
 Cantus amans cicada, damis anguium
 Intemite vulgus, pardalique simia,
 Quem conspicis mimum. Sed anguis
 Ibius
 Pennas pauescit intuens, contactibus
 Harumque torpet ocius: reconditus
 Aluo, forantis perforat qui viscera:
 At torre vilo funerali, protinus
 Ferociens latrare desinit canis.
 Et falcinantum se tuentura dolis
 Laurum palumbes congerentes, intybum
 Circus, comam, perdix, harundinacea,
 Myrrumque turdus colligens, cancrum
 ardea,
 Gramen vppa, galerita frondes querneas,
 Vluamque miluus, rhamnulum cornix, crocum
 Circus virentem, viticem ales Apollinis,
 Irimque turtur, fascinum radiculâ
 Lini sub alis pauo gestata cauet:
 Sertis Iacchi harpa platano ciconia.

Q. 113-

Αλέκτορες ἢ τ' λέόντων τῶν φύσιν,
 Τύττος γαλή δε, μυγαλή δε παρδαλής.
 Πάλιν ἀλώπηξ δυσμενῆ κίρκων κρήνη, 55
 Καὶ κόρακα παύρος, ἵππων ἰχθύς αὐθίας,
 Δελφίς Φάλαινα, καὶ λάβρα ἢ κερπεία.
 Μύραινα γόγγρον, ἢ δὲ ὑάεινα παρδαλιν,
 Καὶ ἀσκαλαβώτιον ὀφθαλμῶν κλωψ σκορπίος,
 Νάρκη ἢ τῦτον, ἀσκαρὸς ἢ πολύποδα. 60
 Λέων ἢ πῦρ δέδοικεν ἑκτροπῶς τρέμων.
 Ἄλισκεται δὲ οὐδ' ἄλλοις οἷς λύκοις,
 Ἐπιμνήμη μέλιτις, καὶ χελιδόσι
 Τέπιξ Φιλώδος, τῆς ἢ δορκάσιν ὄφιος,
 Καὶ παρδαλὶ πηχέος, ὃν μίμον βλέπει. 65
 Τῆς ἰσοῦς δὲ τὸ πλεον μόνον βλέπων,
 Ἄπας ὄφιος δέδοικεν ἕπερ αὐθίαι,
 Ναρκῶν γ' ὄφιος ἐκεῖ οὐδ' ἢ Φάγοι,
 Τεθνηκε, ραγίς ὀφθαλμῶν τῶν ραγίς.
 Κύων ἢ σιγαῖ, καὶ ὑλακῆσαι γέλοι. 70
 Δαλὸν θρωῶν ἐκ πυρῆς φθισιμῶρος.
 Ἀνθισταται ἢ πρὸς τὸ βάσκανον παύρος,
 Δάφινω φαγοῦσα φάτις, κίρκος πικρίδα,
 Πέριξ δὲ καλάμου, κίχλα μυρσίνης κέμιω,
 Ερωδῖος καρκίνον, ἀρρωστὴν ἔπει. 75
 Φύλλα θρωῶν κέρυδος, ἰκτινὸς θρωῶν,
 Ῥάμνον κρωῶνη, κίρκος ἀρρωστὴ κοόκων,
 Ἄγρον κόραξ ἔγκαρπον, ἢ τευγῶν ἰελιν.
 Λίνον ἢ παύρος τῆς πηροῖς βύζας φέρες,
 Ἄρπη ἢ κίττων, καὶ πελαργὸς δὲ παλάτιον. 80

*Ωι μᾶλλον ἐστὶ δυσμενῆς ὀνυκταλῶψι.
 Καὶ γὰρ ἐν ὧοις τὴν ἀπορῆν πεπιγμένῳ,
 Ποιῶν ἀφάρρῆν, καὶ πτεροῖς ἀκροῖς θήροι.
 Ἡ δὲ πλάτωνός γε τὴν Φιλέσπερον πάλιν,
 Εἶργα πρὸ κρητῆ πρὸς πελάζεν τῆς τῶκοις. 85
 Ναρκᾶ γὰρ ὄψις ἐμπεσούσῃ τῶ κλάδῳ.
 Φθορᾶς ἢ τρητὴ πᾶς γῆρας ὑπερτέρως,
 Εἰς τὴν καλιὰ αἰνῆς κρύψας λίθον,
 Ὡς ἠχελιδῶν τῆ σελίνῃ τὴν κρῆμιν.
 Καὶ δὲ τ' ἐξάψῃ τραχήλου τ' λίθον, 90
 Κύουσα γυνή, κερδαίνει ζῶν τὸ βρέφος.

Μῆαν λαβῶν δὲ τ' ἐκ ροῆς πεπιγμένῳ,
 Καὶ πφραῖν αὐτῆς ἐκ πρῶτος ὑπερτοχίας,
 Τὸν νεκρὸν ἀνζοῖσιν ὑπόσταλψον ἡλίου.
 Καὶ γὰρ ἀναζῆ, ἢ προφαῖς σπιτρέχει. 95

Περὶ Φρυγῆς.

Φρυγῶν δὲ τις κρατῆσι τὸ ζῶον βλέπων,
 Κανὴ φύσις γ' ἐγραψεν αὐτὸν ὡς ῥόδον,
 Κατὰ πρὸ ἀλγῶν ὠχρεῖα πλεῖν ἰκτέρα.
 Χαροδριῶν ἢ τῶν γαλλῶν πρὸς βλεπῶν,
 Αὐτῆς νεουργῆς ἢ πρὸς ὄπτου τὴν θέαν. 5
 Παρατρέβεται γὰρ τῆς βαφῆς ἢ πυκνότης,
 Ὡς τῶ νόθου φθίνοντες ἡρέμα κρόκος.
 Ὅντιν δυοῖν ἢ τῆ Φρυγῆ τῶν ἡπέτιν,
 Τὰ μὲν, φθορᾶν ἰστέγα τῆς γεγευμένοις,
 Αὐτῆς ξίνον δὲ φάρμακον τὸσθ' ὄρεθῃ. 10

Περὶ λέοντος.

Θηρῶν ἢ βασιλῶς ὁ θρασυῖς ἀναξ λέων, 15

Quam grauius oppugnare vespertilio
 Solet, quod intus oua feminis gerunt,
 Nocente pennarum trucidans verbere.
 Sed platanus arcet appropinquantis mi-
 nas,

Torpore collisum retundens impetum.
 In nidum aquila aetite congesto, suis
 Omnes propulsat noxias a liberis,
 Sicut apii comis hirundo salubribus.
 Quod si qua collo grauida lapidem illum
 gerat,

Vitam sibi lucratur, atque foetui.

Aquis necatam, cinere si consperferis
 Muscam, reductam Tartari voragine
 Ad pabulum redire facies, ignibus
 Hanc solis vbi calefaciendo foueris.

xxx. De Rubeta.

Quod si rubetam, Rex, suo quis actius
 Alpectet obtutu, venustatis decus,
 Colore mutat pallido plus ictero.
 Charadrium sed irretortis vultibus
 Mox intuens, ad pristinum redit decus,
 Pallore deficiente tincturæ, velut
 Adulterini deperit croci rubor.
 Gemino rubeta cum iecore sit prædita,
 Horum comestum mox neci dat alte-
 rum,

Affert salutem huic repugnans alte-
 rum.

xxxi. De Leone.

Regi ferarum, belluarum traditum

D 4 Regnum

Regnum leoni, o Imperator, arguit
 Pectusque, genuaque, tibi arumque statio,
 Et vultus, & pilus, cataphractariumque
 Os, cumque latere firmitas coxendicis,
 Spissique nerui, atque vnguium arma, & di-
 gnitas

Gressus, simulque saltus, ac cursus celer.
 Non vertebrarum iungitur compagibus
 Cervix, tenus crurum osse producta so-
 lido:

Simulque tracta, saltuum conamina
 Iuuat, feris quoties superbus insilit.
 Nec fistularum more concauum os gerit.
 Deglutit autem deuorans totum hinnulum:
 Barathrum macelli, potioni temperans;
 Iraque feruet, cum premunt ieiunia,
 Quæ carne postquam copiosa depulit,
 Mansuetiorem se exhibet presentibus,
 Quod si grauem annis occupat pænuria,
 Non amplius feris sequendis strenuus,
 Caulas oberrat, & famescens pascua.

xxxii. De Leana.

Vtero leæna quinquies enititur,
 Quinosque primum, quattuor deinde ca-
 tulos:

Ternisque posthac, inde binis fœtibus
 Augetur; at quintum vnico solummodo.
 Sextumque natura inchoante leuncu-
 lum,

Egressui fœtus repagulum obditur.
 Duobus a partu creatos mensibus
 Ire vidgas, catulis canum simillimos

Cæcisque

Ὅτι τῶν τε φύσεως μαρτυρεῖ μοναρχίαν
 Καὶ σέρνα, καὶ γόνατα, καὶ σφυρῶν βασίς,
 Καὶ βλέμμα, καὶ φρενὴ, καὶ κατάφρακτον σῶμα,
 Ῥώμη τε πλάσμων, καὶ βεβηκός ἰχθίον, 5
 Καὶ νεῦρα πυκνά, καὶ ποδῶν μέγας ὄνυξ,
 Καὶ βῆμα, καὶ σκίσημα, καὶ δρόμου πάχος·
 Λύχλω παρῆς δὲ τ' ἐξ ἀναρθρῶν ὀστέων,
 Πρὸς πᾶς ἀγωγὰς τ' ὀστέων ἐκ κάμπη·
 Σωέλκεται γὰρ τῆ σφοδρῆ τῶν ἀλμάτων, 10
 Θηρῶν ὅταν καὶ γαυρῶν ὀπιτρέχη.
 Καὶ κῆλον ὀστέων σὸν ἔχει τὸ θηρίον.
 Ῥοφῆ δὲ νεβρόν διχερῶς ἄλον βρύχον·
 Ἀδδὴ φάρον γάρ ἐστι, καὶ ἕστιν ἴπποι·
 Καὶ θυμοειδὲς, εἰ λιμὸς ποτε θλίβῃ. 15
 Ἐπὶ δὲ μικροῦ φῆς παρῆσιν εὐρέθη,
 Τροφῆς κρεατῆος δαψιλῆς ὁ γηνάδας.
 Ὅταν δὲ γηρᾷ, καὶ τροφῆς χρεῖαν ἔχει,
 Ἐπὶ τὸ γαυρῆν εἰς τὸ θηρῶν σὸν ἔχει,
 Φοιτᾷ πρὸς ἀγρῶς, καὶ νομῶς ἐναυλίαις. 20

Περὶ λεαίνης.

Λεαίνα δὲ, κρεπίσει, πεντάκις κύα.
 Καὶ πέντε μὲν τὸ πρῶτον, εἴτα δὲς δύο,
 Καὶ τρεῖς ἐφεξῆς, τῶν τετάρτῳ δὲ αὐτὸ δύο,
 Καὶ σκύμον ἀπλοῦν εἰς τὸ πέμπτον ἐξάγει.
 Εἴτα πέταται κλειὸν τ' ἰσθμῶν τῆς ἐξόδου,
 Τῆς γὰρ φύσεως τ' ἔκταν ἐργασίας τόκον.
 Δουρὶν δὲ μιλῶν πρὸ βρέφου παρερχεται,
 Σκύλαξι τυφλοῖς ἐμφερῆ καὶ μετρίως. 25

Καὶ

§§ ΦΙΛΗ ΖΩΙΚΗ ΙΣΤΟΡ.

Καὶ λακὼν ἐμπύπλον (α)μασεύς γάλα
 Δυσὶν ᾗ μιν ᾶν, κ' βαδίζῃ, καὶ τρέχῃ, 10
 Τότε τ' ἰχθῦν, ὄρε πῦν τε Φυσικῶν περδοικνύει.
 Περὶ ναρκῆς κ' ἑτέρων πινῶν, πῶς τὰ τῶν
 λεόντων ἐπι πλειῶν.
 Ναρκᾶ μὲν αὐτὸν ἀνθρώπου ἐν ψυχῆς τ' ἀπῆ,
 Ναρκῶν τ' ἰχθῦν εἰπερ εἰς χεῖρας λάβοι.
 Καὶ πῆγνυ Ἰναῦς ἐπιπυχοῦσαι ναυκροῖται
 Καὶ ῥῆς θαλασσῶν, ἀλκυῶν εἰπερ τέχει.
 Ἰππῶν περὶ δὲ τ' ἰχθῶν ἀμολύει λύκος, 5
 Καὶ δὲ φρονόζω τὸ σφυρὸν τὰ τε σφίφει.
 Σκίλλης δὲ φύλλοις αἰθῆρα κλάζει λύκος.
 Λέων ᾗ χαυνοὶ τ' δρόμου τ' αὐτῶν,
 Ὡς θαῦμα καμῶν, ῥῆς πετῆλοισ τ' πρίναι.
 Ζώων ᾗ πᾶν πόρρωθεν ἐκφοβῶν ἦρος, 10
 Αὐτὸς τ' πῦρ δεδοικεν ὡς φύσῃ ζέων.
 Κλοπῆς ἐκ τῆρῃ πᾶς γονας ἐλάθῃρας,
 Ὡς τε κατ' ἀγῶνας ὀτυχεῖν ἀποκρυφῆς.
 Προέρχεται γὰρ ἐξ ἀμείβων πᾶς τρέφῆς,
 Ἰπὸ τρεοχῆσι καὶ σφοδαῖς πεφυρμέναις, 15
 Ἀσπίεις τε πειῶν τ' ποδῶν τᾶς ἐμφάσῃς,
 Κερκευ ἀπαρραγμοῖς ἐκ τρέχῶν ἐσελμένῃς,
 Ἦνοῖ δὲ κινεῖν ἔπειτα τ' μάχης μόνον,
 Τὸ θυμοειδὲς τῆς ψυχῆς παροξύνων.
 Ἐκ τῶν γε κ' βέλησιν ἐν χεῖρῃ μασίγων, 20
 Τᾶτ' ἐπὶ καμῶν πετον δὲ τ' Αὔσονοκράτωρ,
 Εἰ καὶ ἵς αὐτὸν ὑπνος ἐκ πῆναι λάβοι.
 Βασιλῶς ἐὼν γὰρ ὄρεθῆς θηροκροῖτωρ,

Καὶ

Cæcisque, paruulisque, & indagare lac.
Mensesque currunt post duos, & ambulant,

Virtutis edito specimine & roboris.

*xxxiii. De Torpedine & aliis quibusdam,
itemque de Leonibus plura.*

Vt frigus ablit, frigoris torpet gelu,
Torpedinem quicumque contrectauerit.
Sistit carinæ, remora adhærens, impetum,
Maris furorem nidulans & halcyon.
Stupet lupi vestigium calcans equus,
Fugamque currus reprimat velox suam.
Ad folia scillæ fert retro passum lupus.
Cursumque suspendit leo, (mirabile)
Iligneas si palpitet planta comas.
Quique éminus pauore territat feras,
Ignem pauescit ipse, natura flagrans.
Verum tuetur a dolis venantium
Vestigiorum ambagibus leunculos.
Modo namque procedens, modo retro com-
means,

Inuoluit incertis vias anfractibus,
Oblitteratque prouidus vestigia
Caudæ pilosæ per solum verrumine,
Quam non modo ante prælium scit callide
Vibrare, semet verbere huius excitans.
Ex arbitrariis flagellorum ictibus
Hoc maxime est, regnator Ausonum,
nouum,

Lassus sopore quod iacens hanc ventilat,

Quo scilicet, qui belluarum rector, est,

Sopore

60 PHILE ANIMAL. HISTOR.

Sopote se non obrui victum arguat.
 Post carne quam sedavit affatim famem
 Venationibus ferarum prodigis,
 Exanguium quod relliquum est cadaue-
 rum,

Graueolentis afflat halitus spiramine,
 Vicemque præstat spiritus custodiæ,
 Munimine graueolentiæ mirabili,
 Quod arcet impetum vel audacis feræ.
 Egredius ad venationem denuo,
 Cocto priore tanquam ad ignem fer-
 culo,

Siccedat ex sententia felix labor,
 Quod pridie cepit, superbe despicit.
 Nam quis labens quod putidum est come-
 derit?

Sin fallat ipsum spes, reliquias rellegens,
 Mentæ relictæ ferculum depascitur.
 Sed querquera illi febris ossa concutit,
 Cum sanus æuum cæteroquin transigat.
 Namque illius nisi impetus audaciæ
 Frigus perurens, paululum retunderet,
 Nos anxius maneret exitii metus.
 Et omnis illum carnis oblectat cibus,
 At omnium beat cameli maxime.

xxxi v. De Cane Indico.

Inter canes est Indicus fortissimus,
 Qui nec leonem pertimescit cominus,
 Sed opperitur hostis insolentiam
 Interritus stans mole sua, ac rugiti-
 bus

Eius relatrans, instat instanti ferox:

Osque

Καὶ τὸ καθεύδον ὑπεροπίας γίγνετο.
 Θηρῶν τε καὶ αἰῶν τῶν κρεῶν τὸ σφραγίστων, 25
 Ὅταν κερραδῆ τῆς τροφῆς εὐάφθοις,
 Ἐὰν τὰ λοιπὰ νεκρῶς εἰφυγμένα.
 Καὶ πνεῦμα δεινὸν ἐγχαλῶν τις λήψαιε,
 Καὶ γίγνετο τὸ πνεῦμα δὴ φυλακὴ ξένη.
 Δυσωδίας γὰρ χάρακας ἰδρυσαμένη, 30
 Τηρεῖ τὸ αὐτὸ, καὶ θεῶν τῆρ' ἐγγίσσῃ.
 Λέων γὰρ μὲν ἐξήσιν εἰς θήραν πάλιν,
 Οἷόν περ εἰς πύρ τ' τροφῆς πεπεμμένης.
 Κὰν βράμει μὲν ἐξ εὐεργίας τύχη,
 Τὸ χιτῆς πρὸς ληφθῆν εὐχμῶς διαπίψῃ. 35
 Τὸ γάρ τ' ὀδωδός, ἐχέων αἰεὶ φάσκει.
 Εἰ δ' οὐ, κατ' αἰτῶν εὐδρομῶν τ' λήψαιε,
 Καὶ τὴν πύλαν τεράπειζαν εὐρῶν ἐοδίει.
 Πιέζεται δὲ τῶν τετραπύων τερόμω,
 Νόσων δὲ ὑγίης εὐρεθεῖς εἰς τὸ βίον. 40
 Εἰ μὴ γὰρ ἡ φλέγυσα μικρῶ ψυχρότης,
 Ἐπεῖχεν αἰτῶν τὴν φορὰν καὶ τὴν θεῶν,
 Ἵπποσι μὲν αὐτὸν ὀλεθρὸς ἡμᾶς ἐσφόσει.
 Καὶ πᾶν μὲν αὐτὸν δὲ παύσει τέρπει κρέας,
 Εἰ δ' ἐοδίει κάμηλον, εὐγὰ τῆς τύχης. 45

Περὶ κινῶς Ἰνδικῆς.

Παντὸς κινῶς μέγιστος, Ἰνδὸς πᾶς κύων.
 Ὃς εἶδε τὸν λέοντα προσόντα τέμει,
 Ἀνθίσσει δὲ, καὶ σφραγίστων πρὸς τὴν μάχην,
 Καί τις βουχθημοῖς αἰθυλακτεῖ στυγίμως,
 Ἐγκείμενον ἢ καρπερῆ τὸν αὐθαδῆ. 5

Κ.μ!

Καὶ δάκνει ἢ μὲν, αἰπιδάκνει ἢ πλείον.
 Τέλος ἢ τὰ πίνοντες αὐτῶν δρῦπασαι,
 Κατὰ γῆς περίσσει, καὶ παρασσει, Ἐθλίβει.
 Ἄν τις δὲ ἐπελθὼν κάτακ' ἔψη τὸ σκέλ' ὅ
 Τῶτ' ἔμεραν ἄγχιοντι, καὶ πρὶν ἡμνάσαν, 10
 Μόλις ὁ κύων νεκρὸς ὑπαυήσῃ τὸ σῆμα.

Περὶ μανιχῶρας.

Ὁ μανιχῶρας θῆρ ἐν Ἰνδοῖς θρέθη,
 Δασύς τ', ἐρυθρός τ', εἶδος ἀνθρώπου Φέρων,
 Ὅμματ' ἢ πυροῖς ἐμπερῆ γλαυκοχρῶσις,
 Ὀφρῦς δὲ θ' ἱκανὰς ἐκφοβεῖν καὶ μακροθην,
 Ὅτι στανὰ, καὶ πορμήκη μετρίως, 5
 Καὶ σφαιροειδῆ, καὶ ψιλα πρὸς πᾶς βιάσῃ,
 Ὀδόντας ὀξέας, δυσθεώρητον σῆμα.
 Τὰ δὲ ἀλλ' ὅδε σαφῶς ἐντελής ὁ θῆρ λέων.
 Μόντε γε μὲν ἔγκεντρον ἔσθ' ἐκφύων,
 Ἐκθεῖλος μὲν ἐστὶ πρὸς τῆς φύσῃ, 10
 Ποιεῖ ἢ νεκρὸς πᾶς βολαῖς τῶς ὀπλίτας,
 Οἱ τᾶν ὀρμῶς ἐλλοχῶσιν ἀσέπεις.
 Καὶ τις γ' ἀπαντῶν θρέθη καὶ σῆμα,
 Γοργῶς ἀνακλῶν τῶν βελῶν πῶς ἐργάτιν,
 Ἐθρεῖ κατ' αὐτῆ καὶ παρθεῖναι στυπίνως. 15
 Κινεῖμενον ἢ οὐκ, ὑπαυήσῃ πάλιν
 Καὶ πρὸς οἰσὺς καὶ τμήσας τὸ θῆρ ἴον,
 Καὶ τῶν διωκτῶν ἐν βραχέει καλιχύει.
 Ὅταν ἢ πολλῶν τῶν παρ' Ἰνδοῖς θρέων,
 Καὶ πρὸς τ' φαγεῖν ἀκροατῶν, καὶ δυσμάχων, 20
 Ἀνθρωποφαγὸς ὅστις ἔστις ἐκλήθη μόν' ὅ.

Ἰνδός

Osque imprimementem dente stringit a-
crius,
Donec prehensum funditus sternat solo,
Morsuque diuellar, & inhærens strangulet.
Quod si quis accurrens, ei truncet pedem,
Hostis prementi dentibus superbiam,
Vix ore fixo mortuus remiserit.

xxxv. *De Mantichora.*

Est Mantichoras cognita Indis bellua,
Villola; rubra, atque hominis os præse-
rens,
Faciesque luminum colore cæsis,
Superciliaque idonea ad formidinem
Ciendam, & aures hispidas, nec admodum
Longas, rotundas, & basin versus glabras.
Dentes acutos, osque visu tetricum:
Refert leonem reliquo sed corpore,
Præter quod est armata cauda spiculis,
Quas ceu sagittas ipsa mittit eminus:
Itaque perdit milites his obuios,
Qui persequentes impetunt hanc arctius.
Quod si quis aduersæ manus huic conse-
rat,
Caudam reflectens spiculis intus grauem,
Incessit hostem cominus telis petens.
Nam dum mouetur, rursus vnâ procreat
Novas sagittas spiculorum bestia,
Queis insequentum præualet mox vi-
ribus.
At impotentes cum vorando, nec manu
Dociles domari, plurimæ Indis sint feræ.
Homines vorando sola nomen hæc tulit.

Culus

64 PHILE ANIMAL. HISTOR.

Cuius tenella nactus Indus pignora,
 Elidit ad prærupta caudas rupium,
 Ut procreandis illa inepta spiculis,
 Tactuque reddat molliens innoxia.

xxxvi. De Monocerote.

Est Vnicornis Indiæ fera cognita,
 Horrenda visa, calcium quibus ferit
 Armis timenda: sed ore si quem pro-
 ruens

Momorderit, vix Pæonis solers manus,
 Præfens leuarit vulneris periculum.
 Hæc insolenter verticis motans iubam,
 Longumque noxiumque cornu porrigit,
 Quod frontis enatum sub ipso tubere,
 Non est cauum, nec more cornuum
 leue,

Nec compari vndiquaque constat ger-
 mine,

Limaque ferri visitur mordacius,
 Gyris in orbem conuolutum iugibus,
 Acutius mucrone teli peruio,
 Reciprocis ut non recuruum flexibus.
 Ad vsque florem quod iuuentutis nigrum
 est,

Colore cum sit ipse fuluo præditus,
 Caudaque aprum, rictu leonem præferat.
 Idoneosque cursibus, licet rudes,
 Gestat pedes, amatque solitudines,
 Saltusque solus peruagatur deuos,
 Et bestiarum ceterarum erga genus
 Comem gerit se, ceu gregi assuerus canis.
 At non item cognationem amat suam,

Sed

Ἰνδὸς λαβῶν δὲ τὸ βρέφος ἔθηκε, 25
 λίθοις θλασθῆναι πρὸς ἄκρον ἰχθίνον.
 Ὡς ἀνὰ φύεις δὴ πρὸς τὰ κέντρα δεικνύων,
 Ποιεῖ πηκαστὸν ἐξ ἀφῆς ἀκινδύνου.

Περὶ Μονοκέρω.

Ὁ μονόκερως ἦθη πρὸ Ἰνδοῖς ὄρεσσι.
 Δεινὸς μὲν ὄσῃ ἰδεῖν, εἰ δὲ λάξ ἐπίπεσι,
 βαρὺς μαχητῆς. εἰ δὲ κύναις ἐνδίαται,
 μόλις εὐφυῆς ἰατρικῆς χερσὶν ἰαί.
 Πείσθη παρελθὴν τὴν φθορὰν τῶν κινδύνου. 5
 Σοβῶν δὲ πυκνὰ τὸν κερυφαῖον λοφόν,
 ὦθει τὸ μακρὸν καὶ φθορᾶς πολλῆς κέρατος.
 Ὁ τῶν ἀκαλῶν ὄσπεφυκὸς ὄφρυων,
 οὐκ ἴλον ἐστίν, ἔσθ' ἐκρυφὸν ὡς κέρατος,
 οὐδὲ ἀφ' ὀμαλῆς γε τῆς φύσεως πεποιημένον, 10
 μάλλον δὲ τραχὺ καὶ σιδηρέας ῥίνης.
 Ὡς εἰς ἐλιγμῶς πρὸς φύεις κεκλωσμένον.
 Ὀξύτερον αὐτὸ καὶ πεποιημένον βέλους,
 Ὡς μὴ κεκυφὸς εἰς ῥοπαῖς παλιντροπούς.
 Μέλαν δὲ πᾶν ἐκείνο τῆς ἀκμῆς δίχα. 15
 ἔαυθι γὰρ μίλι κρᾶττε τὴν λάχνην φέρει,
 οὐρανὸν οὐδὲ καὶ λεόντιον σῶμα,
 καὶ θεῖν μὲν ὄξει, ἀλλ' αἰαρθρῶς τῶν ποδῶν.
 Λαυρᾶ δὲ τῶν ἀπανθρώπων τῶν ποδῶν,
 καὶ ζῆ παροικῶν καὶ πλανώμενος μόνος. 20
 καὶ πρὸς μὲν ἀλλόφυλα θερίων ἰχθύων,
 ὅθρη προσσηγῆς, ὡς ἐθαῖς ποιμνὴ σκύλαξ.
 τὸ συγενὲς δὲ, καὶ κατὰ φύσιν φίλον.

E

Εὐαλλίας

Ἐναλίον μάλισσα καὶ δύνουσι κρήνει.
 Πραῦνε παῖ ἢ πικρὰ τ' ἤλιω μόνον, 25
 Οἴσου χαλινοῖς ἐκδαμάζων τὸν τύφον,
 Ἐως τ' ῥόσον τῆς γονῆς ἀφύβριση.
 Τοῖς κτώεσιν ἢ πᾶσι τῆς κερασφόροις,
 Ἐγλάριος ἔνεσ' ἀκρὸς ἢ θερμότης,
 Ἡ παῖς τ' ἐγκέφαλον ἐπαρδούρας Φλέβας 30
 Χαίνουσα πικρὰ συζυγῆς ἐλδύθρας.
 Κἀκῆ τι λεπτὸν ἐμπεφυκὸς ὄσσειον,
 Τὰς πρὸς ἀναγωγὰς τ' τροφῆς πρὸς λαμβάνῃ.
 Κινέμενον ἢ τῆ ῥύμη τῆ πνύματι,
 Τότε τῆς χλιδῆς τ' γόνιμον ἐκρεῖ τ' ἴστων, 35
 Ἐν οἷσι τῶν κροτάφων τ' μανὸν ὄσσειον,
 Τὰς ἐξαγωγὰς ὀργανοῖ τ' ἰκμάδων,
 Τῆ σμυχέος πηγνυῖτος αὐτῆς ἀέρος.
 Τὸ πίνω ἀπαλὸν καὶ νεώτερον κέρας
 Ὡθεῖ τὸ πρῶτον, ἐκδραμῆν ἢ πηγμένον, 40
 Καὶ τῆ τ' πάλιν ἄλλο κατόπιν ἴπτι τρέχον.
 Οὐ γὰρ διωατὸν ἐς' ἀτρεμῆν παῖς ἰκμάδας
 Πηγνυμένας ἐσωθεν εἰς χαινῆς τὸ πους.
 Περὶ Ονάργα ἔτ' ἔτα κέρατι.
 Ἰνδῶν σὺ βασιλεῦ, τ' ἐμῆς Φωνῆς σῶες,
 Καὶ δὸς κατὰρὸν δῶ' εἰς δατόκρυσιν λόγον,
 Τί δὴ ποτ' ἐστὶν ὀκρητῆρ' ἐξ' ἡ πίνης;
 Καὶ ἢ δ' διαγωγῆς καὶ πρὸς μῆκης ἀρέτη,
 Καὶ τρεῖς ἐχρὶ ζωσῆρας ὡς λίθου Φλέβας, 5
 Λόκον τε, μελανὰ τε, ἔτ' ἄρ' ἔρωμα πορφυρεῖ.
 Ὀναργεῖ ἡμῖν ἐστὶ, Φησὶ ἴς, μεγας.

Sed odit, infestissimamque iudicat.
 Mansuefcit autem comparistorum am-
 biens,
 Frenis furoris edomans ferociam,
 Dum feminis defæuiat lasciuia.
 Et vniuersæ animantium propagini
 Quæ cornua gerunt, venter impense calet:
 Quo fit, rigantes vt cerebrum riuli,
 Non comprimant calore laxati vias.
 Quod est os illic insitum tenerrimum,
 Penam affluentis suscipit alimonie:
 Cuius redundans pars, ciente spiritus
 Commotione, profluit meatibus.
 Quorum in cauernis temporum os rarissi-
 mum,
 Humoribus iter pandit emanantibus,
 Quos frigus indurat coarctans aeris.
 Sic ergo cornu quod recens subnascitur,
 Protrudit atque promouet prius edi-
 tum,
 Et hoc item quod pone succedens subit.
 Namque humor intus acquiescere haud
 potest,

Spiraculorum laxitate profluens.

xxxvii. De Onagro & illius cornu.

Regnator Indorum, mihi aures commoda,
 Verbisque responsum meis da liquidum:
 Quid vult sibi, dic obsecro, crater tuus,
 Ex quo bibis, præaltus & pellucidus,
 Ceu venulis, distinctus orbe triplici,
 Albo, nigroque, atque æmulante purpuram!
 Onager est hic arduus nobis, ais,

E 2 Qui

Qui reliqua quidem albus apparet cute,
 Sed purpura tinctum gerit sursum caput:
 Quod hoc mihi cornu dedit mirabile,
 E palpebrarum prominens discrimine.
 An vinolentię voluptas te capit,
 Inquam : illud vlna longius nam conspi-
 cor ?

An gloriam affectas nouo spectaculo ?
 Atqui medetur hoc meraci iniurię,
 Opemque contra fert venena quælibet,
 Morbique sanat fontici tentamina.
 Solidipedum autem solus, ô rex optime,
 Talumque gestat, felle nec destituitur.
 Sanator ille corniger mortalium;
 Cuius caro non est idonea esui:
 Cursuque fertur concito. quod si petat
 Cornu, fugam instar alitis cape ocuis:
 Nam calcibus cornuque sternit proxi-
 mos.

xxxviii. De Cynocephalis.

Mortalium noui genus cynocephalum,
 Quod verba non edit, sed vlulatum crepat,
 Ferturque quolibet pernicious cane,
 Ferasque sectatur per agros, victitans
 Ad solis ignem torrefactis carnibus.
 Et pellicum sese induit velamine,
 Hominum molestum nemini, aut iniurium.
 Sed & loquentes incolas intelligit;
 Bouesque pascit, lacte perfrui vt queat.

xxxix. De

Ὅς τρίχα τε λίκνεν εἰς τὸ πᾶν δέρας φέρον,
 Αὐτὴν ἐρυθρὰν τὴν γε κεφαλὴν δέκνυει,
 Ἡ τῆτ' μοι δίδωσι τὸ ξενὸν κέρας, 10
 Εκκύπτει ἀπὸ τοῦ τῆς λαβῆς τῶν ὀφρύων.
 Ἄρου μέγης (εἰρηκα) λαμβάσεις χάριν;
 Ὅρῳ γὰρ αὐτὸ κατ' ἄρ' πῆχυ μέγα.
 Ἡ φιλομῆ, καὶ προσπίνεις τὴν θείαν;
 Καί μιν ἀγαιοεὶ τὴν κακίαν, ἢ δὲ, μέγηνις,
 Ἰού τε πάντος ἀντιφάρμακον μένον,
 Ἡν ἱερὰν καλοῦσι καὶ θαιρεῖ νόσον.
 Ἀσπράγαλον αὖτ' καὶ χολῆς κύστιν φέροι,
 Τῶν μωνύχων, βέλυστ, τ' ἄλλων μόνον,
 Ὅ γε τὸ γαλιναῖον τ' κερσίπνον φύων, 20
 Οὐτὸ κρέας τ' ἄβρωτον ἐξ ἀηθίας,
 Θά τε μάλα γοργόν' εἰ δεκνύει τὴν θέλοι,
 Φεῦγε πτερωτὸν ὀκμιμῆμαν τῆς πύχος.
 Φονδύς γὰρ ἐστὶ καὶ παρέλθῃ λακίσις.

Περὶ κνωκοφάλων.

Οἶδα τί κνωκόμορφον ἀνθρώπων γένος,
 Ὅ φθέρηται μὲν ἐδεν, ἀλλ' ὠρύετ'.
 Παντὸς κνωκὸς δέ τ' εὐδρομον μάλλον μένον,
 Τῆς θῆρας αἰρεῖ, καὶ σιτίεται τὰ κρέα,
 Ξαυθέντα, καὶ φρυγίτα, φασφόρε ζέσθ. 3
 Σπλιζέται ἢ πᾶς δορεῖς τῆς ἐκ πόνων,
 Καὶ ζῆ λυποῦν ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν ἐδένων.
 Ἰνδῶν σωίησι τε Φωνῆς ὀξείας,
 Καὶ βούς, χάριν γάλακτος, ἠπίως νέμει.

Περὶ πνῶν ζωύφίων Ἰνδικῶν Ἑπιτηδείων
πρὸς Βαφλῶ.

Ἦ γῆ μὲν Ἰνδῶν, δένδρον εἰς ἄρος Φύει·
Τὸ δ' αὖ τρέφει κρείττε, θηρίον πάλιν,
Ταῖς κωνίταισι εἰκόσ ἐκδοθέν ἀκρίδων.
Ἠλέκτριον γάρ ἐστιν αὐτῷ τ' τρέφος,
Ἐχέει δὲ λεπτὴν καὶ περὶ μήκας τὰς πόδας. 5
Καὶ τῶν ῥιπῶν ὁ κναφὸς ἐκ τ' κλάδων,
Νιφάδεσι πυκναῖς ὠπελῶν ἀκοντίων,
Ἐπί λυος ὠθῆς μηχανῆς ἀποθλίβει.
Σὺ δὲ βλέπων θαύμαζε τὰς Φοινικίδας,
Ἄς εἴλε χερσὶ τῆς Βαφῆς ὁ πεχνίτης. 10
Ἦ τ' δὲ ἀποστρέφεται γὰρ εὐλίψι δρόσος,
Ἀνήκεν αὐτοῖς ὠφυοδὲ ρόδου χροῖαν.

Περὶ ὀνοκενταύρου.

Ἀνθρωπόμορφον εἶδον, Ἰνδῆ, θηρίον.
Τι δὴ ποτ' ἐτίθει φράζε (Φησὶ) τίλιν πλάσιν·
Πολύων γὰρ ἡμεῖς ἀπορῶμεν ἀγρίων.
Πρόσωπον αἰδρὸς εἶδον, Ἰνδῆ, καὶ κέμει,
Καὶ σέρνα, καὶ τρέαχλον ἄγριος ἰχθύος, 5
Καὶ χεῖρας αὐτῆς αἰδρικός, καὶ δακτύλους,
Ἐπέτα μαζῆς ὡς γυναικὸς ἡρμένους.
Ἔραξεν δὲ, καὶ πλάσσει, λαπαίρει, γαστήρ, πόδες
Καθαρόν ὄνον πιν' ὀργανῶσι τίλιν θῆσαν.
Ἐστ' ὀξύτατον δὲ, καὶ βαρύθυμον μένον. 10
Βάδων μὲν ἔπεισιν, ὡς θῆρ δὲ τρέχει·
Κινεῖ τε γὰρ τὰς χεῖρας ὡς καὶ τὰς πόδας,
Καθήμενον δὲ περὶ τῶν μετ' δρόμον.

Ἐστίν

xxxix. *De Indicis quibusdam animalculis idoneis ad tineturam.*

In montibus fert Indiæ solum arborem,
 Simillimum quæ cantharis gignit animal,
 O Rex, locustarum satum propagine.
 Manantium quod succino victu arborum
 Gaudet, pedesque porrigit tenellulos.
 Quod fullo deiectum arborum de frondibus

Lenium imbre iaculorum niuali, protinus
 Artis sagacis exprimit solertia.
 At tu videns mirare quæso purpuras,
 Quas artifex fert rite tingendi catus.
 Expressione namque destillans liquor,
 Rosæ colorem illis amabilem refert.

xl. *De Onocentauro.*

Vidi, Inde, forma præditam hominis belluam,
 Quid vult sibi hæc? doce, inquit ille, fabricam:

Hæc namque multas ora nutrit belluas.

Vidi os viri, barbamque confertam pilis,
 Vidique collum, cumque pectore ilia,
 Palmasque, palmarumque dactylos pares;
 Deinde mammas feminae ceu turgidas.
 Dorsum, latusque, venter, abdomen, pedes,
 Asinum exhibent spectantibus simillimum.
 Acerrimum vero est, grauique pectoris
 Acerbitate, nec gradatim inambulat,
 Sed concito, instar belluæ, cursu ruit,
 Manusque currens non secus ac pedes mouet.

E 4 Anhelat

Anhelat autem, a cursibus cum sederit.
 Estque cineraceo colore præditum,
 Captumque se fame enecat, pullus licet:
 Quod seruitutis nesciat iugum pati.
 Est hic, ait Indus, fera Onocentaurus mala.

xli. De Lupis.

Iuncto lupi cum flumen agmine trans-
 eunt,

Ne quando nantes fluctuum vis auferat,
 Caudis tenentes mordicus se mutuo,
 Tranant aquarum vortices liberrime.
 Pasto lupus iciunio, non iam lupus,
 Balantium sed inter erit agnus greges.
 Recondat aluo namque tunc haud quip-
 piam,

Cum turgent inflatus cibo præcordia,
 Tumentque clausa faucium repagula.
 At ubi brevis decoxerit pastum mora,
 Ad pristinum lupus lupum reuertitur,
 Collum, quod eius pendet ex humeris, breve
 est:

Hinc corpus inflectit, retro quando videt,
 Valensque cursu, invadit auersus bouem,
 Quod cornuum ferale acumen horreat:
 Morsuque cervicem cruentans arduam,
 Diuellit hostem dentibus, neci datum.
 Acie oculorum præualens, luce fruitor,
 Ceu noctua, atra noctis in caligine.
 Expersque morbi, mortuus cadit tamen,
 Herba comesta, nominant quam Lyco-
 etnon.

xlii. De

Ἔστιν δὲ καὶ πεφρωδὲς, Ἰνδῶν τὴν χροῶν,
 Θνήσκει δὲ ληφθέν ἐκ λιμοῦ, καὶ ἢ βρέφος. 15
 Τὸ δούλρον γὰρ ἡμαρ, ἔθελει βλέπειν.
 Ἔστιν ἀνοκένταυρος, ὅστις αὐτὸς, ὡς λέγεται
 Ζῶον πονηρὸν, εἶπεν Ἰνδὸς παρὰ τῶν Ἰνδῶν.

Περὶ λύκων.

Ἰδὼν Διαιτέοντες μὲν ἀθρόοι λύκοι,
 Μή πως τὸν ἐσμὸν ἢ ῥοὴν πεπιτρέποι,
 Οὐδέ τις τὸτ' ἐνδακόντες ἀλλήλων μόνον,
 Πρὸς τὰς ἰλίγους δ'δρομοῖσι τ' ἄρων.
 Λύκος φαγῶν ἢ, καὶ κεραταῖς, ἔλύκος, 5
 Ἀλλ' ἀμνὸς αὐτὸ φαίνεται ποιμνίων μέσον.
 Οὐ γὰρ δυνάμει γ' ὁ φθορῶς ἐπιτάειν,
 Ἀλλ' ἐστὶν οἰδῶν τῆ τροφῆ τὴν γαστέρα,
 Καὶ τὴν ἰσχυρὰ πίδα τ' περὶ λυμίων.
 Καὶ ἔκαστος πεφθέντος ἐν βραχίαι χροῶν, 10
 Ὅστις πάλιν δεικνύσι τ' πρῶτον λύκον.
 Βραχίαι ἢ τὸν τεράχηλον ἐκ νῶτων φέρων,
 Ἐπιτρέφει τ' σῶμα, καὶ βάλαν τρέχει.
 Ἰδὼν τε πῦρον ἐξελίπει τ' δρόμον.
 Τὰς γὰρ ἀκωκὰς τῶν κερατῶν ἐστέρει. 15
 Καὶ τ' γὰρ δειρῆς τὸν ποσὸν δεικνύει,
 Διασπαστικὸν ἐκλυθέντα δεικνύει.
 Ὅρα ἢ μακρῶν, ὅστις δειρῆς ἂν φύσει,
 Καὶ γλαυξ ἀπεχθῆς ἰσχυρὰ γὰρ νύκτα καὶ σκότος.
 Θνήσκει ἢ γοργῶς, μηδὲ συμβάσης νόσου, 20
 φαγῶν πᾶν, κρέατις, τὴν λυκοκτάνον.

Περὶ

Περὶ τῆς δέκτας.

Ἄσκημον δέκτας διποτεκούσαι κρέας,
 Σοφῶς Δαερροῖ, καὶ τυπῖ, καὶ Φαιδρῶν,
 Καὶ δημιερρεῖ ππλαστικῶς τετ' βρέφος.
 Λαῖον περὶ τῆς ἡμαλθακῆς γλώττης πόνω,
 Λασίοισι καὶ θελιψασα μηροῖς τ' τόκον, 5
 Ενηκε θηλιῶ μητρετικῶ τῶ Φιλτάτω.

Περὶ ὑαίνης χερσαίας τε καὶ θαλασσίας.

Ἄρριον μὲν ἐν ὑαίνα τ' χθες πυχερόνον,
 Θῆλος ἡ τ' νῦν, δρᾶ πε, καὶ πάχρη πάλιν,
 Οὐκ οἶδε μητρεπαίων ὅπως τε γίνετα,
 Κύουσαι καὶ σπείρουσα πῶ διφύϊον.
 Εὰν δέ τ' ἐντύχη πῖ καθεύδοντι πῶ, 5
 Ἐν ἡούχῳ προσῆλθε πελμάτων βίασ,
 Καὶ πῶ ἐαυτῆς ἐντυῶσαι δεξιά,
 Καθῆκεν εἰς πῶ ρῖνα τῆ κριμωμένῃ·
 Κάρε γδ εἶναι φασὶν αὐτῶν ἐργάτιν·
 Πρὸς τῆσ' ὀρυξάσα κεφαλή τε πυθμένα, 10
 Πρῶθηνε πῶ φάρυγα γυμνῶ ἰπῶσαν.
 Ἦι τ' φονάσης αὐτῆς ἐμφύσης μάλα
 Ὁ πᾶσαν αἰτῶν, δυστυχῶς ἀπεπνίγη.

Πάλιν καθεύδοντες δέ τ' αἴπου τις θῆλοι,
 Τῆ τῆς θαλασσίας πῆρυγι τῆ δεξιά, 15
 Ἄρρητον βῆτος ἐμβαλεῖ τέτω φελικῶν,
 Καὶ δαῖμα πολλῶν, Αὐσοναρχα, φασμάτων.

Ἰαίνα δέ τῆκευσα πας κῆρας δόλω,
 Θεραπικῶν τῶσ' ἐπίσπη σικκίων.
 Οὐσης γδ αὐγῆς θαψιλοῦς ἐν ἐαυτέρῃ, 20

Πασῶ-

xlii. De Vrsa.

Rudem edit Vrsa nixibus caruncu-
lam,

At format artis expolitque industria,
Informis artus affabre carunculæ,
Linguaque lambens hanc glabram sensim
facit:

Post hispidi fouens sinus cubilibus,
Carissimo materna præbet vbera.

xliiii. De Hyæna & terrestri & marina.

Hyæna quæ mas pridie videnda erat,
Nunc femina est, inique initurque inui-
cem,

Maternus utque fiat auus haud dixerit,
Aluo ferens, serensque fœtum mutuo.
Si forte quenquam dormientem offen-
derit,

Pede strepitum non excitante subuolat,
Suamque porrigens dolose dexteram,
Somno jacentis admouet eam naribus,
Soporis auctorem, quod aiunt, maxime.
Hinc eruto, quod lubrus est caput, solo,
Deponit hoc, nudo & supino gutture,
Inque illud incumbens feris complexibus,
Somnos trahentem strangulat miserrime.

Quod si marinæ quispiam hyænae pinnula
Dextra, sopore tangat oppressum, grauem
Statim rigorem huic iniicit, cum somniis,
Quæ terreant dira iacentem imagine.

Astutia canes hyæna irretiens,
Mox pascit horum carnibus ieiunia.
Fulgente namque Cynthia sub vesperam,

Vmbra

76 PHILE ANIMAL. HISTOR.

Vmbra sui illos corporis ferit, retro
Lumen regens vestigiorum callide,
Mutosque reddens percitos formidine,
Instar veneficæ increpantis carmine,
Occidit incautos doli crudeliter.

xliv. De Thoe.

At quæ pudoris eruditus dogmata,
Hominem veretur Thos, hominem si vi-
derit?

Quæ iura fæderationis mutæ
Colens, opem fert impiger nobis suam,
Hostilis in nos irruat si bellua?

xlv. De Aetnao pisce.

Quo castitatem doctus, ô Rex, arbitro
Ætnæus externos fugit piscis toros,
Ut nec semel quis deprehenderit vagas
Hunc haurientem flammulas præcordiis?

xlvi. De Boue.

Iuuenæa cunctos apta ad vsus, sarcinas
Gestat, labores & colonorum adiuuat,
Suoque mensas lacte pascit affatim,
Suoque tandem gignit apes cadauere.

xlvii. De Capra.

Spirare capram fertur auribus cauis,
Nec narium dolere clausis ostiis.

*xlviii. De pelle Ovis a Lupo lacerata,
& lapide quem canis
morsu impetijt.*

Ne pastor illo, ne induaris tegmine,
Exuta quod dat ouiculæ pellis, lupus

Quam

Παρήκεν αὐτῆς τὴν σκιά τῆς σώματι
 Τὸ κατόπιν κρύψασα ἔδρῳμ' ἑλάας,
 Καὶ καθίστασθαι τῆς τρισηθλίας,
 Ὡς Φαρμακὸς εὐτεχνος ἐξ ἐπισμάτων,
 Ἀνείλε πικρῶς ἀγνοῦσθαι τὸν δόλον.

25

Περὶ Θωός.

Ποίεις ἢ καλῶς ἐκμαθῶν ἀιδούς νόμους,
 Αἰχμύετα θῶς, εἰ τὸν αὐθροπον βλέποι;
 Ποίαν ἢ τηρῶν περικλεῖ ὀμοχημίαν,
 Ἄληκτος ἤκει συμμαχῶν ἡμῖν Φίλ;
 Ἐὰν ἄρα τίς θηρδυσμενῆς ὀπιτρέχοι.

5

Περὶ Αἰτναίου ἰχθύος.

Πόθεν ἢ βασιλεῦ, σωφρονεῖν πεπθισμένος,
 Ἄλλοτρίους πεφύγη αἰτναῖος γάμους;
 Ὡς μηδ' ἄπαξ ἔλεγχος δρέθη ζέων,
 Τῆς τῶν κατ' ἄλλων ἐν φθοραῖς ἀγρυπνίας.

Περὶ βοός.

Πάγχερον ἢ βοός, καὶ κημίζει Φορτία,
 Καὶ τῆς γεωργίας ὠφελῆ πρὸς τῆς πόνας,
 Ἡδὲ γάλα ποιεῖ, καὶ θεραπείας δρετύει,
 Μετὰ ἢ τελευτῶν καὶ μελίττιας ἐξάγει.

Περὶ αἰγός.

Τὴν αἶγα Φασὶν ἀπ' αὐτῶν ὠτων πνέειν,
 Ἀλγούσῳ ἔδεν ἔρινος πεφραγμένης.

Περὶ δορῆς οἷος λυκαπάδος, καὶ
 λίθου κυνοδήκτου.

Χιτῶνα δὲ λαβῶν ἐκ δορῆς λυκαπάδος,
 Οἷός σε, πρὸ βατεῦ, μηδαμῶς ἐπενδύσης.

Ποιῖ

Ποιᾶ γδ ὄψους, κνησμονίω τε καὶ Φερίκω,
 Παλμῶς ἀτερπείς ἐμβόλων τῆ καρδία.

Οἶνω δὲ κωυόθηκτον τις ἐγκρύψας λίθον,
 Στάσιν πονηρῶν ἐξεργείει τις Φίλοις. 5

Περὶ τερσίνδου.

Ζῶον τι καὶ τέρσινδος ἐν Σκύθους μέγαι.

Ταύρω γδ αἱ τις ἐμφερῆ τῶν κρινοί,
 Τὸν ὄγκον ἀθρῶν τ̄ μελῶν, καὶ τ̄ διόμον.

Κλέπλων ἢ τὴν αἰδοῦσιν ὡς χαμηλέων,
 Εἰς χρωμα ποικίλον ἰδίαις τρεῖσας τρέπῃ. 5

Τὸν ἀετιον γδ καὶ παλίμδολον βιον,
 Καὶ τῶν πονηρῶν ζωρεα Φεῖ πᾶς ἐμφάσας.

Οἶτε ὄρα κερδαίνουσι τὰς ἀπαλατέρας,
 Πλαυῶντες εἰκῆ, πᾶς τρεοπαῖς τῆς καρδίας.

Τῆτῃ ἢ βασιλεῦ, τὴν δοραίνθωραξ Φέρων, 10
 Ἵπῆρξε παντὸς ὁ πινώτερος βέλγας.

Περὶ ζῶων τινῶν καὶ ὕπνον βλέπόντων.

Ὡ πῶς καθευθεῖ, καὶ δοκεῖ πάλιν βλέπῃν,

Ἵοφισ τὲ καὶ πῶξ, καὶ θυμοῦ πλήρης λέων;

Επιπέτα ἢ γδ ἡ χλαμύς τ̄ ὀμμάτων

Ἄλλῃ πινος χιτῶν ἀπαλωτέρας
 Φρερουῦτος αὐτοῖς, ὡς διόπλησας, τὰς κόρας. 5

Περὶ πτωκῶν.

Πόθεν τὸν αὐτὸν οἱ ταχεῖς πτωκῆς χροῖον,

Ἄλλῃ μὲν ὠδίνουσιν εἰς Φῶς ἐκγοννας,

Ἄλλῃ δὲ τε κατέχουσιν ὡς νωθεῖς ἐπὶ,

Πρὸς δούτεραν γήνησιν ὀργανεμένους;

Καὶ πρὶν δὲ ἐπληθεῖν τὴν γονίω τ̄ ὑτέραν, 5

Ἄλλῃ

Quam dente strinxit: illa nam pruriginem,
Cordis que palpitationes excitat.

Quod si lapillum quem canis præmor-
derit,

Vino ingeras, mox concitabis prælia.

xl x. De Tarando.

Est in Scythis Tarandus ingens bellua,
Proceritate quem boui dicas parem,
Si membra contempleris, & cursum notes.
Sed intuentes fallit vt Chamæleon,
In mille vertens se pilorum imagines,
Mutabilem vitæ statum, & variabilem,
Ac improborum denotat versutiam,
Qui nequiter pecunia emungunt probos,
Illusione versipellis pectoris.

Thorax paratus illius de tergore,

Haud spiculorum perforatur ictibus.

*l. De Animalibus quibusdam. quæ per somni
quietem oculis cernunt.*

Qui fit, simul somnoque fungi, & cer-
nere,

Serpens quod apparet, lepusque & impiger

Leo: chlamydem illi luminum circumtegit

Hanc namque tunica mollior, custodiens

Velut dioptras, quæ sub his sunt, pupulos.

l. l. De Leporibus.

At cur eodem cita cohors leporum tem-
pore,

Alios quidem sub solis edunt lumina,

Alios vt immaturum onus vtero tenent,

Promant secundis nixibus quos viscere?

Et antequam concepta reddant semina,

Nouo

Nouo grauefcit aluus aucta pondere.

111. De Chamaleonte.

Chamæleon, o Rex, colorem mutat. &
 Equans lacertam propalam, pilis caret:
 Et nunc videndus luteus, post visitur
 Clarus, deinde liuidus, mox gilvus est
 Summe, ruberque rursus, & rursus ni-
 ger,

Maculisque pictus capreæ instar cernitur,
 Quandoque flauus vt leo videbitur,
 Tot induens autem colorum imagines,
 Referre nescit candidum solummodo.
 Lignum ore forte continens, sic impe-
 tum

Eludit incumbentium sibi anguium.
 Versans sub illo namque sese callide,
 Eludit anguis inhiantis imperum:
 Quod reliquam morsu licet pellem appe-
 tat,

Nil promouet, festuca si tegat caput,
 Quod tegminis præstet vicem pellis tenor:
 Nempe improborum audaciam nobis no-
 tat,

Vitæ magister ille non incallidus.

1111. De Lacerto.

Si pallidum secans lacertum diuidas,
 Vtrinque pars præsecta coalescit iterum.
 Nec partium fugit oculos coniunctio,
 Post mortuus quam pedibus ille arrepperit.

11 v. De Echino aquatili.

Nec non Echinum, separatis partibus,
 Nutrit sinus quem litoris, si abieceris,

.Coire

Ἄλλους πάλιν κύεσιν ἐξ ἄλλων ἀπόρων.

Περὶ χαμαιλέοντος.

Χαμαιλέον, κραπίτε, τὸν χρωτὰ τρέπει.
 Σαῦρος γὰρ ὧν ἀντικρυς ὅσκιον εἶχε,
 Καὶ νῦν μὲν ὠχρὸς, νῦν ἢ Φαίος γίγνεται,
 Εἶτα πελιδνός, εἶτα κίρρος εἰς βάθος.
 Καὶ νῦν ἐρυθρός, καὶ παρὰυτίκα μέλας,
 Καὶ σικτὸς ἀνὴρ γμοίτο δορκάδος δίκλου.
 Καὶ ξανθὸς ἀνὴρ Φαίνοισι· ὅδε καθεύπερ λέων.
 Οὕτω ἢ σώματι τῶν δὲ ἄλλοις κίμην,
 Τὸ λούκην ἠγνόησεν ἢ Φυσις μόνον.
 Σπύρον ἢ τῶν σώματι πῶς ἀκατέχων ξύλον,
 Ὅφεις λυπεῖ σφύζοντάς αὐτὸν ἐσθίειν.
 Καὶ γὰρ ἐαυτὸν σφύζοντάς σπέρει Φων,
 Μάτιον περιχαίροντάς αὐτὰς δεικνύει.
 Κἄν τις διωθῆις τίω τε φορὶν ἔνδακται,
 Οὐ τῶν δὲ τὸν τῶν τὸ κάρφος ἠρμένω,
 Καὶ γὰρ στρογγύλῳ ἐνδιδύσκεται σκέπῳ,
 Καὶ τῶν πονηρῶν ἐξελέγχεται τὸ θρόνον,
 Τῶν ζῶν σοφιστῶν ἀμαθῆς ὧν αὐτόθεν.

Περὶ Σαύρα.

Σαῦρον τὸ ὠχρὸν, εἰ τιμῶν ἀξιοπάσης,
 Ἀρμόζεται ζῶν τῆς τομῆς ἔτι πάλιν.
 Εἰσὶν σφίσι τῶν μερῶν αἰσθητικῆς,
 Τοῖς ποσὶν ὁ νεκρὸς ὅταν ἐφερπύσῃ.

Περὶ Ἐχίνου ἐνύδρου.

Καὶ τις δὲ ἔχινον σιωτρεῖν τε σκορπίου,
 Ὅτι εἶδεν ἀκτῆς ἀμηνῆς καὶ λῆπος τρέφειν.

F

τάχ

Τάχ' αὖθ' ἴδοι, κρείπτε, σιωπηφμένον
 Καί ζῶντα τ' πρὶν δυστυχῶς πύρασμένον.
 Ὅστ' εἰ πολὺς πῆρεθρον ἐκμαίνοι κλύδων,
 Εἰς τὰς ἀκαύθας ἐμβροχθεῖς ἄρας λίθους,
 Μήπως ὑποαχθεῖς ἐκυλιᾷ τῇ ῥύμη,
 Πρὸς τ' μυκηθμὸν καρτερῆ τ' βρασμάτων.

Περί ἐχίνου χειροῦ καὶ λυγροῦ.

Ἐχίνος ἐκ γῆς οἴσθ' ἀκύνθησιν βρυῶν
 Καὶ τῆσι πρᾶσαις ἐκυλινδᾷται κρύφα·
 Καὶ τὰς ἐκείθεν ἐμπυρεΐδας ἰχάδας,
 Εἰς τὰς ἑαυτῶν φωλεῖς θησωρείδας,
 Οὐκ ἔχει λιμῶν συμφορὰν ὀλεθρεῖα.

Συτέλλεται ἣ, καὶ τὸ πᾶν σῶμα σρέφει,
 Καὶ τῶν ἀκαυθῶν τὰς λαβὰς ἀπευθύνει,
 Ἐγχεῖται τ' παρόντα θηρατικῶν βλέπων.

Δοκεῖ ἣ νεκρὸς, τίω πνοῶν ὑποπνίγων.
 Εἴ που γὰρ μέλι θελοὶ τις αὐτὸν λαμβάνειν,
 Εὐθὺς ἐναρῶν τίω δοραὶν διατρέχει.

Ἀνθίσταται χαλεπῆσι γδύσων βίαις,
 Ἄν' ἐμολυθῇ τῇ βροχῇ τῆς αἰσχυνῆς.

Οὐρον ἣ λυγρὸς ἐκτραχυνθὲν εἰς λίθον,
 Σπερρὸς τίς ἐστὶν ἐγκοπεύς παρὰ τὰς λίθους·
 Τῆς κύστεως ἣ τὰς βαρεῖς ἄλλως λίθους,
 Εἰς πῦρ κομιᾶθεν καὶ ποθὲν, διατερεῖται.

Τὸ γοῶν ἐχίνου τίω σποδὸν κεκαυμένον,
 Πίτην νεωστὶ σιωπηθεῖσιν εἰς χεῖσιν,
 Φύειν ἰατροὶ καὶ ψιλοῖς φασὶν τεύχασ·
 Οἴνω ἣ λάκῳ συγκραθεῖσιν εἰς πόσιν,

Αλφούσι

Coire cernes, Rex, nouo spectaculo,
 Membrisque truncatum prius vita frui
 Hic fluctibus tumente sæuis æquore,
 Suis onus spinis lapillorum subit :
 Neu forte prouoluatur vndæ incurfi-
 bus.

Se firmat ipse ponderis gestamine.

lv. De Erinaceo terrestri & lyncurio.

Quod spiculis horrere se scit hericius,
 Per culta voluitur vireta clanculum,
 Spinisque fixas auferens ficos, sui
 Mox in cubilis congerit cauernulas,
 Ne dira ieiunum premat pænuria.
 Se totus autem contrahit ritu pilæ,
 Sursumque acumen dirigit spinarum a-
 trox,

Venantium agmen si propinquum sen-
 tiat,

Et spiritu videtur arcto mortuus.
 Quod si quis ipsam tollere auit, protinus
 Humeat vrinæ cutem respergine,
 Quam scit malignis esse morbis reme-
 dium,

Madore si non imbuatur lotii.

Cum lyncis vrina in lapillum induruit,
 Cælum lapillis fit fecandis commodum,
 Grauesque vesicæ recocta calculos,
 Et hausta rite poculentis, conterit.

At torrefacti cinerem echini, si pice
 Ad vñctionem temperet quis liquida,
 Medici ferunt, glabris pilos producere:
 Quem temperatum si bibas albo mero,

F 2 Renum

Renum doloti pharmaco hoc medeberis:
 Quod epar incensum simul refrigerat,
 Et phlegmones sedat tumorem feruidum.

lvi. De Hippocampi ventre.

Ventrem Hippocampi si quis assum sum-
 ferit,
 Rabiem, canum quam morsus affert, au-
 feret:

Sed hunc caue coctum mero deglutias.
 Namque illico comestus aluum succutit
 Singultibus, tussique cum tremoribus,
 Conuulsioneque cordis, atque corporis.
 Quin & cerebrum infestat inflammatio,
 Oblivioque, & clamor, & sopor grauis,
 Hebesque visus, sed flagrans incendio,
 Et narium liquore fluxus turgido,
 Sitisque siccis æstuans in ossibus.
 At fluxione permanente pauculum,
 Corpus subinde sternuens dirumpitur.

lvii. De Mure araneo.

Mus quem vocant araneum (mirabile)
 Quas plaustra duxerunt abhorret orbitis.
 Torpore namque hærescit ipsis incidens,
 Isticque non raro morans extinguitur.
 At impetitis illius morsu, orbitis
 Qui tollitur puluis, salutis auctor est.
 Nam vulneris nullo leuat negotio,
 Insuper illi, protinus molestiam.

lviii. De Crocodilo.

Crocodilus ouorum parit aceruum: sed
 his

Post

Αλγοῖσι νεφροῖς ὄρεθῆναι Φάρμακον,
Ἦπαρ τὲ καμνον ἐκ πυρῶς ἀναλύχην,
καὶ Φλεγμονῆς οἴδημα συστέλλει ζέον.

Περὶ τῆ ἵπποκάμπου γαστροῦ.

Λαβῶν τις ὀπίπυ ἵπποκάμπου γαστέρα,
λύθειαν κωῶν ἀπ' εἰς Φηραῖταιν ἐξάγῃ.
οἶνω δὲ συζέουσαιν ὀπίπυ ἐσθίοις.

Κυκᾶ γὰρ ὄφης ἡ τροφή τῆν γαστέρα.

καὶ γίνετο λύγξ, εἴτω βῆξ, εἴτω τρέμος,

εἴτω παραγωγὸς καὶ μελῶν καὶ καρδίας.

καὶ πῶς τ' ἐγκέφαλον ἐτ' ὀργῶσαι ζέσις,

ἀήθη τε, καὶ μύκημα, καὶ βαρὺς καρὸς,

καὶ βλέμμα ναθρὸν, ἀλλὰ πῦρ χερδὸν φέρον.

ἀπ' ἐξ ὑγρῶν ῥινόσ τε παχυτέραν χύσις,

καὶ διψὸς ὡς φλόξ ἐκπέζον τῆν φύσιν.

καὶ μετρίῃ δὲ ἐν πῶσι δὲ ῥύματι γαστροῦ.

Παρμῶν τιναχθῆναι πᾶν τὸ σῶμα ῥήγνυται.

Περὶ μυραλῆς.

Ἡ μυραλή δέδοικεν ἐκ τῶν φύσιν

Γεωμῆαις ἀμαζῶν ἐκ τροχῶν ἐργασμένας.

Ναρκαὶ γὰρ αὐτῆς ἐμπροσθῆσαι, ἑτέμει,

Βροδύσαι δὲ αὐτῆς καὶ τελευτᾶ παλλάκις.

καὶ τὰς ὑπὸ αὐτῆς δυστυχῶς δεδηγμένους,

ἐκείθεν δὲ θῆεις, ἐξ ἰατρῶν χούσ μόνος.

καὶ γὰρ λυπῶν δὲ μαρῶν ὑπεξάγῃ,

Βραχὺς ἐπ' αὐτῆς τὴν τομῆς πεπασμένον.

Περὶ κροκόδειλου.

Ὡν ἢ σωρὸν ὁ κροκόδειλος μὲν κύει,

F 8

Μετ'

Μετὰ δὲ γε τὴν ἔκλειψιν οὐθὺς τ' ἰσίων,
 Ἐγκεντρὸς ἐξέροπ' ἰς αὐτῶν σκορπίος,
 Ἰφ' ἔπλωτα πρὸς Φθόραν πεπληγμέναι.

Περὶ δρακόντων Αἰθιοπικῶν, καὶ ἑτέρων

Διαφόρων θηρίων.

Δράκοντες Αἰθιοπῶν δέ τ', εἰ θηρῶν δέοι,
 Χαίνοντες ἀσθμίνυσιν εἰς τ' αἴερα,
 Καὶ τ' πετῶν πᾶς κρεμασῆς ἀγέλας,
 Ἰγυζὶ θερμῆς εἰς πνοῆς κηλεμένας,
 Καὶ σπυριμέναις ἀνώθεν εἰς γλῶσθρον ἀθροίας, 5
 Εκ τ' γνάθων ἔλκουσιν εἰς τὴν γαστέρα.
 Θήρας ἢ νυκτὸς ἔλλοχῶσι δυσμάχως,
 Καὶ βουὸς πηλασῆς, καὶ κρεῖς ἐξ αὐλίων,
 Ὄδ' ἄμαχον ἰαχῶν οὐτιχουῦτες, αὐτῶναξ.
 Τῷ δὲ δόνακι τυφθεῖς ὀφθαλμοὺς ἀπαξ ὄφεις, 10
 Κεῖθ' οἷα θανάτων· αὐτὸ δὲ τύψης πολλακίς,
 Οργᾶτε καὶ σὺ, καὶ πρὸς βάλλε τὸ σῆμα,
 Πρὸς ἀντιπρόσθεν τὴν ἡρεθισμένην.
 Ὄφεις δακνὸν ἀνθρώπων, Αὐσονοκράτηρ,
 Αὐθις ὑπελθὲν τὰς μυχοὺς οὐκ ἰαχῆς, 15
 Τῆς γῆς ἄρ' ἀγαθὴν εἰς φερέσης τὴν δίκην.
 Εἰ γὰρ αὐτὸν ὡς φονδὸν ἀγροτίων,
 Πικρῶς ἀφ' ἑλίου εἰς νομαῖς ὑπαίθρου.
 Ἰφριξὶ ἢ πᾶς ἀνώθεν ὀκπέμπει πείρας,
 Ἄς ἢ φύσις γ' ἐθήξε καὶ πρὸ τῆς μάχης. 20
 Φέριξασαι γὰρ πᾶν ὄντα, βάλλε τὰς πέλας,
 Οἷον δὲ πρὸ νεφῆς εὐτυχῶν τὴν πρὸς ὄψιν.
 Τῆς ἀσπίδος τὸ δῆγμα, δῆγμα ἐπὶ θανάτου

μη,

Post fœtum perfecta quam est exclusio,
 Prorepat armatus sagitta scorpius:
 A quo ictus ille concidit letaliter.

*l. ix. De Draconibus Æthiopicis, & aliis
 diuersi generis bestiis.*

Dracones Æthiopum indigentes pabulo
 Hiante captant ore flatus aeris,
 Pennisque suspensos greges volantium,
 Spirationis illecebris attrahunt,
 Ducto superne copioso ad humum a-
 gmine,

Retrocito quos spiritu deglutiant:
 Noctuque bestias feras irretiant,
 Bouesque mansuetos, gregisque principes,
 Freti suarum virium valentia.

Serpens arundinis iacet percussu iners,
 Ceum mortuus: quod si frequens plagam in-
 feras,

Attollit iras, ore cœrulo emicans,
 Hostemque linguis impetit vibrantibus.

Hominem feris qui sauciauit moribus,
 Cauos subire non potest serpens specus,
 Quod terra fontis exigit pœnas, mala
 Contaminatum cæde, sub Ioue frigido
 Perferre cogens damna solitudinis.

Hystrix pilos sursum iacit, cœu spi-
 cula,

Natura quos acuit & ante prælium.
 Nam contrahens dorsum rigens, neruo
 velut

Intenso in hostes tela torquet cominus.

Morsu quod aspis dat, necem vuluus parit:

Ne ne, Galene, pharmacum mihi pares,
 Pulsus refugit, vita iam iam deterit.
 Tu profuturam pharmaci spondes opem:
 Facelle, morsus est medela fortior.

Est albus, ô Hippocrates, serpens, caput,
 Geritque cornibus superbus tutgidum:
 Qui, quem momordit, spiritum huic exter-
 minat.

Quam morsibus paras opem letalibus?
 Nulla, inquit, est: namque ad malum momen-
 taneum,

Et quod semel eor occupavit influens,
 Artis medentum nil facit solertia.
 Sic ergo morbus sic tuorum dogmatum
 Præscripta vincit traditorum inaniter?
 Quid obstupescis hoc mali miraculo?
 Seruator o cunctaris, & nectis moram?
 Cum præsto sit serpentis aduersus malum,
 Aut vinculum, aut ferrum, aut parate axun-
 giam,

Aut pharmaci miscere calidi poculum.
 At ipse vilem pulicis tentans opem,
 (Pando medelam Pæoni non cognitam)
 Illoque morsus vulneri imposito super,
 Leuo dolorem, vimque morbi reprimō,
 Mortisque diram extermino formidi-
 nem.

Est, Imperator, Indiæ serpens, sua
 Qui palmum adæquat longitudine, at color
 Conchyliatus in profundo cernitur,
 Et verticis structura tota candicat,
 Ac si recens hunc lacte mulso tinxeris.

Haud

Μὴ, μὴ, Γαλλίε, μὴδὲ Φαρμάκων χέησ.
 Ὁ σφυγμὸς ἐκλείπειν, ὁ ζῶν ἐρρύη, 25
 Καὶ σὺ τὸ φέρειν ὡς ὀνήσιν εἰς Φερεῖς;
 Ἐὰ τὸ δῆγμα κρείττον ἐστὶ Διτεχνίας.
 Λόκός τις, Ἰπώκειρα τις, ἐστὶ ἀκρωτῶς ὄφιος,
 Ἐπὶ κεφαλῇ τῆς γαυρῶν κεραισφόρου·
 Δακῶν ὅσῃ ἀνδρα τῆς πνοῆς ὑπεξάγῃ. 30
 Τί γινώ ἐπ' αὐτῷ δυσφοροῦντι πρᾶκτέον;
 Οὐκ οἶδα, Φησὶ πρὸς γὰρ ἀχρονον πάσης,
 Ὅγε κατὰ πᾶξ ἐρρύσεν εἰς τὴν καρδίαν,
 Ἡ τῶν ἰατρῶν ἐκπεφάσισται κρείσσις.
 Ἄρ' ἢ νόσος παρεῖληθε καὶ τὰς σὺς ὄρας, 35
 Τῶν ἀρ' ἀφορισμῶν εἰς κενὸν πεφρασμένων;
 Τί τ' ἔρ; ναρκῶς τὴν ψεῖσαισι τρεμῶν.
 Ὡ σῶτερ ὀκνεῖς, καὶ τριβῶν ζητεῖς χρόνου;
 Παρὸν κατ' αὐτὸ τὸ νομῆς τῆς ἐν βάρῃ,
 Ἡ δεσμὸν, ἢ σίδηρον, ἢ σέδε φέρειν, 40
 Ἡ Φαρμάκου γε κύλικα θερμῶς τὴν κρείσιν.
 Ἐγὼ δὲ λαβῶν ὄπελῃ ψύλλαν μόνιν·
 Ἀπόκρυφον γὰρ ἐκκαλύπτω νυῦ λόγον·
 Καὶ θεῖς ἐπ' αὐτῆς τὴν λαβῆς τῆ δῆγματος,
 Λύω τὸ λυπιῦν, καὶ κατέργω τὴν νόσον, 45
 Καὶ τῆς τελευτῆς ἐξορίζω τὸ φόβον.
 Ἔστιν παραί τις, ἢ κρεί τις, Ἰνδοῖς ὄφιος,
 Ὡ ἀσημαῖον μήκας, ἢ δὲ γε χροῖα
 Δοκῆ φέρειν ἕξαλμα πορφύρας βαθύ.
 Καὶ πᾶσι λόκη τῆ κερήατος ἢ πλάσις, 50
 Οἶον περ ἀπλοῦν καὶ νεοβλυτον γάλα.

Καὶ

Καὶ ζῶν μὲν αὐτὸς, ἐνδακνὴν σκῆλαυφί·
 Νωδὸς γὰρ ἐστὶ, καὶ ψιλὸν χουῦ ἐαθίει·
 Ἄλλος ἢ νικτὸς, καὶ κρεματοδὲ εἰς ἡμέρας,
 Κατὰ μικρὸν ἔτως πῶν πολὺ τ' ἀποκρίων, 55
 Ἰχώρα τὰ σῶμα | ὅ ἀπ' ὕψρον ἐκπίει,
 Καὶ πῆγνυ τὸ ρεῦσεν εἰς εἶδος μέλαν.
 Ἄλλος ἢ νεκρὸς αὐθὶς ἐγχεῖ λίθάδας,
 Αἰ δακρύων ἔχουσιν ἄρκυθου χροῖαν.
 Καὶ τῶνδε, βασιλεῦ, καὶ σαγῶν σθηπου μία, 60
 Νεκρὸν παρδύς τὴν πόντα δεικνύει.
 Ὅ μὲν γὰρ ἐγκέφαλ | τὸ τ' σκῆ ἔχων βάσιν,
 Ἐκ τῶν ἀγωγῶν τῆς ρινὸς ἀφάρρει.
 Τὸ σῶτονον ἢ τῆς φθορᾶς, τῶν ὀμμάτων
 Πυκναῖς τὸ ληφθὲν ἐκτεροπαῖς ἀφάρρει, 65
 Σπασμὸν τε πιεῖ, καὶ θεασυδειλον τρόμον,
 Καὶ δακρύων ἀκλαυσεν ἐκείθεν χύσιν.
 Τὸ πρὸδρομον γουῦ καὶ βαφῆς αὐδὲ μέλαν,
 Ακμαῖς ὀδυνῶν, καὶ χρονίζουσι φθόλου,
 Καὶ κνησμὸν τε, ἔβηχα, καὶ θερμὸν κάρον, 70
 Καὶ καρδίας βρύχοντα πάλμον εἰς φέρει.
 Πατῶν δὲ ἴς χερσυδρον σκῆπει πνέει.
 Καὶν ἄλλ | ὅ δύς τὰ παρελθόντος θίγοι,
 Τῶν δακτύλοις, κρέπτε, φλυκτίναις φύει.
 Ὅφισ δὲ πῆς δύς θυμος σκῆ γῆς ἀρράβων, 75
 Κτίνει φονδύεις τ' φονδύτιω ὀξέως·
 Πλλὸν ἐν σπυργμοῖς, καὶ προῆς διεξόδοις,
 Ἰφῶν ἀφάρρει καὶ χιτῶν καὶ σαρκίον.
 Νωδὸς γὰρ ἐστὶ, καὶ πᾶσι σὲ μετρίως.

Αλλ'

Haud ille viuis quempiam momorderit,
 Edentulus, pastuque viuens pulueris:
 Sed nocte captum si quis hunc interdū
 Suspendat, emisso subinde anhelitu,
 Eructat ore sanguinis simul ferum,
 Coagulum quod in nigrum tandem coit.
 Defunctus idem guttulas stillat alias,
 Quæ lacrymas præ se ferunt iuniperinas:
 Quarum vnicam, o Rex, si quis hauserit bi-

bens,

Perenne potat ilicet silentium.
 Tunc namque vis omnis cerebri languida,
 Per narium canos meatus diffluit:
 Malique vis intenta, luminum quod est
 Hinc relliquum, diuortii peruersum
 agit:

Cietque spasmum, audaciamque cum
 metu,

Et absque fletu lacrymarum flumina.
 Quod autem initio profluit per se nigrum,
 Auget dolores, & facit tabescere,
 Tussimque calido cum caro, & prurigne,
 Cordisque palpitationem procreat.

Qui Cherfydrum conculcat, extemplo
 perit.

Quod si quis ausit admouere dexteram
 Læso, repente pustulis expullulat.

Ignauus est serpens Arabibus, illico
 Qui mortis auctorem vicissim interficit
 Vel sibilis, vel spiritus afflatibus:

Quibus & amictus & caro diffunditur.
 Nam dente caret, nec ictibus nimis nocet.

ER

Est flumen, Indus nomine, haud igno-
bile,

Purpureus in quo legitur, vt ferunt, la-
pis,

Serpentium fugans genus suffrutibus :
Ceu rosmarinus, atque calamintha foliis ;
Densæque viticis liquor salutifer.

Humore qui perfusus ignes concipit,
Idemque ventilatus æstum reprimat,
Fumique nidorem dat incensus grauem,
Grauidæque labefactat onus alui feminis,
Sanatque damna morsuum facillime.

In flumine Indo nascitur septicubitus
Vermis, figuram præferens teredinis,
Qui dentibus binis, gerit quos vnicos,
Animalque, lignumque, lapidemque con-
terit.

Latetque flumine abditus: sed si bibat
Ripis camelus, torridusve sole bos,
Iumenta subrepens profundo corripit,
Hunc si quis ad solem in caput suspenderit,
Aduersus hostes colliget flammam humi-
dam.

Incendii fator ille namque mortuus,
Ceu succinum, de naribus stillat adipem.
Cuius rigata guttulis ligna, illico
Ardent vt igni: quin & hic muros liquor
Perrumpit ictu fulminis potentius.
His & liquoris Indiæ rex ignibus,
Absumit vrbes arduas incendio,
Tributa prorsus quæ recusant pendere,
Districtus ictu si quis est phalangii,

Torpet.

Ἀλλ' εἰς τὸν Ἰνδὸν τ' ἔπειθ' ἄμὸν ἐκεί μείζων, 80

Ἐστὶ τις, ὡς λέγουσι, πορφύρας λίθος,

Ὃς ἐκδιώκει τὰς ὄφεις αὐτῷ Φύσι,

Ὡς λιβανωτὶς, ἥδε καλαμίνθη χλόη,

καὶ πυκνόφυλλος ἄγνος ἐψεκασμένος.

καὶ γίνεται πῦρ εἰς χερθεῖσιν ἰκμάδα. 85

Ῥιπίζετα ἦ, καὶ τὸ θερμὸν ἀμβλωτὶς,

Δερμῶ τε καπνὸν πυρπολέμει ἄβρυξ.

καὶ πᾶς γυναιξὶν ἀδρανῆ δρᾶ τὰ βρέφη,

καὶ δείγμα δεινὸν Ὀμαρῶς αἰατρεῖπέ.

Πλὴν εἰς τὸν Ἰνδὸν τίκεται σκώληξ μόνος, 90

Ὃς ἐστὶν ἐπιπληχὺς εἰς ἡπὶον πείχος·

ζῶν δὲ πᾶν, κ' ξύλον, ἀλλὰ καὶ λίθον,

Ὀδοῦσι δύσιν, Αὐσανάρχα, σωτρεῖβει.

καὶ κρύπτει μὲν, εἰ ἦ πᾶς ὄχθους πίνου

κάμηλος, ἢ βῆς, ἐμφρυγεῖσαι τῷ πνίγῃ, 95

Ἡρπασε δὲ τὸ κτίως ὑπερπύσας.

τῆτον δὲ τις κύμβαχον ἐξ ἄψας βρόχον,

Ἰγρῶ κατ' ἐχθρῶν ὀτυχῶν ἐγνω φλόγα.

καὶ γὰρ ὁ νεκρὸς ἀνδρακίδος ἢ πυρφόρος

Ἡλεκτροειδὲς ἐκρίνος λείβει σέαρ· 100

οὐ κ' σαλαγμὸς ἐγχεθεῖς ὄπι ξύλων,

Ἐφλεξεν ὡς πῦρ, εἰς ἦ πείχος ἐκ λίθων,

Ὁξὺς κεραυνός, καὶ νεφῶν πολλῶν δρέθη.

τῆτω ἦ, βασιλεῦ, τῷ πυρὶ τῆς ἰκμάδος,

Ἰνδῶν βασιλεῖς πυρπολοῦσι πᾶς πόλεις, 105

αἰμησὶ ὄλωσ' εἴκουσι δασμῶς εἰς φέρειν.

Δεδηγμένοι δὲ πού τις ἐκ φαλαγγίς,

Νάρκᾶ

Ναρκᾶ τὴ βασιλεῦ, κ' κλονεῖται, καὶ τρέμει.
 Καὶ ψυχὴ μὲν τ' μιλιῶν παρ' ἀκρίδας,
 Συσελλεῖ δ' ἢ τῶν Φλεβῶν ἡ θερμότης. 110
 Ἐμὲ δὲ χυμῶς, ἀλλὰ καὶ σπᾶπι βροῦχαν.
 Ἐπίτα δ' παθῶν ἰσχυρὰν ὠπελγίαν,
 Ὁρθοὶ τὸν αἶλον τῆς ψυχρῆς ἰκμάδος.
 Τῆτα δ' πᾶς ἄδικτος εἰ μόνον θίγοι,
 Πάντων μετ' ἀρχῶν τ' παθῶν ὑπερρέει. 115
 Ἔστιν δ' καὶ ραξὲς ἐκ γονῆς Φαλαγγίων,
 Ῥαγὶ σαφυλῆς ἐμφερῆς, κ' μικρόπους.
 Κτείνει δ' γοργῶς, Αὐσοναρχα, τὰς στέλας,
 Πλήθει δ' αὖ τῷ σῶματι γε γαστρός ἐκ μέσης.

Περὶ ἀραχνῶν.

Εὐμήχανον δὲ τῶν ἀραχνῶν ἡ φύσις,
 Καὶ παρθένης νικᾶσα λεπτοδακτύλης.
 Τὰς γὰρ ἀπαγαίς αὐτ' ἰκμάδας τ' ἐγκάτων,
 Ὡς περ μίπτους νήθουσι κερκίδος δίχα. 5
 Κύκλους σπειρόντες δὲ τ' ἀλληλενδέτους,
 Τὰς ἀντιλήψας ὄργανοῖσιν ἐντόμους.
 Βροχοῖσι παχυτέροις ἢ τὰς κύκλους πῶν
 Εἰς ἀέρα κρεμοῦσιν, ὅκ οἶδα ὁπόθεν.
 Ἀφίεται γὰρ πᾶσι τῶ μέσου βάσις,
 Τῶδε φιλοτεχνήματι γε σωτηριμένη. 10
 Καὶ κλέπει δ' μὲν ἡ λαβὴ τ' κλωσμάτων.
 Ἐπίθετον γὰρ ἡ ποσῶτη λεπτότης.
 Στηρίζεται δ' τῆς ὑφῆς ἡ πυκνότης,
 Εἰς πᾶς δ' ἄραια τῶ κενού παρικλάσσης.
 Μήγας δὲ, καὶ κώνωφι, κ' κρυψιπέροις. 15

Ἐπιτα.

Torpet, tremitque corporis succussibus,
 Extrema membrorum occupante frigore,
 Calorque venarum simul retunditur,
 Et vomitiones excipit conuulsio,
 Et acer aures occupat post hæc dolor,
 Et inquietus inguen arrigit tumor.
 Quod si quis illæsus manum det faucio,
 Fit illius statim dolorum particeps.

Phalangiorum Rhax satus propagine,
 Acino est similis vuz, pedesque habet bre-
 ues:

Occidit autem proximos eelerrime,
 Ore impetens, quod ventre sub medio est
 situm.

lx. De Araneis.

Araneis natura perquam industria est,
 Vincens puellarum manus argutias.
 Nam ventris humores superuacaneos
 Ceu fila nent, textoris absque pectine.
 Et implicantes orbium volumina,
 Aduersa sublegunt iis subtegmina.
 Sed licis hinc densioribus plagas,
 In aere appendunt, nec vnde conspicor,
 Seiuncta cum sit omnis a medio basis,
 Quæ fulciat mirabilem operis fabricam.
 Et staminum fallit ligamen lumina,
 Subtilitatis sub dio discrimine.
 Firmatur autem densitas subtegmi-
 nis,

Raras in ambientis oras aeris.
 Muscis, culicibus, & id genus volan-
 tibus,

Intensa

Intensa nectens fraudulenter retia,
 Quod incidit, ieiuna pascit hoc famem,
 Vitamque degit haud quietis indigam.
 Suspenſa centro, caſſibusque prouidens,
 Ne ſila rumpat, orbiumque diſſuat
 Nexus retortos flaminis vis irruens.
 At viperarum more, matricida fit
 Partu, doloris non ferens moleſtiam.

l x i. De Muribus Indicis.

O Imperator, ſi quis, Indus caunacas
 Sermonis uſu patrii quos nuncupat,
 Mucrone grauidam tentet aluum mu-
 rium,
 Mox palpitantem uiscera intra repperit
 Fœtum, hocque diſſecto inuenit rurfus
 alium,

Satum propinquiſeminis ceu germinè.

l x ii. De Bobus retrouerſus paſcentibus.

Indum rogabam decolorem, ex Africa
 Solis ſita ſub ignibus, qui uenerat:
 Dic eia, qui gramen retro tondent boues
 Iſtic, apricis congregati in ſaltibus?
 Quia (inquit) ante quæ pedes ſunt, haud ui-
 dent,
 Quod latitudo cornuum incumbens ſuper,
 Antica non permittat ipſos cernere .

l x iii. De Vipera.

Circumſplicatus compari mas vipera,
 Poſtquam peregit nuptias ſuauiſſimas,
 Dira peremtus cæde coniugis iacet.
 Namque vxor iram clam tenens, ample-
 xibus

In mu

Εντεταμένον θήρατρον ἀράχνης φέρων,
 Εκ τῆ παρεμπίπτοντος ἀπλῶς ἐαδίει.
 Καὶ ζῆ κρεμασὸν καὶ Φιλήσυχον βιον,
 Τὸ κέντρον οἰκῶν, καὶ σκοπῶν τὸ δικτυον,
 Μὴ νῆμα ῥαγῆ, καὶ τὴ κύκλω συμπέσει, 20
 Πνοῆς παροληκῆς ἐκλυθέντα σωτόνοισ.
 Εξ ὠδίνων ἢ γίγνετ' μητροκτόνος,
 Τῆς τ' ἐχιδνῶν ἐκμιμῆμεν ὅ τίκτους.

Περὶ μυῶν Ἰνδικῶν.

Εκ τῶν μυῶν, κρέπτε, τ' καναλῶνων,
 Οὕτω γὰρ ἐκ Φαρυγῆ Ἰνδὸς ἀν λέγοι,
 Κύκωσιν εἰ πέμοι τίς εἰς τὴν γαστέρα,
 Εὐρίσκεται ζῶν καὶ σφαδάζον τὸ βρέφος.
 ῥαγῆ ἢ τῆς, δεικνυσιν ἄλλο βρέφος 5
 Ὡς ἐκ τῶν ἀπέρματος ὠργανωμένον.

Περὶ ὀπιδινομένων βοῶν.

Ἰνδὸν πνα, βασιλεῦ, μελάγχρωσιν ἠρόμιον,
 Εκ Λιθύης ἤκοντα τῆς περηλίας,
 Πῶς τὴν πᾶν κέρχσιν ἐξ ὀπιδίης,
 Βόες παρ' ὑμῖν εἰς νομας ἠθροισμένοι;
 Ἐπεὶ γε, φησὶν, ἐχ' ὀρῶσι τὰ πρῶτω. 5
 Τὸ γὰρ πλάτος κερῶτων ὑπερ' ἐγκείμενον,
 Τῆς ὀψείως τὴν δυνάμιν αὐτῆς ἀμειλίφ.

Περὶ ἐχιδνῶν.

Ἐχίς ἢ θερμὸς πρὸς πλάκεις τῆ συζύγῳ,
 Καὶ τὸν τῆως ἤδισον ἀρ' ἀνύσεις γάμον,
 Κεῖται φονδύθεις ὑπαὶ τῆς ἐραστρίας
 Τῆς σὺν ὀργῇ λανθανόντως ἐχομένης,

G

Σοβαρὸν

Σοβαρόν τ' ἐκείνου ἐκτεμύσεως ἀνχένα. 5
 Πλὴν ἀλλ' ὁ μὲν πέθνηκεν, ἡ δὲ νῦν κύει.
 Μετὰ δ' ὅ μικρόν πιν' αὐτῶ πα' βρέφη χρόνον,
 Τὴν μητρικὴν ῥήξαντα νηδυνὸν ἐξέδω.
 Μὴ γοῶν τιμωρήθη τῶ Φυτοπόρῳ,
 Ἔχει δὲ καὶ μύρινα σιωτὰ ζετῶν. 10
 Ὅ μιν πρὸς αὐτὴν τῆς ὀπῆς ἐξερπίουε,
 Ἡ δ' ἔπειθ' αὐτὸν ἐκ' ῥοῆς ἀιγυμένη.
 Καὶ πρὶν δ' ἰ, βασιλεῦ, πωδραμῆν εἰς τ' γάμον,
 Ἐμὰ τὸν ἰὸν ὡς γλυκύς ὀνυμφίος,
 Καὶ τὴν συλγμῶν πᾶς ἰουγξίν αὐτίκα. 15
 Παρκαλεῖ πρὸς γὰρ λέκτρα τὴν ἐρωμένην.
 Καὶ ἔπαρ' ἀμφόιν σιωτὰ λεωθέντες γάμου,
 Ὅ μιν, τὸν ἰὸν αὐτίς ἀιμήσαιτο,
 Ἡ δὲ κ' τῆς γῆς θάπρον ἐρπίσας ἐδῶ,
 Ἡ δ' ἔπειθ' ὕγρας ἀπηνήξατο τείβους. 20
 Περὶ πινῶν μεγάλων ἰχθύων.
 Πρηστὶς, κελὸς, ζύγωνα, πάρδαλις, λέων,
 Καὶ φύσαλθ', κητῶν μέγιστος ὄρεθῆ.
 Εἰσὶν δὲ ναθραὶ τῶ φέρειν ὄγκον βαρυῖ
 Καὶ φωτὸς ἰθύνοντες ἐσερημένα,
 Ἡ γουμένους ἔχουσιν ἰχθύες τῶν τείβων. 5
 Ἄτε κατόπιν τέμνοντα τ' ῥοιῶ τὸν μέγαν
 Παρὰ σέ τ' ἰδὲ τῆς πλεροῖς τῶν σιωτόμων,
 Ἡ δ' ἔπειθ' ὡς κῶμα τῶ ἀρ' ἀπιτυπία.
 Χαίνουσι, καὶ λάθουσι κατὰ πρὸς οἱ κεύεσ,
 Ὡς αὐτὸν ἐσμον ἐκροφῆ τῶν ἰχθύων, 10
 Καὶ τὴν παρεμπύθουσαν ἀφθόνως ὕλλω.

Τύτων

In mutuis morsu viri caput occupat.
 Illoque pręgnans ipsa fit demortuo.
 Sed paululum post fętus adolefcens
 morę,

Materna rumpit exiturus viscera,
 Letum fatoris ecquid vltus fortiter?

Muręna amore & vipera ardent muruo,
 Hęc ex latebris ad puellam prodient,
 At illa fluminis relinquens alucem.
 Sed ante iungant quam vicissim gaudia,
 Sponsus venenum vomitione reicit,
 Ac illicis canore sibili, vocat
 Iugalis ad lecti cupitam munera.
 Ambobus expletisque post libidine,
 Virus resorbet vipera quod eiecerat,
 Subitque terrę protinus cauernulas,
 At humidas muręna tranat semitas.

*Lxv. De quibusdam ma-
 gnis Piscibus.*

Prestitis, arics, zygęna, pardalis, leo,
 Interque cetos phyllalus grandissimus,
 Cum mole vasti sunt inertes corporis :
 Cursumque dirigente casti lumine,
 Pisces per æquor pręuios habent sibi.
 Qui fluctuum retro secantes impetum,
 (Aduersa pinnis namque pars consor-
 tium
 Pulsatur ingruentis vndę cominus)
 Hiant, canumque more lambunt, pi-
 scium
 Vt glutiant examen, & quod affatim
 Immane victus in barathrum proruit.

¶ 2 Horum

Horum vel vnus, vt Theophrastus refert,
Sursum profundo si feratur gurgite,
Heu quanta surgit fluctuum vis eminus,
Tellurem aquarum montibus cooperiens.

l xv. De Delphine, cum insertione
de Leone.

Delphinus ille piscis obuiam ruens
Nautis secundo hos prouehit spiramine,
Adremigansque ouat ratem præmittere.
Autamque nauibus secundam nunciat;
Cum deflui fluctus supina aspergine,
Gratam suis spumam ciet tripudius.
Nec sistit vllō motionem tempore,
Nec cum soporis grata carpit munera.
Tunc namque sublatus profundi gurgite,
Prono per æquor ore summum sterni-

tur,
Ipsūque mole deprimente corporis,
Expergefactus ad solum appulsu, maris
Ad summitatem emergit imo tramite.

Leo senescens simiam si deuoret,
Non hac Galeni malit auxilium sibi,
Ætate pollens & vigore, hoc pharmaco.

Delphinus ægrotans marinæ simiæ
Pactu medetur sanitati perditæ.
Et cum gemellos nixibus det femina
Delphis, propagatura stirpem fangui-

nis,
Amore natos intimo complectitur.
Nam præit illis in periculi metu,
Dum quæ salutem pandat afflictis via.

Cumque

Τῶτων ἢ καὶ ἐν, ὡς Θεόφραστος λέγει,
 Ἐναρράγῃ πρὸς ὕψος ἐκ τῆς πυθμίνου,
 Παπῶν κλυδων πρὸ ῥωθῆν, ὅσκιοντος γνόφου,
 Καὶ χέρσος ὑγρὰ, καὶ κινεμένης λόφου. 15

Περὶ Δελφίνου, μὲν παρηνήκης περὶ λέοντος.
 Ἰχθύς ὁ δελφίς, ἀλλ' ἀνίδοι ναυίλης,
 Σκιρτὰ πρὸς αὐτῆς, καὶ αὐφουσῶν ἀσμένως,
 Καὶ συμπαροῦσα πλεῖ, καὶ προπέμπη τὸ σκάφος.
 Αὐθρῶν ἢ τῶ πλεῖ σωτικῶν προμηνύει,
 Καὶ μετρεῖς δὲ κύματι ἢ ὑπὸ ἰαν χύσιν, 5
 Ἦδισον ἀφρον ἐκδίδως τῶν ἀλμάτων.

Ἐχων ἢ πλεῖ κίνησιν εἰς πάντα χρόνον,
 Εἰ δὴ πικρὸν καὶ καθεύδει πλεῖ φύσιν,
 Ὅσκιον αἰαδύς ἐξ ἀδήλας πυθμίνου,
 Κεῖται κατ' ὑγρῶν ἐκείθις ὅπτι σῆμα. 10
 Καὶ τῆς βαρῆς ἀνωθεν ὁρμώντος κάτω,
 Κραδαίει ὑπὸ αὐτῆς γε κατὰ πᾶς τῆς δαπέδου,
 Ἀντιτρέχει πρὸς ὕψος ἐκ βάθους πάλιν.

Λέων μὲν αὐτὸν πίνθηκον εἰς γηρῶν Φάροι,
 Πρὸ τῆς Γαλιουῦ δεξιόσταν τῆς φύσιν. 15
 Καὶ γὰρ ἀνηθῶν καὶ σφραγῶν τῶν φαρμάκων.

Καμῶν δὲ δελφίς ἐξορίσει πλεῖ νόσον,
 Ὅταν Φάροι πίνθηκον ἰχθύν ἀφθάνως.
 Τοκάς ἢ δροῖν ὄρεθίσει φιλάτων,
 Ἦ δελφίς ἢ θήλη, τῆς γῆρας χάριν, 20
 Ἐδειξε πλεῖ φύσιν φιλόσορον πᾶν.
 Προέρχεται γὰρ ἐν μεγίστοις κινδύνοις,
 Ἐως ἂν ἢ γε δυνάμεις αὐτῆς ἐξάγῃ.

Παρὸν βιοῦ δέ τ' εἰς νομαῖς ἀκινδιῶνους,
 Ἦσ' Ὀδύς αἰήρητ' ὡν τῶ νηπίω, 25
 Εἰ πῖς ἀλιόσ ηῖτοι πομόν ρίψας βέλθ',
 Ἦ τρίχα πλεκτίω, ἡ νενησμένον βρόχον,
 Ανείλεν αὐτῶ γήτιων τῆ πορθμίδι.
 Τρέφει ἢ καὶ γαλακίη λεικῶ τῆς τίκους,
 Προθεῖσα μαζοὺς ὡς λεχῶ παχδοτέροφος. 30
 Δελφίς δὲ ληφθεῖς ἐντελής τῶ δικτύω,
 Τέως μὲν ἠσύχασε τίω τύχην φέρων,
 Καὶ τῆς παρεμπήπιοντος ἰχθύς ἐοθίων.
 Ἐπει ἢ τῆς γῆς ἤσθετ' ψαύσας μόνον,
 Τὸν κύρτον Ὀδύς ἐκτεμῶν ἀπηλάγη. 35
 Αὐλοῦ τύχων ἢ, ἔστερηθεις βραγχίων,
 Ἐμεινε παντὶς ἀλικώτερος γῆρους.
 Πρὸς γδ' ὀλίκην ἐνταθεῖσαν τῆς πόροις,
 Παρακροσῶν κατὰ περ αἰήρη γὰ τῆς ὀπίης,
 Τινάσσει μὲν, ὡς ὑπὸ πῆρον βέλθ'. 40
 Ὑπεράλλετα ἢ παλωίμου παντὶς σκάφους.
 Ἦδὲ φιλόμουσος ἐστὶν ἡ τέτων φύσις,
 Καὶ θέλγει μὲν εἰ πατ' δὲ ἀκούς λύρας,
 Βδελύττει ἢ τῆς κενούς αὐδῆς κτύπος.
 Προνήχετα ἢ τ' κατ' αὐτῆς παγμάτων 45
 Ὅ τῶν νέων ὀμιλθ', αἱ δὲ μητέρες,
 Ἐξῆς μετ' αὐτούς. πῆς ἢ θηλυτέρας πάρα
 Ἰδοὶ πῖς αὐτῶ φάλαγα πυκνίω ἀρρένων,
 Φρερῶν, ὀπαδῶν, ἀραγῶν, ὑπερμάχων.

Περὶ τρώκτου.

Τρώκτης δὲ χαλκῆο, βασιλεῦ, παλινζῆμον

Σοφαῖς

Cumque ipsa possit aleam extra degere
 Discriminis, cum filio capitur lubens,
 Si forte iactu fauciantis fuscinae
 Piscator, aut reti, aut retortis funibus,
 Comprendit ambos applicans nauem
 freto.

Nutritque fœtus lacte, præbens vbera
 Lactantis infantem in modum puer-
 peræ.

In retia actus fert quiescens paullulum
 Delphinus aduersas procellas casuum,
 Ac piscium incidentium esu pascitur;
 Sed litus vbi se contigisse percipit,
 Ruptis lagenæ vinculis elabitur.

At fistulam gerens, carensque branchiis,
 Genus animantium omne vincit saltibus.

Potis represso namque flatu spiritus,
 Vibrat per vndas corpus, vt sagittifer.

Impellit incuruis sagittam cornibus,
 Malosque saltu nauium superuolat.

Et Musicæ est natura amans, & dulcibus
 Mulcetur in primis lyræ concentibus,

Vanosque abhorret audiens vocis sonos:
 Viam per vndas cum secant, his prænatat

Iuuenum manus, sequente matrum cop-
 minus

Turba, virumque feminas cernas prope
 Turmam subire præsidum, satellitum,

Ducumque qui claudunt agmen nouissi-
 mum.

lxvi. De Trocta.

Hami, Imperator, Trocta se curuamine

Subducit, artis singulari machina,
 Vnci in aciem fursum ruens ad lineam.
 Quod si molestum æs expuens reiecerit,
 Voti ecce compos arripit cursu fugam:
 Sin fallat ausus, lineam morfu occupat,
 Re comprobans nomen, quod habet a vul-
 nere.

Sin funium nexus nequit præseindere,
 Quos tortuosa colligant volumina,
 Motu valens ad impetum conuertitur:
 Pollere saltu namque fertur concito:
 Aes donec adrasum, excidensque, liberet
 Piscem prehensum, sectione lineæ.
 Sui coacta multitudine agminis
 Troctæ, ruunt in segregatum a proximis
 Delphinem, eumque morfibus, ritu ca-
 num
 Hinc inde adorti, dentibus conuellicant,
 At ille discerptus repugnat acriter,
 Secumque tollens helluones pendulos,
 Currus suis est hostibus miserabilis.
 Dirimente tandem prælium sed tem-
 pore.

Hi se quietis gratia retro ferunt,
 Delphinque conuiuis relictis, propriis
 Quos pauit ipse carnibus famelicos,
 Discedit haud lætus dolore vulnerum.

lxvii. De Scaris.

Quis incidentes in sagenæ vincula
 Videns scaros, amoris cæstro percitos,
 Conspexerint si feminam captam ma-
 res,

Cum

Σοφαῖς ἐαυτ' μηχαναῖς ὑπεξάρα·
 Ἐπεὶ γ' αἰώθει πῶ βολίω πρὸς τὸν βρόχον.
 Καὶ μὲν τ' λυποῦν δὴ χερῶς ἀποπύση,
 Ἰδοὺ νικητῆς, καὶ θρομβῶς, καὶ γυνάδας. 5
 Εἰ δ' οὐκ, ἀφ' αὐτῶν τοῖς ὁδοῦσι πῶ τρέχου·
 Καὶ γὰρ ἔχρα πῶ κλήσιν ἐκ τ' τραυμάτων.
 Εἰ δ' οὐκ ἐφικτὸν ἐκτεμεῖν τὸ σπυδέον,
 Τοῖς ἀθελιγμοῖς τῆς πλοκῆς ἐσφυγμένον,
 Χωρεῖ πρὸς ὀρμαῖς ἀκρατῶς πινακτείας· 10
 φασὶ γὰρ αὐτὸν ἀλιτικῶν ἔχρα φύσιν·
 "Ἐως ὁ χαλκὸς εἰς κενὸν διεκπίση,
 Τομῇ τ' ἰχθυῶν ὄτελεῖ τὸν ἀξέλας.
 Τράκτας ἢ συχοῖς ἀφύως ἠθροισμένοις,
 Τράπεζα δελφίς ἐκραγῆς τ' σπυνόμων. 15
 Εὐθὺς γὰρ αὐτὰ συμπεσόντες ὡς κυνέες,
 Εὐψαν ἀπεξίξαι εἰς τὸ σῶμα τὰς γῆρας.
 Ὅ γ' ἀπαρραχθεὶς πῶς πικρῆς ἀνέοράνη,
 Καὶ δὴ φρος οἰκτρὸς ἐξ ἀνάγκης ὄρεθι,
 Ληστὰς κρεμαστὸς τῆς τρεφῆς συνεξάρας. 20
 Τοῦ δὲ χροῦνου λύσαντος ὄψε πῶ μάχλι,
 Οἱ μὲν πάλιν γ' ἄχοντο ῥασώνης χάριν·
 Ὅ γ' ἦρ φυγῶν ἢ τὰς δῖα κλάσας ἀσμένως,
 Οὐς αὐτὸς εἰσίσασεν ἐκ τῶν σαρκίων,
 Πρὸς πῶ ἐαυτὴν συμφορὰν ἀπηλλάγη. 25

Περὶ σκάρων.

Τίς δέ τ' ἀγελήδον συμπεσόντας τὰς σκάρων
 Εἰς πλεκτὴν ἀμφιβληστρον ἐξ οἴσπε βλέπων,
 Θῆλυον ὅτ' ἰδῶσ' ἀλγίστου ἀρρένες σκάρων,

Εξόν

Ἐξόν παρελθεῖν ὀρμιάς μιᾶς δόλον,
 Οὐχ εὔρε τῆ ζῆν ἐγκρατῶς διδασκάλους;
 Ἦδὺς ἔρας ἂν ἐκπυροῖ τῶν καρδίαν,
 Εἰς τὰς ἐν ἀκμῇ φλεγμονὰς τῆ σερκίου.
 Τὸ σπύνομον πᾶν αἰ ἀλούς ἴσως μάθοι,
 Παρεκρατῶσιν εἰςρύνεντες ἀθροῖ.
 Καὶ πᾶσι γὰρ ἀφῆκαν αὐτοῖ τὸ φίλον,
 Οδοῦσι πυκνοῖς ἐκτραχόντες τὸν βρόχον,
 Κατὰπερ ἐξ αὐτῆς ἴστωρεῖ τῆς αἰθίας,
 Ἀνὴρ ἰδὼν πῆς τῆς νομας τὸ ἰχθύων.

Περὶ κεφάλου.

Ποῖος ἦ τὸν κεφάλου δὲ ἰχθύων, αὐτῆναξ,
 Ἐναπονδον ἄρῶν εἰς τὸ σπύνομον γῆμος,
 Ἐξ ἧπερ ἀδέν ἐδε φαῦλον αὐ φάγη,
 Εἰ μὴ σεσηπὸς καὶ παρεκείμενον τύχοι,
 Γαστρός πονηρῆς ἐκρεπῆν ἐκμανθάνει;
 Σιπύμεν ἔτι πᾶν λαίερον πᾶν,
 Ἀρκεῖν ἔχει τὸ δειπνον ἐκ τῆ ἐκτότων.

Περὶ γλαύκου.

Ὁ γλαῦκος ἰχθύς, ὡς πατὴρ παρδοτῆρος,
 Ὅταν πᾶσι τῶν νῆξιν ὀρρωδοῦν ἴδοι,
 Ῥοφῆι γε χαλδὸν ἐκ φυγῆς τὸ σκυμνίον,
 Καὶ τῆ δέους λήξαντος, αἰεμεῖ πάλιν.
 Τὸ δὲ, παρελθὸν τῆς πυρᾶς τῶν ἐγκάτων,
 Ἐκ τῆ ἀγωγῆς ἀπὸ τῆ ζῆν ἀσπέρου.

Περὶ κωῖος.

Κύων ἦ τὸν σκύλακα παρεόντος δέους,
 Ἐξ αἰχμῆς αἰεῖλαν εἰς τῶν γαστέρα.

Πάλιν

Cum præterire lineæ possint dolos,
 Hos continentia magistros non habet?
 Quorum libido blandiens cor ustulat
 Etatis in vigore, carnis æstibus.
 Gregalium si forte quem captum vident,
 Consortium denso genus adest agmine,
 Nec raro amicum liberant ab hostibus
 Admorsione queis tenetur funium.
 Quod Anthias facere similiter, pro-
 didit
 Qui piscium instituta cognouit probe.

lxviii. De Capitone.

Nam quis, quis, o rex, piscium, Cephalum, in
 genus
 Amoris intuens colentem scædera,
 Quorum nec abiectum quidem come-
 derit,
 Nisi putridum, vitæque cassum lumine,
 Ventri imperare non didicerit prodigo?
 Satur palustri graminis nam pabulo,
 Haud lautius requirit illo prandium.

lxix. De Glauco.

Glauco timore percitum quem vide-
 rit
 Inter natandum, ceu parens natos alens,
 Absorbet ore catulum hiante, dum fugit;
 Metuque desinente rursus euomit.
 Quem prodeuntem Solis in lucem, parit
 Expers secunda seminis productio.

lxx. De Cane.

Canis marinus, cum quis imminet metus,
 Recipit in aluum per pudenda paruulum.

Qui

108 PHILE ANIMAL. HISTOR.

Qui deinde rursus editus, postquam exiit
Formidinem, genus ad propinquorum
narat.

Alit canes, galeumque, centrinemque, aqua
Fecunda ponti; alitque spelcū simul,
Quibus caput, caudæque medium, cernitur
Hamis acuti armatum vtrinque spiculi.
Quod si quis horum, in cassium incidat
plagas,

Vitale lumen cogitur relinquere.
At ceteri spe prædæ amicæ feruidi,
Dolum frequentes aduolant ad inscium.
Quos retibus piscator implicitos trahens,
Canum reportat diuites in cymba opes.

lxxi. De Melanuris.

Ferunt Melanuros, genus timidissi-
mum,

Cum temperatis vnda ponit fluctibus,
Vt rite declinent dolos venantium,
Vitamque lucrentur, profundo se abdere:
At cum tumescit æquor Euris concitum,
Legitque vela piscator madentia,
Labi per vndas ceu natantes subere,
Haud esculenta respuentes sordida.

lxxii. De Spongia.

Est æquoris fœtura mira, spongiam
Quam nauitarum filii, Rex, nuncupant:
Animæ haud quidem expers illa, sed nec san-
guinis:
Et rara cum sit, perforataque fistulis,
Petræ recondens sustinet se tegmine,
Ne fluctuum vis ingruens hanc auferat.

Quod

Πάλιν δέ τ' αὐτὸς ἀνατεχθεὶς ὀκμητέσθην,
 ἐνηξάτ' ζῶν εἰς τὸ σῶννομον γένος.
 Τρέφει κωίαι, γαλεόν τε κεντρύλιον θ' ἄμα,
 Ὀμοῦ ἢ καὶ πηλαῖον ἢ θάλαττά σοι.
 Οἷς τὴν τε κεφαλὴν, καὶ τ' ἐκέρκευ μέσον,
 ἐν ἐκατέραις ἄπλισεν αἰχμῶς ἡ φύσις.
 Ἀλλ' εἰς μὲν αἰπῶν ἐμπεσῶν τῷ δικτύῳ,
 Πρὸς τὴν πλοῦ τὴν ὀκιδιάζει τρέχον·
 οἷ ἢ τρεφίω δοκωῦτες ὄρειν τ' Φίλων,
 Χωρῶσι κρινῆ πρὸς τ' ἀγνώστων δόλον·
 Ὃν ὁ σφαγῆς δικτυῶδες ἐξελεύσεις,
 Ὀλβον κωικὸν ὄπισθεν κωμίζε τῷ σκάφει.

Περὶ μελανέρων.

φασὶν τὸ δειλὸν τῶν μελανέρων γένος,
 Ὃταν μὲν ἡ θάλαττα σωφρόνως ἔχη,
 Θεραπείκους μὲν εὐφυῶς φεύγον δόλους,
 Ὃς ψυχοκροθὴ τ' βυθὸν θάλαττέχην·
 Ὃταν ἢ χιμῶν εἰς τὸ ρεῖθρον ἐμπέσῃ,
 καὶ πᾶς τις ἀλιεὺς δυσφερῆ πρὸς τὴν ζάλιν,
 Ὃς ἄρ' ὀπὸ Φελλοῦ πᾶς ῥοαὶς ἀνατρέχην,
 καὶ πάντα δέπναι τ' νομῆς πεφρυγμένης.

Περὶ ἀπόγλου.

Κύημά τι, κρατίστε, τῆ πελάγους ξένον,
 Ὃ ἀπογλίαν καλοῦσι παῖδες ναυτίλων,
 οὐκ ἀψυχον δ' οὐδ' ἐδ' ἄμοιρον αἰμάτιον,
 Μανὸν ἢ, καὶ ζῶν, ἢ πολύτετητον τέρας,
 ἐπηλυγαθεὶν εἰς καλινδὴθεαν λιθοῦ,
 Πρὸς τὰς ἀγωγὰς καρτερεῖ τῶν ῥομάτων·

Εἴ πυ

Εἴ που ἢ πρὸς πέσῃ τῆ τῶν ἐδωδίων,
 Ζῶον τὶ λεπτόν ἄλλο παρὲν ὡς Φύλαξ,
 Ταύτῳ πρὸς ὧν τὴν δύστέλει τὸν Φύσιν.
 Ἡ τὸ πρὸς σὸν τὸ ἠούχη πρὸς λαμβάνῃ 10
 Ἡδὲ κατὰ περ σμάρτασι πυκνοῖς τῆς πόροις,
 Δειπνῆ γε, βασιλεῦ, τὴν βορρῆν παραυτίκα.
 Ὅταν δὲ τις πρὸ ἀνθρώπου ἐκτέμνειν θέλοι,
 Τὸ ζῶν τὸ νεκρὸν ἔ Πασιδῶν τὸ τεκος,
 Οἶδεν πρὸ θυρῶν συμφορῶν ἀποκρύφους. 15
 Το μὲν γὰρ ὁθὺς τῆ βολῆ συνεστράφη,
 Καὶ τὰς πόρους ἐσφινγε, καὶ καπετάλη,
 Τῆ τῆς πλοῦτῆς τετριγὸς περὶ τῆς.
 Ἀλγεῖ ἢ πικρῶς ὁ σφαγεὺς τὴν καρδίαν,
 Ἔως τὸ λυποῦ τῆς λάθῃς ἀποπάσῃ. 20

Περὶ δράκων.

Ἰχθὺς μὲν ὑγρὸς τῆς θαλάσσης ὁ δράκων,
 Τὴν δὲ οὐκ κεφαλῆν τε, τὰς φολιδὰς τε, τὰς γῆρας,
 Καὶ τὰς διαυγεῖς ἀσραπὰς τῶν ὀμμάτων,
 Εκείνος αὐτὸς ἐστὶ τῆς γῆς ὁ δράκων.
 Οὐ καὶ τὸ κέντρον ἢ φύσις τῶ φαρμάκῳ 3
 Ἀπρὸς πέλασον ἐδέξεν ἰχθυοκτόνοις.

Περὶ Φυσάλου.

Εἰς τὴν ἐρυθρῶν ἐστὶ ἰχθὺς καὶ μέγας,
 Εγγωρεῖς φύσει καὶ ὀνομασμένῳ,
 Ἀνείδεος μὲν τῆς κεφαλῆς γε τὴν πλάσιν,
 ἔχων δὲ πνα δὴ κάλπιν εἰς τὴν γαστέρα,
 Σμάραγδον αὖ ἔπι τις αὐτῆ τὴν χροῖαν, 3
 Ὡς δὸτὸ πυγμῆς ἀδραμοῦς τεθλασμένου.

Εντύξεν

Quod si esculenta rimulis forte incidant,
Animalculum quod his subest, custos
velut,

Languentem in illa sensuum vim suscitât,
Vt per pororum quos habet foramina
Conferta passim, ceu per os sumat cibos ;
Quibus fruens, ô Imperator, vescitur.

Petris eandem si pares auellere,
Propago Neptuni illa viuens mortua,
Occulta sentit imminere pericula .
Nam protinus se contrahens inuoluitur,
Constringit arctis & poros comple-
xibus,

Quod imminet timore leti percita.
Multumque piscator laboris deuorat,
Donec reuellens implicatam liberet .

lxxiii. De Dracone.

Maris Draconem quem vocant, est hu-
midus.

Squamas, caput, malas, & oculorum faces
Pellucas huic oppido simillimus
Est ille, terræ qui incolit specus Draco.
Natura cuius spiculum haud innoxium
Fecit veneno, piscium occisoribus.

lxxiv. De Physalo.

Est piscis haud magnus rubro sub æquore,
Quem Physalum indigenæ vocant cogno-
mine.

Haud capitis est in eo figuram cernere,
Quendam sed imo ventre sustinet sinum :
Quem quis videns, smaragdum forte duxerit.
Adeo ille non impressus alte visitur,

Sed

Sed oris est tamen atque luminum loco.
 Se deuorantis ille rumpit viscera.
 Si quis prehensum forte contrectauerit,
 Inflatur humida intumescens phlegmone,
 Quali tumore carneum monstrum solet
 Inflari, aquas extra ad solum si ieceris.
 Namque vuidos proiectus in campos maris,
 Vita recepta mox aquis supernatat,
 Ceu bulla, vel vesica, vel rarus globus.
 Est & apud Indos piscis, haud longus,
 niger;

Vinus profundo delitet qui gurgite,
 Ad vsque mortem: namque solum mortuus
 Emergit enatans, velut pinus leuis.
 Quem si quis vndis extrahat, nece illico
 Procumbit ipse, quid venenis est opus?

lxxv. De Crocodilo & Trochilo aue.

Crocodilus vndas dum secat, scite na-
 tans,

Hiante vasta gutturis voragine,
 Turbam cruentam colligit hirudinum.
 Adlitus ergo prodiens e flumine,
 Proiectus istic solis aspicit iubar,
 Hiansque contra pandit ignes luminis,
 Sinus genarum, o Imperator, concauos:
 Cum parua quaedam auis, Trochilus no-
 mine,

Rostrum inferens illius in fauces probe,
 Hinc sanguifugas strangulantes extrahit.
 Feraque gratum sentiente hinc commo-
 dum,

Indemne praemii caput loco refert,

Nil

Ἐπιϋθεν ἀθρεῖ, καὶ πλατυθεῖ τὸ σῶμα.
 φαγῶν μὲν οὐ πρὸς τῆτον, ἀϋτὸς ἐρράγη·
 λαβῶν δὲ χερσὶ, καὶ ᾤρε ψαύσας μόνον,
 Τὸν ὄγκον ὕγρας Φλεγμονῆς ἐξετραπή, 10
 Κατὰ περ ἀνοίδει καὶ τὸ σκερκῶδες τέρας,
 ῥιφεν καὶ γῆς ὄκχεύουσης ἰκμάδα·
 Πλήν τῆτ' ἀπολυθεν εἰς τὸ ρεῖθρον, ἀΐναξ,
 Αὐτὸς τ' αἰαζῆ, καὶ περιέρχεται πλέον,
 Ὡς παμφόλυξ, ἢ κύστις, ἢ σφαιραζένη. 15
 Ἔστιν παρ' Ἰνδοῖς καὶ βραχὺς ἰχθύς μέλας,
 Ὃς κρύπτεται ζῶν, εἰς τὸ τ' ρεῖθρον βαθεῖς,
 Ἔως πελοῦτης. τιμικαῦται γὰρ μόνον,
 Ὃ νεκρὸς ἀέεπλῶσεν καθὼς κούφη πίτυς.
 Ὃ ροῦν τ' ἰχθύων τῆς ροῆς ἐξαρπάσας, 20
 Παραώτικ' ἀποτέθηκε. τί δὲ Φαρμάκων;
 Περὶ κροκοδείλου καὶ τετραχίλου ὄρνιθος.
 Ὃ ἢ κροκοδείλος νήχεται μὲν ὀπίσσω,
 Ανεῖς ἢ χανθὸν εἰς τὸ κύμα τὸ σῶμα,
 Βδελγῶν φορητὸν ἐξ ἐκείνου συλλέγει.
 Διαθὰς δ' ἐκείθεν εἰς τὸ ὄχθον ὄκπερου,
 Πιπίη ἢ καὶ γῆς καὶ βλέπει τὸν ἥλιον, 25
 Ἡδὲ ᾤρα γυμνοὶ πρὸς τὸ φῶς καὶ τὴν ζέσιν
 Τοὺς τ' γνάθων, κράπτει, καὶ πῶδες τόπους.
 Ὃ ὄρνις δὲ τις τετραχίλος ὀνομασμένῳ,
 Τὸ ράμφορ αὐτῆς ὀφθαλμοῦ ἐπίσφαιρον,
 Τὰς αἰμοποτίδας καὶ θλιβούσας ἐξάγει, 30
 Τῆτε πρῶτως ἔχοντος εἰς τὸ συμφέρον·
 Καὶ τὴν γε κεφαλὴν αἰτί μισθῶ λαμβάνει,

H

Μηδῆν

Μηδεν κακόν παθοῦσαν ὅκτ' ἔθελει.

Περὶ Ἰχθυῶν.

Ἰχθυῶν ἢ πρὸς βαλεῖν ἠπύγμενα,
 Βοῶν τὶ λαμπερὸν ὁ τροχίλος ἐνθάδε,
 Ἡδὲ Διφαις ἅ τὸν βραδύω πρὸς τὴν μάχην,
 Παίων κατ' αὐτῆς τ' ῥίνας, καὶ γερρύων,
 Καὶ μηδ' ἐμικρὸν ἤρμεῖν ὀπιπέπων.

Ὁ ἢ πρὸς ὀργίλῳ ὡς τὸ πῦρ ὀπιπέων,
 Αἰρεῖ τὸν ἐχθρὸν εὐχερῶς, καὶ συμπνίγει.
 Ὁ πλοῦν γε μὴν ἔτοιμον ἰχθυῶν φέρων,
 Χωρεῖ κατ' αὐτῆς εὐγυῖας τῆς ἀσπίδος.
 Πηλῶ γδ' ὕψω τὴν δορὰν κατὰ χεῖρας,
 Τὸ δῆγμα γερρεῖ καὶ κρατὶ προσεργύρας.

Ἰδὼρ ἢ τῷ σῶματι τε πολλάκις φέρων
 Κροκέθαιλος ἔτις ποταμὸς ὃν Νεῖλος τρέφει,
 Εὐχεῖ μάλιστα λαυζανόντως τῶν τριβῶν,
 Ολιθῶν ὡς ἀπὸς τὰ κτίωε ὁ ἢ τρέχει,
 Καὶ ταῦτα δειπνεῖ συμπατῶν τῷ βορῶν.

Καὶ τῆς ὕδαρ ἠκόντας δέξιν γέρως,
 Τέχνη τε φυσικῆς ἐλλοχά πανουργίας.
 Εἰς φρυγανώδη γδ' καλύπτει σκέπῳ,
 Καὶ λαυζανῶν πρῶσι, καὶ διαβλέπει,

Ἡδὲ καὶ μικρὸν γάττιων συλλαμβάνει.
 Περὶ γὰρ ὅσῳ ὁ ἀπορεὺς τῶν φιλῶτων,
 Τῆς δὲ παγκρῆς μὲν, καὶ θρασεῖς, καὶ δυσμάχους,
 Εὐθύς γ' ἀπ' ἀρχῆς εὐγυῖας δῆπου κείνῃ.

Τῆς ἢ πρὸς ὀρμας δρατικῆς νωθετέρως,
 Ὡς μὴ γε φυσικῶς, ἀλλ' ὑπὸ πῆρας ὀκτερεῖται.

οὕτως

A bellua nil regulus passus mali.

lxxvi. De Ichneumone.

Impressionem moliente Ichneumone
Aduersus hostem, regulus sonos ciet,
Somnoque crocodilum ad ineundum præ-
lium

Exuscitans, irritat ictu narium
Crebro, quiete nec sinit segnem frui.
At ille sæuis æstuans præcordiis,
Hostem expedite tollit, atque strangulat,
Instructus armis Indicus mus, aspidem
Inuadit, vltro conferens illi pedem.
Namque humido se proluens prius luto,
Audaçter ictus spernit hostis irritos.

Quem Nilus vndis educat septemfluus
Crocodilus, oris haustu aquas inferciens,
Profundit eius semitas aspergine,
Vt incidens subuertat his lapsans pecus.
Quod ipse protritum luto, accurrens vorat.
Quin & sub æstum haurire qui parant
aquam,

Irretit artis callida solertia.
Nam frondium sub tegmine hic recon-
ditus,
Clam proripit se, prospicitque conuenas;
Quos appropinquans comprehendit mor-
dicus.

Facto periclo procreator feminis,
Quotquot rapaces, impigros, & strenuos,
Ignobili non iudicat satum editos:
Quos contra inertes arguit socordia,
Discerpit vt suspectum & alienum genus.

H 2 Soluf-

Solusque brutorum, genæ quæ subtus est
 Fixa, mouet subinde lupremam, cibos
 Cum deuoratos conficit molaribus.

lxxvii. De Merulis.

Amare turpem rumor est Merulas maris.
 Vitam, voluptatique prorsus deditam,
 Ceu barbarorum amoribus turgens genus,
 Erigne coniugum æmulo peruriet,
 Quas uisitant, cum tempus instans par-
 tuum

Doloris, aluo pignora eniti iubet.
 Namque haud in vndis deferunt structos
 toros,

Quos excuator litoris, scit erutis
 Formare petrae callidus cauernulis.
 Quin& cibum qui suppetat puerpera
 Nido incubanti, conuehunt venatibus:
 Ne quis relictis appropinquans cunulis,
 Aut occulens se terreat natos recens,
 Aut dissipans permisceat cubilia.

lxxviii. De Boue.

Quid? quod mare educat bouem, magnum
 fatis,

Cœni tenacis in luto qui gignitur,
 Sed piscium nescit sequi prædas iners.
 Piscantium idcirco struens turbæ dolos,
 Dat sese in altum mole vasta corporis,
 Instarque tecti se per vndas porrigens,
 Quem prendit hospitem, recuruus de-
 primit.

Ille impedito strangulatur spiritu,
 Suique pascit corporis cadauere

Hostem

οὐ τις γέ τι κρείττε, τῶν ζώων μόνος,
 τῶ μὲν κάτω πήγνυσι, τῶ δὲ αὐτῷ γήϊω
 κινεῖται μινά, τῶ τρεφῶν θλάων πᾶς μύλαις.

Περὶ κροσύφων.

τῆς κροσύφως δέ φασι τῆς θαλαπίδος,
 ποθεῖν τὸν αἰαχρὸν καὶ φιλήδονον βίον,
 κατὰ περ ἀθρόος τε καὶ σφελγῶντας βαρβάρως,
 καὶ ζήλοτυπεῖν, καὶ ζῆτεῖν πᾶς σωνοίμους,
 ἀλόχων ὅστις αἰσ ὀδίνων χρόνος
 εἰς φῶς παρελθεῖν ἐκβαίει τῆς πόρους.
 τὰς γὰρ κατ' ὑγρῶν ὅσα εἴσι πασιδαις,
 ἄς οἶδεν ἀκτῆς ἐγκοπέυς ἀγαγλύφην,
 τοῖς ἐκλιναγμοῖς ἐνδιδούσης τῆ λίθου.
 πλῆν καὶ ὄρα θηρῶσιν ἐκ τῶν μετερίων
 τροφὰς νεαλαῖς πᾶς λεχοῖς ἀφ' ἐσίαις.
 μή τις γ' ἵπελθῶν πᾶς κενὰς διεξόδους,
 ἢ συσκιαοθῆ, καὶ πλοῆσι τὰ βρέφη,
 ἢ ὄρα συρῆ τε καὶ ἄλεκτρα συγχέη.

Περὶ βοός.

ἔχει ἢ καὶ θαλασσα βουῶν δὴ που μέγαν,
 ὅς τις τε ἢ μὲν εἰς ἰλιῶ πεφυμένῳ,
 ἰχθύς ἢ θηρῶν εἰς τρεφῶν ὅσα ἰχθύων,
 τὸν γουῶ φονδῶ τῶν ἔλλοχα τῶν ἰχθύων.
 ἐνάλλεται γὰρ πᾶς ῥοαῖς αἰαθροῖσις,
 καὶ τῶν ἀδραπνῶσιν καὶ ἐκτείνε εἴγλω
 κυρτῶν ἑαυτὸν, καὶ κατείργων τ' ἕνον.
 ὅς ἀγχεῖ μὲν τῆς πνοῆς πεφραγμένης,
 εἴ ἢ νεκρῶν ἐμφορεῖσθαι λυψαίαν

H 3 Τὸν

Τὸν βοῶν τὸν ἐχθρὸν, τὸ μελάγχρου, τὸ φάρον. 10

Περὶ Σαρζοῦ.

Ὁ σαρζὸς ἰχθύς ἐστιν εἰς οἴσρον ζέων.
 Διψῶν τε φωτὸς, καὶ σιτούμεν ὄπας,
 Οἰκεία πρὸς ἀκτῆς παρθένης ἠθροισμένος,
 Ὅπου Δίφασφάξ ὑδρολάξ ὄψος λίθου,
 Τῶν ἠλιακῶν ἐμφορεῖται λαμπάδων. 5
 Φιλῆ δὲ καὶ πᾶς αἰγῆς ἀρρήτω χάσει.
 Καὶ γὰρ ἄρραθι γῆτινῶν τῆς ἐκνομίας.

Περὶ πολύποδος.

Βορῶτατον δὲ καὶ πανοδρον τὴν φύσιν,
 Καὶ θερμὸν εἰς κίνησιν ἀφροδίσιαν,
 Τὸν πολύποδα βλέπων αἰετῶ λαόστον,
 Αὐτοκράτωρ, τέθηπα τῆς ἀσπησίας.
 Ὅταν γὰρ ἡ γέλαπτα δεινὸν τι βρύχη,
 Καὶ πνεῦμα πυκνὸν τὸν βυθὸν δίφασχον 5
 Τὸ ρεῖθρον ὑψοῖ, καὶ σροεῖ, καὶ συγχέη,
 Θήρας ἄγων ἀγρευσὸν ἐνταῦθα χρόνον,
 Αὐτὰς εἰαπὲ τὰς πλοκάμους παρειαδίει.
 Τροφῆς δὲ ὄδε τυχῶν ὁ φθορεὺς ἀλλοτριείας, 10
 Ὅταν τ' ἔχη τὸ ρεῖθρον ὑπεπίαν χύσιν,
 Τότῃ δαπανηθὲν εἰς ἀάπασιν φύει.
 Καὶ τὸ μὲν ἐχθρὸν, εὐχερῶς αὐτὸν ἐκφύγοι,
 Πρὸς ὄψιν αὐτῶν γῆτινῶν τὸ λαιγέρον. 15
 Δεδραγμένος γὰρ τῆς πεσοκμένης ὕλης,
 Ἡμεῖς ἐν ἑὺπερ εἶχε μορφῆν ἡ φύσις,
 Ὡς ἔδοκεν ἐκείνο τὸ ξύλον τυχόν,
 Ἡ τὸν παρόντα λίθον ὀφθῆναι μόνου.

Προκεί-

Hostem voracem, atro colore præditum.

lxxix. De Sargo.

Amoris æstro Sargus ardens æstuar,
Sitiensque lucem, herbæque pastu vi-
citans,

Litus colit stipante multitudine:
Qua rupium diuisa aquis distantia,
Solis repletur permeante lampade,
Sed & capras infanda amat libidine,
Ad quas propinquans aduolat præ gaudio.

lxxx. De Polypode.

Cunctis edacem & callidum præ pi-
scibus,

Acrique amoris æstuantem incendio,
Qui Nerei frequentat vndas, Polypum,
Monstrum videns stupeſco non explebile.
Nam fluctibus cum feruet æquor con-
citurum,

Ventusque vesanus profundum permeans
Attollit vndas, perque turbat flamine:
Conchyliorum haud tunc vacans vena-
tibus,

Fame premente ipſus ſibi cirros edit.
At pabuli facta voraci copia,
Cum strata ſubſidunt procellis æquora,
Reformat inſtaurans, quod abſumſit fames.
Haud ille difficulter hoſtem effugerit,
Aſpectui quod fallat incautum offerens.
Prehenſus eſcam corripit dum pendulam,
Mutat colorem lege ſub loci ſuum:
Vt ipſe lignum refferat, quod contigit;
Aut eſſe ſaxum, quo moratur ſubdoluſ.

H 4 Quia

Quin deminutis destitutus viribus,
 Amoris æstro, ceu stupore percitus,
 Iacet, moramque temporis post pauculi
 Se præbet ipse deuorandum piscibus,
 Quos visceri immergebat ante colligens,
 Parit facillime, breuique plurimos,
 Natarque vitam non agens durabilem,
 Cum frigoris bacchatur inclementia,
 Sudumque ridens eminus prospexerit,
 Freto relicto, gentis & commercio,
 Repens vt anguis exit in terræ solum.
 Petraque tunc reperta in os prouoluitur,

Manens amica Cynthii sub lampade.
 Gaudetque quamuis arborem conscendere;

Quod se tenenti fructibus facillimum est.
 Idemque ruræ iternitur contactibus,
 Iacetque motionis expers illico.

lxxxj. De Lupo.

Hiante fufus ore per lacum lupus
 Capit squillas, nil moratus aculeos.
 Gula sed istis intumefcente ietibus
 Extinctus, ingluuiæ luit pœnas nece.

lxxxij. De Muræna.

In rete cum piscator artibus doli
 Murænulam forte egit, o rex Ausonum,
 Pertuso aquam se haurire nescit dolio.
 Elapsa namque per foramen paruum,

Secum cohortem liberat sodalium,

At ille

Προκείμενον δ' οὐδ' αὖτ' ἀπαρῆσθαι τὸν τόνον,
 Ἐκ τῆς ἀφ' ἧς τ' οἶστρον κταίνετ' ἀπὸ πωληξίας, 20
 Ἐκ τῆς τ' ἐπέτα, καὶ βραχὺς τριβῆ χροῖνος,
 Προβείεις ἑαυτὸν, ἐπ' αὖτ' καρκίνον,
 Οὐς ἤσθιε πρὶν ἐλλοχῶν καὶ συλλέγων.
 Τίκτη δ' ῥάστω, καὶ βραχὺς πωλεῖται χροῖνω,
 Καὶ νηχεῖ ζῶν ἀαριθμητὸν βίον. 25
 Ὅθ' ἢ δὲ χειμῶν, ψυχρὸς τε θριμύτης,
 Καὶ μειδιῶσιν ἕτος αἰθέρων ἴδοι,
 Ἀφείς τὸ ρεῖθρον, καὶ τὸ συνόμον χροῖας,
 Ἐξείσιν εἰς τὴν χροῖον ἔρωπιν ὡς ὄφιν.
 Καὶ πέτρων ὄρων, καὶ ταχέως ὀπίσσωμα, 30
 Ταῖς ἡλίου τὸτ' ἐγγυρονίζε λαμπάσι.
 Δένδρου τε πάντος ἀν' ὀπίσθαιεν θέλη,
 Καὶ τῆς τῆς ῥάστω εἰς ἔρμα τρυγίας.
 Ἀψάμενον αὖτ' ἢ πηγαίου τὸ θηρίον,
 Κινήσεως ἔρημον ὄφιν ὄφιν. 35

Περὶ λάβρακος.

Λάβραξ ἢ χανθάν ἀκπετρίστας τὸ σῶμα,
 Καρῖδας ἀρεῖ, πρὸς τὰ κέντρα μὴ βλέπων.
 Τέπις ἢ τῆ Φάρυγγος ἐξωθηκότες,
 Θνήσκει τρυφῆς ὄλεθρον ὄξω δρυπύσας.

Περὶ μυραίνης.

Ὅταν ἀλιδος δέτ' ἀκλινάξας τὸν δόλον,
 Ὑποπᾶση μύραιναν, Ἀύσονοκράτορ,
 Εἰς πῆλον ἔγ' ἀντλῶν ἀγνοεῖ κεκλασμένον.
 Ἡ μὲν γὰρ ἐνθένδ' εὐθύς ἀπὸ μετρίου πύρρα,
 Διεξέδου σώζουσα καὶ τὰς συννόμους. 5

Ὅθ'

Ὅ ἢ βλέπων ἔσηκε τὸν βρόχον μάτιν.

Περὶ σηπίας.

Πανοδρῆος ἐστὶ τῶ Φύσιν ἡ σηπία,
 Τῶι ἀλιεῖον κλέπτουσι τῶ κερκυργίαν.
 Εἰς ρεῖθρα γάρ τ' ἐμὴ μέλαν ἴσσο φαγμάτι,
 Καὶ λαμβανέ τῶ ὄψιν ἐνδυσα γνόφον,
 Καὶ τέρπεται θηῶσα τῶ σιωπηρίαν. 5
 Ἀλλὰ σκόπη μὴ ζώσιν εἰς χεῖρας λάβοις.
 Ἄλλ' ὅ γδ' αὖ φθάνοι πῖς, ἐκ πείρας βλέπων
 Ὀδόντας ὅξεις εἰς δόπουκου φονεῖμα,
 Καὶ δῆγμα πικρὸν ἐξ ἰοῦ πρηγμένον.

Περὶ τρυγόνων.

Ἰοῦ ἢ μετὰ καὶ φθόρας ὄξυδρομον
 Τῶν τρυγόνων πικέντρα τῶν θαλαττίων.
 Οἷς καὶ πετηλὸς εἰαὶ ἀμυχθῆ δένδριον,
 Μαραίνεται, ζῆν ὀσκέτι δυνάμιν ἔχον.

Περὶ ἀλώπεκος.

Τῶν κερδαλίῳ δέ φασι τῶν θαλαττίων,
 Τοῖς ἐγκάτις ἀγκιστρον εἰς δεδεγμένῳ
 Σοφῶς εἰαυτῶν τῶν ἀπ' ἐξ ἔνδον εἰς φῆν,
 Ὡς ἰμαλισμὸν σερικῶν ὑφασμάτων
 Ὡς αὖ ὁ χαλκὸς ἐμπαιγῆς διεκπέση. 5

Περὶ ἰουλίδων καὶ λαγωῶν.

Φύει μὲν ἡ θαλασσα πᾶς ἰουλίδας,
 Ἔστιν δὲ φαυλότατον τὸ σὺν ἰχθύων γένος,
 Καὶ τὰς ἐν ἀκτῆς μάλλον οἰκοῦσιν λίθους.
 Δειναὶ ἢ λυπῆν τὰς ἐν ὑδροθηρίαις,
 Ὅταν κατ' αὐτῶν εἰςρυῶσιν ἀθροῖαι. 5

Γερου-

At ille frustra stans sagenas aspicit.

lxxxiii. De Sepia.

Est versipellis Sepiæ & vafra indoles,
Piscantium qua callide eludit dolos.
Atrum cruorem nam vomens, pontum
inficit,
Caliginemque induta visus eripit,
Partaque sic ouat salutis copia.
Sed tu caue viuam in manus vt sum-
seris,

Quin potius alius te prior, probauerit
In ore acumen dentium recondito.
Pestemque morsus tabidam venefici

lxxxiv. De Pastinacis.

Madent veneni pestilentis vulnere,
Que Pastinacis sunt marinis spicula.
Queis sauciata germinans arbuscula
Marcescit, arefacta siccis frondibus.

lxxxv. De Vulpe.

Vulpeculam fert fama alumnam Nerei,
Hami receptis viscera intra nexibus,
Inuertere vomitione sese callida,
Ceu vestis inuerti solet holoserica,
Nimirum vt æris vncus infixi excidat.

lxxxvi. De Iulidibus & Lepore.

Fert Amphitrite Iulidas sub equore,
Genus natantum, quod venenis affluit,
Amatque serupos & larebras litorum,
Damnum inferens graue, in mari piscan-
tibus,
Denso prementes imperunt quos a-
gmine.

At pi-

At piscium quemcunque degustauerint,
 Insuauis ut sit esui, causam ferunt
 Oris veneno, quo refertæ ipsum imbuunt.
 Quod si quis hunc ignarus aluo inferciat,
 Affert dolorum sæua ventri tormina,
 Ceu qui marinum nescius leporem vorat.
 Terrestris ille non refert imaginem,
 Haud cochleæ dispar carenti tegmine.

lxxxvii. De Perseo.

Quem Persea vocant, is similis est An-
 thibiis,
 Vel rectius lupos refert imagine.
 Cuius caput ad aluum vsque rubram, cin-
 gulis
 Est aureis videre distinctum palam.
 Satum Diona iudicant hunc fabule:
 Natantiumque quodlibet vincit genus
 Mucrone dentium, simulque audacia.

lxxxviii. De Pinna.

Genus ostreorum est Pinna, quæ plicis
 domum
 Hiantibus recludit, in qua conditur,
 Per aquasque fusa porrigit carunculam,
 Quæ corpus ambit molle, cassum lumine.
 Quo Mæna si decepta credula aduolet,
 Conuictor eius atque custos pinnoter,
 Illam admonet morsu leui carunculæ.
 Hæc monita pandit amplius sinum, ir-
 ruens
 Hoc implicatur Mæna non sat prouida.
 Pinnæ quod humidum effluit de viscere,
 Qui fulgur æquet, fit lapillus lucidus;

Sed

Γερευμένα δέ τινος αἰσθ' ἰχθύος μόνον,
 Ἄβρωτον ἀπέφηναν τὸτ' αὐτὸν Ὀθίως.
 Ἰσθ' αὐτῆς πηλῆρες ἐστὶν τὸ σῶμα,
 Κἂν ἴς τ' ἰχθυῶν ἀγνοῶν ἐπεθίοι,
 Στροφαῖς ὀδυνῶν ἐστὶ πύραυρος,
 Ὡς καὶ λαγῶν εἰς θαλάσσιον Φάροι.
 Πρὸς γὰρ τὸν ὄκ' γῆς ὑπεναντίας ἔχει,
 Καὶ γυμνὸς ἔστος ἐστὶ μικροῦ κεχλίας.

Περὶ Περσέως.

Ἰχθύς ὁ περσεὺς ἐμπερὴς τῆς ἀνθίας,
 Μᾶλλον ἢ τῆς λαβραῆς τῆς βορωαίας.
 Ὅς ὄκ' κεφαλῆς εἰς ἐρυθρὰν γαστέρα
 Ζώνουσι χροσῆς ἀντικρυς ἀγλαῖσμένος,
 Ἰός τε μυθικῶς Ἀφροδίτης ἐκέρθη.
 Πλωτῶν ἢ θηρῶν δυσμενῶν καλιχύς,
 Οδοῦσι μακροῖς καὶ τομαῖς πεφραγμένος.

Περὶ πίννης.

Τῶν ὀσρέων ἐν ἐστὶν ἡ πίννη γῆρος,
 Ἡ πᾶς φορητῆς ὄρθαν ἐωγμένη πύχας
 Κεῖται κατ' ὑψῶν, καὶ περὶ ἀλλῆ σαρκίον,
 Ἐκ τῶν ἑαυτῆς μαλθακῶν ἐνποδίων.
 Ὅταν ἢ μανίς πρὸς ἀπατηθεῖσα δράμοις
 Καρκίνος ἀρ' αὐτῆ συμβιῶν προσεγγίσαις,
 Νύτῃ μετ' αἰδοῦς πᾶς λαβαῖς τ' σαρκίον.
 Ἡ δὲ πλεόν κέχνηεν, ἢ ἢ πρὸς ἐνέει.
 Καὶ τῆς λαθοῦσι διπύχοις ἀλίσκει.)
 Ἰχθὺν ῥυέν σαμάχου ἢ τῆς πίννης ἀπὸ,
 Εἰς ἀσραπῆς ἐλλαμψαν ὀρέθη λιθός.

Κινέ-

Κινῶμεν ὅδε τῆ καθ' ἑαυτὴν ζῆσι,
 Εἰς μαρμαρυξίν ὀργανοῦται μαρμαρυξ.
 Πίννη ἢ ποιεῖ καὶ τριχῶν βλάστην ξένω,
 Ὡς ἐξ ἀεραχῶν συμφυῶν τ' ἔγκατων· 15
 ἢς ἡ Φεραυγῆς ἐχλιδῶσαι λεπτότης,
 Ξανθοῖσι πλοχμοῖς ἐνδεθεῖσα παρθένων,
 Σπυργῶντες αὐτῆς μαστροπεύει νυμφίους.
 Εξοσρακῶθεν εἰς ὄσρακωθὸν τὸ σέρος,
 Εξοσρακίζεν οἶδε καρκίνου φύσις. 20
 Οἰσρῶμεν ὅδε γδ κνησμοναῖς δοποκρούφοις,
 Εκείνῳ ὄργα πανταχῆ τροφῆς χάριν.
 Ογκοῦμεν ὅδε τῆ πλησμονῆ τὴν γαστέρα,
 Σοφῶς ἴσασα ἄτ' καλύπτης πᾶς δέσφης.
 Τῆ θρύμματος γουῶν ἐκπεσόντες ἀνίκα, 25
 Νοσῶν ὁ γυμνός, ὁ παθῆς γδ ὀρέθη,
 Μένει τροφῆς ἀγευστος εἰς πλείον χρόνον.
 Πηγνύμενος αὐτῆ τῆ δορᾶ τῆ πρὸς Φάτω,
 Τροφῆν ἔχει τὴν ψάμμον ἐν εὐρε κλίνῃ.
 Ὅταν καλῶς δέ τ' ὄσρακωθὸν τὸ σέρος, 30
 Εἰς πάντα χωρεῖ τὴν τροφῆν παρεκλέγων.

Περὶ μύος.

Ὁ αλάπιος μῦς πρὸς Φυῆς φέρων δόρυ,
 Καὶ δὴ πινὰς σώματος ἀπ' ἀκμᾶς ὡς βέλη,
 Χωρεῖ πρὸς ἰχθύς, Αὐσοναρχα, δυσμάχους·
 Καὶ τῆς σαγηνεύοντάς αὐτὸν ἐτρέμας,
 Γοργῶς διασπῶντάς πλοκάς τῶν δικτύων, 5
 Καὶ μέμφετα μῦς τῆς ἀνύδρους ἐν σκοτῆ,
 Οἱ ζῶσι πικρῶς, καὶ σπλάσι πᾶς ψίχας·

οὐς

Sed vnionis induit tandem iubar,
 Vis promouentis si calor appetat.
 Quin & pilorum pinna germen byssinum
 Fert, stamine haud araneorum discre-
 pans.

Cuius nitor, subtilitasque, cirulis
 Addit puellarum venustatis decus,
 Lenocinandis perquam idoneum procis.
 Natura cancrum marcidam deponere
 Testam, magistra docuit haud incallida.
 Oestro ciente nam penitæ pruriginis,
 Mouetur vndiquaque, victus gratia:
 Ingurgitationeque aluum turgidus,
 Distumpit arcta tegminis ligamina.
 Sic inuolucris ergo decidentibus,
 Nudus laborans (quippe morbo ob-
 noxius)

Os abstinet gustu cibi diutine.
 Mox integer recente pelle, vescitur
 Præsentî arena, qua iacens lecto vsus est.
 Sed glutinato rite rursus tegmine,
 Prorepat ipsum pabuli quo fert amor.

lxxxix. De Mure.

Gerens adnatam mus marinus lan-
 ceam,
 Et prodeuntium ore tela cuspidum,
 Cum bellicosus miscet arma piscibus.
 Nec persequentum nexiles horret pla-
 gas,
 Dissuta morfu lina soluens acriter.
 Terræque mures qui cauernis delitent
 Irridet, ægre mica quos surrepta alit;

Quos

Quos stridulus felis, tabella, funium
Nexusque tollunt, atque lardi portio.

xc. De Mugile.

Mugil sereno blandiente sidere,
Egressus in litus relinquit æquora,
Sub erutique dormiens specu aggeris,
Cælo ruente, mox aquas rursus subit,
Campis furentis haud procellæ obnoxius,
Natale postquam se recepit in solum.

xc i. De Apuis.

Est Apuis mater lutum, est lutum pa-
ter :

Petras cauatas incolunt quæ callide
Secum ferentis cuncta flaminis metu,
Nec pabulo quo nutriantur indigent,
Linctu refectæ mutuo consortium.

xc ii. De Mullo.

Natator est Mullus, gulæque prodigus,
Rebusque gaudet admodum male olen-
tibus,
Fruiturque laute sordibus cadaverum.
Quod indicat nomen, quotannis ter
parit.

xc iii. De Echeneide.

Oculis tuenti vilis est piscis, probe
Quem cognitum quis æstimet validissi-
mum:

Fœtus abortum nam coercet mortuus,
Ventisque sistit impetus ferentibus
Nauis citatos, huic inherens mordicus,
Nautasque dextro gratulantes flamine,
Lugere verfas protinus cogit vices.

Quem

Οὐς κ' χαλῆ τριζοσι, καὶ πλάξ, ἔβροχος,
καὶ πωγίς ἐξέτριψε, κ' βραχὺ σέαρ.

Περὶ κερρέως.

Κερρέως ἢ λαμπραῖς μεθιώσης αἰθρίας,
ἔξεισιν εἰς τὴν χέρσον, ἐκλιπῶν χύσιν.
Ἐπὶ χῶμασι θ' εἰφυπνῶων τότ' εἰς βάθος,
ἂν ἐκτραχθῆ, πρὸς τὸ ῥεῖθρον αὐτρίχθι,
Ἐλθ' ἄλλος ζῶν γηγμούς ἰσοφίας, §
Φυγὰς γ' ἐπ' αὐτῶν εἰςρυεῖς τ' πατρίδα.

Περὶ ἀφυῶν.

Μήτηρ ὀπηλός, κ' πατὴρ πῆσιν ἀφύαις,
Αἰνομηχεῶς οἰκοῦσι τὰς κήλους λίθους·
Δεδόικασιν γὰρ τὰς Φορέας τῶν πνευμάτων.
Τῶν ἐκάστη κ' τρεφῆς πολλῶν ἐτρέαφη,
Τῆς συλθενούς τὸ σῶμα λιχμησαμένη. §

Περὶ τριγλῆς.

Τριγλή ἢ νηκτὸν ἐστὶ κ' λίχνον φύσι·
καὶ γὰρ φιληθεῖ τῆς κακῶσμοις ἐκτόπως,
καὶ τῶσι ῥυπαιοῖς ἐν τρυφᾷ θνησιδίαις.
Ἄπαξ ἢ, καὶ δὶς, ἀλλὰ ἔ τῆς αὐτοῦ.

Περὶ ναυκράτων.

Ἐστὶν τις ἰχθύς ὀτελής μὲν, εἰ βλέπει·
εἰ ἢ κελίνοις, κράτιστος· εἰ δὲ λαμβάνοις,
Νεκρὸς Γαλλῶος εἰς γονὰς ἀποσφόρους.
Τὸν μὲν γὰρ διάγωνον ἐξ αὔρας δρόμον,
εἶργα πρὸς ελθεῖν ἐν δακῶν τὴν ὀλκαδα· §
καὶ τὰς τίως ἀδοντας ἐκ θυμηδίας,
Στυγρὸν τι πειθεῖν ἐκβοιάζοναυτίλους.

1

καὶ

Κὰν μὴ πὶς αὐτὸν γε κατὰ δὺς θᾶπτον τέμν,
Ὀδοσετήθην ἐδραμῆται τὸ σκάφος.

Τῆσιν πὸν ἰχθίω, Αὐσονάρχα, Ναυκεράτιω 10
Οἱ γελῶσι καλοῦσιν ἐκ τῆς πράγματις.

Τέλο.

ΠΡΟΣ-

Quem ni quis vrinator ocius secet,
Cursum carina sustinens nil promouet.
Hunc, Imperator, Naucraten nautæ
vocant,
Naues tenenti ex re indito cognomine.

FINIS.

I 2 AVCTA-

A V C T A R I V M

IOACHIMI CAMERARII.

1. De Cicadâ.

MVS IS amicus, arbiterque carminum
 Sûauium si non cicadam carmine
 Dicat, probrorum fugerit qui crimina?
 Cicadæ amica iungitur cicada, amans
 Cognationem stirpis atque sanguinis.
 Simulque ramis insidentes arborum,
 Concinna pangunt cantuum modulamina
 Vibrante pinna, quæ modorum est or-
 ganon,
 Cietque discordem soni concordiam.
 At feminis strident mares silentibus,
 Cumque arua findit torrida sol lampade,
 Suis & ipsi arbuta rumpunt questibus.
 Sed tempore hiberno latent reconditæ,
 Terræ recessibus sub abditis cauæ:
 Queis prodeuntes rursus, æstas cum re-
 dit,
 Glomerantur ad consûeta cantus munia.
 Roris liquentis guttulas cibos habent,
 Nec germinum fructus, nec herbarum ex-
 edunt.
 Et quis adeo repertus est nefarius,
 Auem vt Pieridum comprehensam manderet,
 Tam paruulam, quæ præter est vocem ni-
 hil?

Hirun-

Π Ρ Ο Σ Θ Η Κ Η

ΙΩΑΧ. ΤΟΥ ΚΑΜΕΡΑΡΙΑΔΟΥ.

Περὶ Τετίγων.

Τετίγ' ἀμνημόνιστον ἰὼ Μούσης Φίλθ,
 Λιγυρῶν θ' ἐπῆρος ἀσμάτων ἄρ' αὖτε ἔχῃ,
 Ὀνειδος ἔπος πῶς αὖ ἐκφυγοὶ κακόν;
 Τέτιξ' μὲν οὖν τέτιγι σωμαζελάζεται,
 Ἀραπῶν ζυῶσαιμον ζυγένη τε τῆ φύσθ. 5
 Δένδροις ἐφιζόμενοι ἢ λειροῖεν μέλθ,
 Κοινῶν θ' ἰέντις εὐ ζυωαρμονῆσ' ὄπα.
 Ὑμῶν δὲ λεπτός ἐστιν ὠδῆς ὄργανον,
 Δίησ' ἐκείνη φθέγγεται συμφωνία.
 Σιγᾶθ' ὁ θῆλος, πῶς θρούσθ' ἔς ἀρρένων. 10
 Καὶ τῶ μὲν ἠλίω φλέγοντι πᾶς γύας,
 Τότ' ὀπισθοῦσ' ἐκείνοι ἠχηῆσαιθ.
 Χρόνῳ ἢ χιμῶνος καλύπτοντ' ἐν χροῖνι,
 Καὶ λωμάτων πῶν τῆσθ' ὀστόκρυφ' ἐν φωλεῶσ.
 Τῶ δ' ἀναδύμενοι κείθ' ἀγείρονται θέρθ 15
 Εἰώθ' αὖθι παρὸς νόμον περιεσμάτων.
 Τροφῶν δ' ἔχουσι πᾶς δρόσου ρανίδας μόνον,
 Βλάπτοντες ἔργους ἔθεν ἢ πόης φυτόν.
 Καὶ πῶσθ' ὀρέθη ποσοῦπαν αἰόσιθ,
 Μουσῶν ὅσ' ἔρην συλλαβεῖν τε, καὶ φαγῆν, 20
 Ὡσθ' ἐξίτηλον, ὄντα τ' ἔθεν ἢ βολῶσ;

1 3 Ὅπιθ

Ὅπερ ἀσέβης Φῦλον ποιεῖ χελιδόνων.

Περὶ μυρμηκῶν.

Τίς πᾶς ἢ μυρμηκῶν ἰκανὸς ἄρ' ὄκφρασίᾳ
 Οἰκονομίας τε, καὶ πῶδ' ἀσπίδας βίης;
 Τίς δ' ἂν ἰσπερβαίῃ γὰρ τ' φύσεως πόδε
 Μικρὸν κάτοπρον παμμεγίστων πραγμάτων;
 Ἐν ᾧ γ' ἀπίσης, ἔμφρασις δρετῆς ἐνι, 5
 Φιλότητος, ἠδὲ τῶν πόνων κωνωνίας,
 Φρονήσεώς τε, καὶ δικαιοσύνης ἁΐμα,
 Σωτ' ἐγκρατίας ἐξόχῳ Φιλεργία,
 Καὶ δὴ σωέσεως, καὶ σωνοίας, καὶ μένους,
 Ὀσφραντικῆς τ' ὅππ' ἴπασιν διαιδησίας. 10
 Σὺ δ' ἄρ' ἄγε, καὶ Φιλυπνευθεΐας ὑπο,
 Παράδειγμα μούχθων χρησίμων τέτυπος ἔχε.

Περὶ μύων.

Ἐχέῃ ἢ μύας ἴερος ἄφ' ὀμήρα κλέος.
 Ἦσ' ἂν πῶθ' ὑγροῖς ἐνφανοῦσαι ῥόδομασι,
 Εἴθ' ἠλίς ποικαιμένη ξηρῆ φλογί
 Ἀνά τε πάλιν ζῆ, καρτεμῆς ἀπέπτωτο.

Περὶ ὀρνίθων ἀνθρωπολάλων.

Τὰς ψιπτακούς μὲν ὡς λάλης θαυμάζομεν,
 Τέροπ' ἢ μᾶλλον ἠδὲ υγροῖ τῶν πτεράων·
 Φωνῆ ἢ μηδὲν ἦτιον ἐς δμήχαν' ὄ,
 Μιμηλας δ' ἀπλάσου τόνος ἢ πνύμασι ὄ
 Κοσμάκων τε, κητῶν τ', ἠδὲ ψαρῶν εὐμαθῶν. 5
 Ὄστ' ὄκ' ἐτ' Ἰνδῶν ὀρνιθολαλίας χρέος,
 Ἡμῶν ἐχόντων βροτολόγους ἐνδημίους.

Περὶ

Hirundinum genus quod audet impium.

ii. *De Formicis.*

Quis est canendo, quam rei domesticæ
Curam gerat formica, vitæque vsuum?
Quis vero naturæ hæc silendo transeat,
Simulacra rerum maximarum paruula,
Virtutis in quibus omnis apparet nitor,
Dilectionis, & laboris mutui,
Prudentiæque, iuris & custodiæ,
Et continentæ, nouæque industriæ,
Cum prouidentiæque vi, solertiæ,
Præque omnibus sensus odorum acer-

rimi?
At tu laboris hoc cape exemplum tibi,
Ignauia deses, veternoque oblite.

iii. *De Muscis.*

Fidentiæ præconem Homerum musca
habet.

Quæ si diem submersa fluctu clauserit,
Post solis exiccata quam flammis fuit,
Ad se redit, vitæque compos auolat.

iv. *De Auisibus hominum loquelas
imitantibus.*

Humanæ imaginem loquelæ in psit-
taco

Miramur, alarumque nos honor iuuat:
Sed non minus concinna vox est, fla-
minis

Canore blandum garrientis æmula,
Coruisque, picisque, atque sturnis docilibus.
Quid Indicarum ergo loquelis est opus,
Aues loquentes cum patria tellus ferat?

v. *De Alcyone.*

Pontum accolit cui nomen est auis Alcyon,

Nidumque figit navis instar concavum,
 Vndas super quem construit turissimum,
 Non temporis ratione, sed situ loci,
 Modoque structuræ, & figuræ tegmine.
 Hac incubante ovis, sereni sunt dies,
 Notium licet tunc occupet Sol limitem,
 Æquor quietum puppe fulcat nauita,
 Dum quattuordecim dies sævit gelu.
 Quin & mariti perquam amans est femina,

Amoris erga quem flagrat cupidine,
 Senemque nutrit, & fouet quo marcidum:
 Suisque subiens ipsamet gestat humeris
 Iam tum exoletum, iam grauemque, & debilem,
 Irrupta iungit quam marito copula.

vi. *De Anthia.*

Est piscis Anthiæ vocatus nomine,
 Quem Chrysophryn alii vocant, alii Ellopa,
 Quidamque Callichthyn putant, aut Pompilum,

Homerus hunc dixisse Sacrum creditur
 Piscem, quod autumare certum interpretes:
 Quamuis & hos quædam interest dissensio.
 Securitatis sponsor hic est nauitis,
 Quacunque vastum se per æquor obtulit.
 Namque & feras abesse cunctas nunciat,
 Nec imminere tunc periculum a mari,
 Idemque genti fert opem domesticæ.

vii. *De*

Περὶ Ἀλκυόνων.

Ἢ δὲ Ἀλκυόνων ὄρνις μὲν ἐστὶ πάρα λυγρὰ,
 Νεοπύριον δὲ οἷον ἠναυπηγῆμεν ἡμῶν
 Ἐφ' ὕδασι δὲ πλάσσει ἀσφαλὲσσι,
 Οὐδὲ γὰρ ἔστιν ἄλλο πῦρ ἢ χύμας, καὶ τὸ πῦρ
 Σπυραὶς πλοκῆς τε, καὶ οὐδὲ σὺ χεῖμαί.
 Ὅτι δ' ἢ δὲ ἐπὶ ἄλλοις, γαλίω' αἰσθημάτων,
 Ὅντας περὶ ἡλίου νοτίαις ἐν ῥοπαῖς,
 Θάλαττ' ἀκύμων τ' εὐσταλῶς πλεῖται τότε,
 Ἀκμῆ δὲ ἐπὶ ἐν ἡμέρησι χεῖμαί.
 Φίλανδρον αὐτῆς φιλοσοφίας πάντων
 Θήλειαν δὲ ἐστὶν ἄρρεν' αἰὲν σύζυγος.
 Γηραιὸν μὲν τε τίνδε καὶ γηραιὸν Φαί,
 Αὐτῆς φέρεισ' ἐπαμαρτῶν τὸν σύγγραμμα,
 Ἐξωρον ὄντ' ἤδη, βαρυὸν τε καὶ οὐδενῆ,
 Πιστὴ ἀναπνοῆς ἀσπασίας σωσοῦσα γυνὴ ποσὶ.

Περὶ Ἀνθίας.

Ἐστὶν τις ἰχθύς ὃν καλοῦσιν ἀνθίαν,
 Χρυσόφρουα ἄλλοι, κάπροι τινες ἔλλοπα,
 Ἐπεροὶ δὲ καλλιχθῆ, τινὲς δὲ πομπύλον,
 Ἰχθύω δὲ Ὀμηρος αὐτὸν εἰρηχ' ἱερόν,
 Ὡς περὶ λέγουσι τῶν ἀφρηγῆτων πινέες.
 Διαφωρία γὰρ κἀνθία δὲ ἐρμηνεύειον.
 Ὀφθεις δὲ ἀρ' ἔπος ἀνθίας ἀσπασίας
 Ἐσ' ἐγχεσθῆς ἐν θαλάττῃ πανταχοῦ.
 Δηλοὶ γὰρ ἔδεν θηρῶν παρεῖν ἐκεῖ,
 Εἶναί τε κίνδυνον τὸτ' ἔδεν εἶν ἄλλοι.
 Ἀδελῶς βουθεῖ τίς τε συμφύλοις αἰεὶ.

Περὶ

Περὶ βατράχων.

Βατράχων ἰδῶν τις ἐβδελύξατ' ἀμορφίαν.
 Αἰχραὶ δὲ γ' ἔτ' ὄντες οἷσ' ἐρωτικοῖ
 Εἰσι, γαμήλιά τέ πιν' ἄδουσ' ἄσματ' α,
 Ολολυγόν' ἐκφώνουῦτες λυκκλῆσ' ὄπα.
 Ἐν νυκτὶ δ' ἐκτὸς συμπλέκονθ' ὕδρων τόπων. 5
 Προεγνώκασ' ἐπεὶ δ' ὑετὸν ἠπιγμένον,
 Φωνῶν τε λαμπρῶν καὶ συχνὸν κραῖ,
 Τότε δὴ παφλάζουσ' ὕδασ' ἐν λιμνώδεσι
 Δικεῖ τε σημεῖον βεβαίωπατον τόδε
 Ὅμβρων γηησομένων παραυτικῶν ἀθρόων. 10

Περὶ σκιέρων.

Διὰ τί πηθήκους, κερκοπήκους, ῥία τε
 Ζῶ' ἄλλα παειραζόμεθα νήποι;
 Γερονότες ἐν τῶσ' ἔρανώ' ἔσ' ἐξωλικῶ,
 Ἀφορισμένοι ζῶνι μακρῶν κεκαυμένη,
 Ἐγχαρίων τ' ἀρ' εὐπορουῦτες πηγνίων, 5
 Τὸ τ' σκιέρων σύμμιον ἔχοντες γῆρας,
 Οἷς τ' λάσιον ἐποίησεν ἔρας πύλωμα,
 Γελωτοποιὸν, ἀλικὸν, θαυπευλικόν,
 Οὐρᾶ πηρωτὸν, μανλικὸν τε ζώδιον,
 Πρὸς τῶν ἀητῶν τὰς ὁπάς κλείσσειν προᾶς. 10

Περὶ ἐλεφάντων, καὶ λεόντων, καὶ
 δελφίνων.

Τίς δέ τ' ἐλεφάντων ἰστρομένω πέρι,
 Μακρῶν διήγησιν ὀλίγοισι σιωπητῶν
 Διώσειτ' ἀν' ἐκθέσασιν ἰσχυρῶν γναρίσματος;
 Τὸ τ' εὐσεβῆς, τὸ τε σαρκετὸν, τὸ τ' ἔννομον,

Πρὸς

vii. *De Rana.*

Ranas videns, quis non abhorret inertiam?
 Sed inuenustæ illæ quidem, morem tamen
 Gerunt amoris, nuptiali carmine,
 Quam ololygona appellant, citantes fe-
 minas;
 Quibus humida extra nocte miscentur loca.
 At imminentes simul aquas præfagiunt,
 Vocemque tollunt, & coaxant crebrius,
 Tunc & tumultuant in paludibus:
 Atque imbrium hoc iam iam futurorum
 euidens
 Signum putatur, comprobante id exitu.

viii. *De Sciuris.*

Cur simios, hirtasque caudis simias,
 Animantiaque id genus alia stulti exqui-
 rimus?
 Nos qui sub axe degimus hic exotico,
 Procul remoti torridæ a gyro plage,
 Popularibusque non carentes lusibus,
 Cum suppetat nobis sciurorum genus,
 Ab hispida cui nomen est cauda inditum,
 Risum ciens, tripudians, & blandiens,
 Caudaque pennatum, & futurorum sagax,
 Aduersus Euri obdens procellas ostia.

ix. *De Elephantis, & Leonibus,
& Delphinis.*

Quis vero quæ prostant de Elephantis
 prodita,
 Narratione copiosa, versuum
 Exponere indicis queat breuissimis?
 Legumque cultum, ac numinis, prudentiamque,
 Animi-

Animique studium erga magistros bene-
uoli?

Quis consequatur eloquendo, plurimis
Quæ sunt libris mandata de leonibus?
Atque hic quidem terrestrium rex est, velat
Delphinus vndas incolentum fœtum.
Sed regium hoc ambobus est, mortalium
Quod sunt amantes, atque forti pectore,
Ad bene faciendum & promptiores, quam
male:

Atque in superbos cum truces se præbeant,
In supplices sese gerunt clementius,
Parcuntque cum res fert, & in pugnam
ruunt,

Quales dynastas esse non inconuenit.
Delphinas, vndis ne obruantur plurimos
Seruare narrant, applicatos litori.
Nec carne vescitur hominis leo, nisi
Victu carentem adurgeat pænuria,
Atque his in Europa locatus terminus
Amnes duo sunt: Nestus vnus, qui labitur
Teias per Abderas, & alter Achelous,
Qui cursum agit per Acarnaniam fluens,
Hæc inter, illa fert leones, flumina,
Neque eorum alibi reperire genus est v-
spiam,

A solis ortu cardinem vsque ad vltimum.
Quod Thurius narrans sacrauit posteris.

x. *De Equis & Canibus.*

Quisquis sciendi amore flagras, aspice
Genusque equorum, cumque eo stirpem canum:
Nam digna scitu suggerunt tibi vtraque,

Siue

Πρὸς δειωτότας τ' ὄνουσά της ἀπουδῆν Φρενός. 5
 Τίς δ' ἐκφράσσειτ' αὐτὰ ὅσα λείονταν αὐτῶν
 Εὐρίσκετ' ἀλάστως γεγραμμέν' ἐν βίβλοις;
 Βασιλῶς μὲν οὐδ' ἐπὶ χερσὶν αὐτῶν, καθὼς
 Δελφίς ἐνδρῶν θρεμμάτων κέκλητ' αἶψα.
 Τὸ δ' βασιλῶτα πόν ἐστιν ἀμφοῖν, ὅτι τοι 10
 Εἶσιν φιλοῦθρα πῖτε, καὶ μεγαλοφρονες,
 Ποιεῖν τε μάλλον εὖ πορφυρῆ ἢ δρᾶν κακῶς.
 Τοῖς μὲν ὑπερῆ Φαίοισιν ὄντε παλῆμοιοι,
 Τοῖσι δ' ἐπεπνῶθισιν ὄντε κέκαστροι.
 Φεῖδοντ' ὅπου τε χεῖρ, μάχονται τ' ἐμ' ἀέθ, 15
 Οἷες κατ' ἡμέρας διώατες τυχαίην.
 Δελφίνας οὐδ' ἴσασ' ἐν ἀλίποτ' ὀστολαμένους
 Σπῶν πινάς, χέρσονδε πορκεκομισμένους.
 Οὐδ' ἄρ' ἑλέων γεύσασθ' ἀεὶ κερκὸς ἀνέρος,
 Εἰ μὴ γε λιμῶντιαν προφῆς ἐπέρας ἀσάνη. 20
 Θύρος δ' ἴσασ' ἐς' ἐν Εὐρώπῃ, δύο
 Πόταμ', ὁ μὲν εἰς Νέσος, δὲ Ἀβδηρῶν ῥέων,
 Ἀχελῷος δ' ἕτερος αὐτῶν δι' Ἀκαρνανίας.
 Μετὰ δ' ἔτι τῶν λείοντες ῥομάτιν
 Μόνοι τε γίνονται κατ' Εὐρώπης χθόνα, 25
 Καὶ μηδέ ποτ' ἴδοι τις τῶν ἀλλαχοῦ γένος,
 Οὐτ' οὐδ' ἀπὸς ἡῶν, ἔτ' ἰὼν ἀπὸς ἐσπέρην.
 Ὡς ἰσόρησ' ὁ Θούριος λογιζάσθαι.
 Περίππων καὶ κνωῶν.
 Ὄρα Φιλίτωρ ὅσους εἰς ἵππων γένος,
 Καὶ σὺ νόει μοι πῶς δὲ Φύλα τῶν κνωῶν
 Ἄμφω γὰρ εἶσιν ἀξιοὶ θεωρεῖσθαι.

Εἴτ'

Εἴτ' οὐὼ Φυῆς τὸ χρεῖσόν ἢ δὲ ἔπαμνετόν,
 Εἴτε διδάχης τὴν Διμάθησαν εἰσίδης. 5
 Τῶν δὲ ἔδεν ἐστὶ ζῶον ἀνδρικώτερον,
 Μᾶλλον τ' ἄτρεσον ἄλλο, τῆς τε δεαπότας
 Καὶ τῆς σωήτης ἀσπασίμενον ἔφιλουῖ,
 Ἴπέρ τε τέκνων καὶ θανῶν ἀτολμον ὄν.
 Ἀλλ' ἐστὶ Φῦλα τῶν δέ γ' ἀμφοῖν αἰόλα, 10
 Διαφορότητι διαφέροντα τῶν τόπων,
 Ἐν οἷς ἐγγνήθηθ' ἕκαστος ἔθνεσιν
 Ἴππος, κύων τ', ἐν οἷσιν ἐτρέφθη τ' ἤθεσιν
 Ὡν νυῖ ἀκαμρόν ἐστι μακρολογεῖν πέρι.
 Ἴππων δὲ ἐνὶ πρῶτοισι παρὸς στωχσίαν 15
 Τό τ' ἔγνομον ἐπαμνοῦσιν ἀχραῖτα φρενός,
 Φυσικῶν τε θεσμῶν ἀκρῶς φυλακτικόν.
 Οὐδ' ἦος ἄρα τῆ μητρὶ μίσγειθ' ἑκῶν
 Οὐθ' ἦος μήτηρ ὀχεῖλεν αὐ φέροι.
 Καὶ παρὸς τὸδε ποθ' ὡς φασ', ὑπαχθῆεις τις δόλω, 20
 Ἀράμοι ἐπεὶ φανερόν γ' ἦεν μύσος γάμος,
 Λίδοι τὸτ' οἰσηθέντε καὶ δυσθυμῆ,
 Νυμφόμασ' αἰνοῖς, ὡς περ Οἰδίπυος πατὴρ
 Θεῶν κατ' ἄστυ, στυδουαθέντ' ἀθλίως,
 Ἄντ' ἔδραμον ῥήξαντε δέσμι ἐπαύλια, 25
 Ἐπαλῆσαν οἰμωγῆ τε πᾶν πεδίον πέριξ.
 Τέλει στωαράξαντε δὲ ἀλλήλοιν ἄμα
 Καὶ παρὸς πέτρῃσι πειόσια καρήαται,
 Οὕτως ἀπ' ἀμφοῦ δυσμόρω θείνον μόρω.
 Ἴπποθ' δέ τ' ὄγλης (κακῆ γὰρ καὶ πινες 30
 Εἰσὶν, ἀραθῶν ἔπει γε παλείους παινέχου)

Αὐτῆ

Siue indolis notes bonæ præstantiam,
 Siue & capacis ingenii solertiam.
 Nec animal est illis magis vel strenuum
 Vllam, vel imperterritum, suosque heros
 Et familiares quod perinde diligit,
 Pro liberisque non obire necem hor-
 reat.

Atqui genus non est vtrisque vnum ac
 idem,

Sed pro locorum hæc ambo differunt statu,
 Et vt apud est gentes, equorum vel canum
 Quisque satus, & quibus educatus moribus:
 Quæ copiose persequi, abs re nunc foret.
 In prole equorum prædicatur maxime,
 Intaminata quod colunt mente Vene-
 rem,

Verenda naturæ verentes vincula.
 Nec matri amores natus vltro iunxerit,
 Nec filium mater volens admiserit.
 Quin & dolo quidam subactus, vt ferunt,
 Post nuptiarum quam scelus factum est
 palam,

Oestro pudoris ac doloris conciti
 Vterque, qualis Oedipus Cadmeidis
 Per mœnia vrbs, improbo ex connubio
 Fugere per villam, solutis vinculis,
 Et eiulatibus replerunt pascua:
 Tandemque mutuo sibi, atque rupibus
 Illisa frangentes nefanda tempora,
 Clausere vitæ fine tetro terminum.
 Equus generosus, (namque sunt & futiles,
 Et est malorum vbique maior copia)

Escam

Escam ministrat qui sibi complectitur,
 Ac gaudet accedentis aspectu, & sonos
 Amat loquentis, teque tangi percipit.
 In prælio que ferre visus est equus
 Opem misertus lapsum equitis grauem
 sui.

Quod si quis est, quem fabulas priscas iuuat
 Audire, in illis hic equum loquentem habet,
 Aliumque rebus eiulantem tristibus,
 Aliumque qui fluctus sic ingressus super,
 Aliumque pennis qui polum con-
 scenderit.

Hinnitibusque alium vetustas prodidit,
 Sceptrum magistro comparasse regium.

Sed & fidelitatis erga heros canum
 Exempla nobis suppetant cum plurima,
 Hoc vnicum Aleræi sit instar omnium
 Senis, peremti cuius atroci nece,
 Suus homicidas prodidit palam canis.
 Quin differendi præditum solertia
 Canem ferunt, quod incidens in compita
 Feram sequendo, examinatis singulis,
 Insistit, illa qua præiuit, semitæ.
 Sic colligens, Gressum nec hac, nec bellua
 Istac tulit: peregit ergo illac iter;
 Complexa sumptionibus ceu glutinat.
 Verum hoc inane est: namque dux
 vestigiis,

Vis est odora narium sagacium,
 Argutiarum nil morans versutias.
 Sed haud egentem, vita in hac tu du-
 xeris,

Quem.

Αὐτᾶ Φιλῆι τε τὸν κομιστήν, ἠδέως
 Προσιόντ' ἰδὼν τε, καὶ λαλοῦντος ἀκηκοῶς,
 Καὶ ψηλαφῆσαιτ' ἀσμένως δεδεγμένως.
 Ὡφθη δὲ θ' ἵππος ἐν ὄπλοις που σύμμαχος, 35
 Ἀπο τε σωμαλγήσας πεσόνθ' ἵππηλάτη.
 Αἰὼν ἢ μύθων εἴτις δὴ παλαιφάτων
 Χαίρει, λαλοῦντα θ' ἵππον ἐν τέτις ἔχθ.
 Καὶ δακρύνοντ' ἐν συμφοραῖς ἄλλον κακῆς,
 Ὑπερθε δ' οἶδμ' ἄλλον βεβηκότα πόντον, 40
 Ἄλλον δέ τ' αὐτῆρωτον, ἢ δ' ἔρανοβάτιω.
 Χρεμέζοντα δ' ἄλλον φησὶν ἰσορίη τινί
 Ὅτι βασιλείας πρῶξενός ποτ' ἐγχεῖτ'.
 Κωικῆς ἢ πηγῆς δυνόου θ' ὀμιλίας,
 Προεπιτρεχόντων παντὸς ἄλλων μυρίων, 45
 Ἡμῖν ἐν ἀσπραῖς τὸ δ' ἐς δ' ἐκνωῦ μόνον
 Γέροντος ἰσὸς δειγμ', ἔσφαχθῆτος αὐηλεῶς
 Οἰκείος αὐτῆντας ἐμείυσεν κύων.
 Κωία δὲ τινες ποιοῦσι καὶ διαλεκτικόν,
 Ἐπεὶ διώκων θηρίων πολυαχιδεῖ 50
 Ὅδῳ πελάσσαν, συλλογισμῶν χρωμένῳ
 Ἀτραπῶν περβαίνῃ τῶν ἐκείνο περῆρχετ'.
 Οὐ τῶνδε γὰρ φησ', ἔδε τῶν δ' ὠρμήσαστ',
 Τῶν δ' ἄρα λοιπῶν, ὡς διαζύχθην πλέκων,
 Τοῖς λήμμασι τε τὸ συμπέρασμα πρὸς φέρων. 55
 Ἀλλ' ἐστὶν ὁδε φλύαρος, ἢ γδ' ἰχνεσιν
 Αἰσθησὶς ἡγεμῶν τὸτ' αὐτῆ γίγνεται,
 Χαίρειν λέγουσα πῆς ἐρετικῆς προφαῖς.
 Ὅσ' ἐπὶ τῶνδε γ' ἔσκα ἀνολεῖ ἐν βίῳ,
 Κ ΩΙΘ'

Ὅτι θ' ἵππον αὐτὸν τρέφειν γήροισ' σὺ κωί,
 οἴκοι μένοντ' ἐλάττω, καὶ τὰς πέλας
 εὐεργετοῦτ' ἅκ' ἑσόντων ἀφθόνας.

Περὶ ἀλεκτροίδων.

Τίς δ' οἰκισίταιν σὺκ' αὐτὰ γέλαις ὀρνίθων
 καὶ τέρπειται, καὶ χαίρει ὠφελόμενος;
 Ὡς τὴν τέτων γὰρ αὐτῆς τὰς δόμους
 ὄψω προχειρῶ. τ' δ' αὖ πού μητέρος
 ἴδης πτερυγίας φερέας γονὰς σπυρίδιον πέλα,
 καὶ φροντίδ' ἀδρίαν τε, καὶ τὴν ἑμὴν ὑπερ
 τῶν δ' ἀσπίσασαν, ἢ πῶς ἴππῃ τις φόβος,
 οὐδὲν τρεσείσης, εἰ δὲ δεισείσης θανεῖν
 πρὸ τῶν ἐαυτῆς φιλιππίων γυνημάτων
 φυσικῶς μὲν δὲ φραίνοιο σοφίᾳ εἰσορῶν,
 τὸ ζῶδισ δ' αὐτῶν μαύρα καρδία.
 τίς δ' ἂν πρὸς ἀκλῆσιν νοῆς πρὸς τὴν τροφίᾳ;
 τίς δὲ πτερυγίων ἀπλωσιν εἰς σκέπῳ; ἵνα
 γένοιτο θαλπωρὴ νεογνοῖς εὐθετος.
 Ἄπαντα ταῦτ' εἰν ἀξιοθέατ' οἴομαι,
 τῶν νοῦν ἔχοντι καὶ φρένας γυμνασίων.

Περὶ ψύλλης.

τίς δ' αὖ ὀνομάζων ψύλλαν ἤδη τις λέγει,
 σκολήκιον ἄρ, ἢ ζῶφιον, ἢ θηρίον;
 Ὅποιον ἢ φαίμεν, τοῦ δ' οὐκ ἔστι ἄλλο πᾶσι
 δέρι' αἰμάτιον ὅσον πῶς, ὁρῶντος ὄψον.
 ἐν σπώμασιν λυπηρὸν ἀγρίῳ δάκν.
 λήρον κατεπίπμι αὐτῶν, εἰ δὲ θέμις,
 τίς δ' ἂν πῶς αὐτῶν κωλύσει τὸ μῆ

Ἀρχὴ

Quemcunque equo canique alendo vi-
deris,

Domique liberum exigentem ævum, suis
Et promerentem plurimos beneficiis.

x. De Gallinis.

Quis non, domi quæ nutriuntur alicum
Greges amat, gaudetque lætus fructibus?
Nam partus ouorum larem cibo instruit
Cunctis parato. Matris at si attenderis
Curam suis pro fœtibus, cumque studio
Et fortitudinem, simulque audaciam
Hos protegendi, cum quis ingruit metus,
Nihil pauentis, nec feram horrentis
necem

Carissimorum pro salute liberum:
Amoris oblectaberis spectaculo,
Animantis & miraberis fidentiam.
Quid si, ut eitet pullos ad escam, cogites,
Alasque pandat, tegmen his quæ præ-
beant,

Fomenta nuper editis idonea?
Quæ digna contemplatione sedula
Intelligentiæ reor mortalium.

x. De Pulice.

Quid nominando quis vocarit pulicem,
Num vermiculum, animalculumne, vel
feram?

Quodcunque dicamus, nihil quam pellis est
Cruore suffusa, atque suffulta pedibus,
Orisque acuti infesta morsuunculis.
Quod si licet, nugas magorum proferam,
Qua possit, edocens, quis artis machina,

K 1 Arceré

Arcere pubem hanc quolibet diram loco.
 Quod si cuculi quis audiens primum sonos,
 Vestigium dextro quod occupat pede
 Describat, ac deinde puluerem eximat,
 Quocumque subrutum loco disperferit,
 Illo creari pulices nullos ferunt.
 Hoc est, vetus quod rettulit prouerbium,
 Nil accipe, atque id contineto ipsum probe.

xiii. De Ceruis.

Tu, cura venandi cui est, ceruos vide,
 Genus alticrurum, perdecorum, aquas secans,
 Oculisque magnis, cornibusque præditum,
 Caudaque mutilum, celeripes, punctum notis,
 Armisque spaciosum, valensque spiritu,
 Facie egregium, preciique pelle non leuis,
 Insigne maculis, atque longæuum, nitens,
 Exilibus membris, fugax, & debile,
 Imbelle, timidum, aduersus angues stre-
 nuum :
 Sed pharmacum huius inest salubre cor-
 nibus,
 Quod cor sua intestinaque medela iuuat,
 Neque est quod anxie requirat quispiam
 Cornu vnicornis plurimis incognitum,
 Cum præstet eadem, pluraque his, quod
 suppetit.
 Sic læua mens est, & rudis mortalibus,
 Fatuaque, carensque intelligentia, irrita
 Vt persequatur spe petens absentia,
 Proculque vestigans remota, raraque,
 Popularium adeo copiam fastidiat.
 Ceruum instituta singulare regibus

Sanxere

Αρχὴν γυῖός' ἐν ᾧ περὶ οὐ ψύλλας τόπων· 25
 Κοκκυσμὸν εἰ πρώτον γ' ἀκούων κόκκυζος,
 Ὅδε τότ' ὄπιθός, δεξιῶν τ' ἴχνος ποδός
 Κεῖθι πειρηθείσας, εἴτα τ' χροῦν ἐξέλη.
 Ὅπως τήν γάρ φασ' ὅδε καταφυγῆς,
 Εκεί φύεσθαι ψύλλαν ἐδεμίαν ποτὲ. 30
 Τῆτ' ἐστὶ δὲ οἶον ἢ περιουσία λέγῃ,
 Λαβῆσ' οὐ μὲν μηδὲν, κρατὶ δ' ἢ ποδὶ καλῶς.

Περὶ ἐλάφων.

Ἐλάφων θέρει νυῖ σὺ μοι, κωμηρέτα,
 Ἰφολόγον, ἀρπυγίπες, ποταμηπόρον,
 Μεγαλώπον, εὐκέρων, μέγερων, ἰακύνθω,
 Σπικτόν τε, πλατυπότον τε, καὶ εὐπνοον γυῖος,
 Ὅψι δὲ ἀρητόν, τῆ τε τιμηρὸς δορᾶ, 5
 Βάλιον, μακρόβιον, λεπτόκωλον, ἀγλαόν,
 Φυζηλόν, ἀβληζόν, δύσαλκ', ἀκάρδιον,
 Οφιοκτόνον δὲ ὁμῶς εἶναι καρτερόν.
 Χρηστὸν δ' ἴτερος φάρμακον κέρασιν ἐνι,
 Πρὸς πάντα κέρασιν τ' ἐντέροις τε σύμφορα. 10
 Χ' ἡμῖν μάταιον πρὸς τὰ δὲ λυζήτιν κέρασ
 Ἄγνωστον ἄλλο μονόκερω καλεμένον.
 Ἡ τὰ γὰρ κείνο διώατ', ἢ πλείω πολὺ.
 Ὅδε δὲ ἀμαθὲς καὶ σκαμὸν ἐστὶν ἀραβροτῶν
 Μωρόν τε φύλον, κἀνόητον, ὡς ἴε δὴ 15
 Τὰ πάντα μαστεύειν ἀπρηκτῆς ἐλπίσι,
 Παπιάινον ἀλλότρεϊα τε πόρρω, καὶ ξένα,
 Αἰσθῶν τ' αἰεὶ κατὰ φρονῆσ' ὄπιθ' ἰσχυρίων.
 Τὸν δὲ ἐλάφον οἱ ἐξαίρετον ζῶον πάντων

150 AD PHILEN APPENDIX

Ταῖς τὲ βασιλεῦσι, καὶ διωάσταις, οἰνόμοι 20

Οἰκείον ἔναγκάτωος λαοπεφηνότες,

Τὴν τῶνδε θήρην δὴτ' ἀπείπων ἐντίνως

Ἄπασιν ἄλλοις, ἴσοι πολλοῖσιν δ' ἄλως·

Ἄρξεν τε τίω δ' ὑφαρπάσ' ἤδη πῶτινες

Τελμῶντες ἐπίσσω εἴτ' ἀνὴλῃ δίκην. 25

Περὶ χλωῶν καὶ ὑῶν.

Χῆνας δέ τις, τέρας σίμους δὴ λέγω,

Τὴς ὕς θ' ὀρῶν σιάλους, ἴσως οἰήσεται

Ἄλλ' ἔδεν ἔναγκάτωος, πῶτιν κρέας μόνον,

Ἐχον αὐθ' ἄλως ψυχῆς τι, πῶτος τὸ διαμένειν

Ἄφθαρτον, ἢ δ' ἀσηπτον, εἰδαρ εὐτροφον· 3

Ἐνεαθ' ὁμως γὰρ ἴσως δὲ ἴσ' τι καὶ φρενός.

Βλάψῃ σίας γὰρ ἔδεν σωνόμοις λύκος

Γρυσμῶ σωναθροιδέντας, ἢ δὲ συστάτας·

Τόσων πᾶσι γάρσως ὁμονοηλικόν.

Καὶ δὴ τὸν ὑν, ζῶον ἐλέφας ἔτω μέγας 10

ἢ δ' ἄλκιμον, φοβᾷτ' ἀκηκῶς μόνον

Γρυλλισμῶ ἐγύθ' ὄντος, ἔκκει μὴ βλέπει.

Χλωῶν δέ τ' εἰσὶν σὲκ ἄλογοι πεπρωσμάτα,

Συνεπὸ δ' ἐκείνοις, σχημάτων δηκμένων

ἔτω ἴσως δὲ, πῶν γνώμην τε καὶ νοῦμενον, 15

Ὡς περ μετ' ἀλλήλων λαλοῦντων ἀκρωῶς,

Τῶν συγκαλῶν, πῶτά τιν' τε, καὶ κατ' εἰχούς

Ἴεν' ἀκρωῶν τῆς νομαῖς πῶτος γνωρίμους,

Φύλαξ δ' ἄμ' ὡς ἄπ', εἰ δὲ, συντάγματι.

Περὶ μάχης δέκτες καὶ σὺς ἀγρίαι.

Ἀκρωῶν τῶν δέκτες τε καὶ σὺς ἀγρίαι

Συώδεν·

Sanxere iumentum, propriumque prin-
cipum,
Nec subditis illos agendi in retia
Fecere ius, edictione strenua:
Ausolque tendere his plagas, atrocibus
Iussere pœnarum modis tolli in crucem.

xiv. De Anseribus & Suis.

Forte anseres, hos atiles inquam, videns,
Porcoque distentos saginâ, duxerit
Nil esse, carnem præter, illos quippiam,
Quæ pro sale animam acceperit, putredine
Ne colliquescat, ferculum pascens probe,
Sed mentis illis haud inest prorsus nihil.
Nam nec sues lupus aggredi compascuos
Ac congregatos audeat grunitibus:
Concordiæ tantum potest consensus.
Quin & suem, tam grandis, elephas,
bellua

Robustaque exhorrescit, hunc si audierit
Vel grunniens cominus, nec viderit.
At anseres quæ gratitant, expertia
Haud sunt loquelæ, ipsique sese mutuo
Notis loquentes consonis intelligunt,
Ceu conferentes verba secum serio.
His conuocant sese, ut vel agmen porro
agant,
Vel ordine ad consueta redeant pascua,
Ac tanquam in acie, cum est opus, fugam
petant.

*xv. De pugna ursi & suis
siluestris.*

In saltibus condensa opacis arbore,

K 4 Cer-

152 AD PHILEN APPENDIX

Certamen vrsō, sicut audiui, fuit
Aduersus aprum, patuit ita quod cogni-
tum,

Euentaue huius, & exitus victoriæ.

Nam sanguinis reperta sunt venantibus

Et signa setarum, per abdita nemorum

Incognita legentibus iter semita:

Dum dente itricto fulminat frendens aper,

Vrsusque sæuit brachiorum robore,

Atrocis in conflictibus certaminis.

Ac vitus est vrsus priore iacens loco,

Quod concidisse in prælio victum arguit:

Aprique post hunc amplius progressi, erat

Proiectum humi cadauer intuerier.

Sunt in feris, volantibusque, & pi-
scibus,

Simulacra perturbationis obuia,

Nec non gulositatis, & libidinis.

Nam sicut illa pabulum captantia,

Escamque deuorantia obiectam, dolos

Haud deprehendunt ante quos abdit

cibus:

Non secius qui frena laxant, perdit

Ac impotentes, cupiditatum motibus,

Capti voluptatum tenentur hamulis,

Ac implicati suauitatis funibus,

Vitam profundunt morte non præco-
gnita.

FINIS.

Συῦ δένδρον ὕλης βῆσαν ἀν' ἐρήμῃ μάχῃ.

Οὕτω δὲ τ' ἐγνωρίσθη αὐτῇ γ' ἡ μάχη,

Καὶ τῆςδε συμβῆαι, καὶ τὸ τῆς νίκης τέλος.

Τῆ δ' αἵματος γὰρ παντῆρα καὶ τῶν τριχῶν,

Κατ' ἰχνί' οἱ κυνηγεῖ εὐρον ἐπόμενοι,

Κατ' ἀσραπιτῆς ἀγνωστῆς εἰν ὕλη, πολὺ,

Τῇ τῶν ὀδόντων χρωμένῃ σὺς ἀσραπῇ,

Σπῆαρῶν δὲ τ' ἄρκτου τῇ βίῃ βραχίωνων,

Εν συμβολῇ τῆς ἰσχυρᾶς σὺρράξεως.

Ἦφθη πρότερον ἄρκτε δὲ πῶμα κείμενον,

Τεκμήριον τῆς θηρᾶς ἠπίοντος κράτους,

Τῆ δὲ σὺς προσωτέρω βέβηκέ τις,

Αὐτῆ δ' ὅμως ἐνταῦθα καὶ τεθνηκέ τις.

Εν θηρᾷ πᾶσι δ' ὄρμισίν τε, καὶ ἰχθύσιν,

Εἰκῶν ἕως ἑσ' ὀπιθυμίας, λίχνῃ πάθους.

Ὡς κῆνα γὰρ τῶν δελίατ' ἐγκασμώμενα,

Βόσιν τε κατὰ πόντον τιῶν περκαμένῃ,

Οὐ κατενόησεν τὸν κεκρυμμένον δόλον

Οὕτω τε δειλ' ἀλίσκε καπύλλυται

Ἄνθρωφ' ὁμοίως οἳ τ' ἄσωτοι κακῆρατῆς

Ενδόντες ὀρμαῖς λυγρῆς ἀρέξεων,

Ἰαχόντ' ἐν ἀγκίστροις ἀλόντες ἠδονῶν,

Καὶ τέρψεων ἀμφιβεβολημένοι βρόχοις,

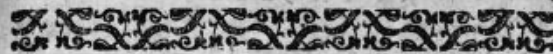
Ληφθέντες ἐφθάρησαν ἀπερῶπιω μόρω.

Τέλος.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ.

1	πρὸς ἄντιον	6
2	πρὸς ῥομπιον	9
3	πρὸς τῆς μεγάλῃς φρουρῆς	10
4	πρὸς ἰραδιῶν	13
5	πρὸς κέρκυρας	13
6	πρὸς πλεργῶν	14
7	πρὸς τρωῶν	14
8	πρὸς πλεργῶν	17
9	πρὸς κύκτου	17
10	πρὸς ῥαφῶν	18
11	πρὸς πριδικῶν	21
12	πρὸς ἀλεκτροῦ	26
13	πρὸς νηπίης	26
14	πρὸς ῥητός	29
15	πρὸς ἰωάννης	29
16	πρὸς σκαλαμῶν	30
17	πρὸς ἀηδῶν	30
18	πρὸς ῥελιδῶν	33
19	πρὸς φασίῶν	33
20	πρὸς ῥενοῦ	34
21	πρὸς ῥλαυκῶν	34
22	πρὸς κέρκυρας	34
23	πρὸς κύκτου καὶ πλεργῶν	37
24	πρὸς πριδικῶν	37
25	πρὸς κίρκων	37
26	πρὸς κινωμῶν	38
27	πρὸς μελισσῶν	38
28	πρὸς ῥενοῦ μελισσῶν	41
29	πρὸς τῆς μελισσῶν πολέμου, καὶ ἔστι ἔπειτα ἀπὸν ζώων βλαπτικῶν	49
30	πρὸς φρυγῶν	54
31	πρὸς λείοντες	54
32	πρὸς λειψῶν	57
33	πρὸς νάρκης καὶ ἰτέρων πινῶν, πρὸς τε τῶν λείοντων ἔπιπλῶν	58
34	πρὸς κινωμῶν ἰδιότου	61

INDEX CAPITVM PHILÆ
de proprietatibus animalium.

1	De Aquilis	7
2	De Vulturibus	8
3	De magna Struthione	11
4	De Ardeis	12
5	De Coruo	12
6	De Ciconiis	15
7	De Pauone	15
8	De Pelecanis	16
9	De Cygno	16
10	De Gruibus	19
11	De Perdicibus	20
12	De Gallinacco	27
13	De Anate	27
14	De Anserē	28
15	De Ibi	28
16	De Salamandra	31
17	De Luscinia	31
18	De Hirundine	32
19	De Palumbibus	32
20	De Turturibus	35
21	De Noctua	35
22	De Cuculo	35
23	De Cinclis & Pyrauftis	36
24	De Cicadis	36
25	De Circis	36
26	De Cinamomo	39
27	De Apibus	39
28	De Apibus inertibus	40
29	Quæ Apibus sint inimica, & quæ aliis nocentia sint ani-	
30	De Rubeta	48
31	De Leone	55
32	De Leæna	56
33	De Torpedine, & aliis quibusdā; itēq; de Leonib. plura	59
34	De Cane Indico	60
		55 De

35	De Mantichora	61
36	De Monocerote	64
37	De Onagro & illius cornu	67
38	De Cynocephalis	68
39	De Indicis quibusdam animalculis idoneis ad tincturā	71
40	De Onocentauro	71
41	De Lupis	72
42	De Vrsā	75
43	De Hyæna & terrestri & marina	75
44	De Thoë	76
45	De Ætnæo pisce	76
46	De Boue	76
47	De Capra	76
48	De pelle ouis a lupo laceratæ, & lapide quē canis morfu im-	
49	De Tarando	79 [petiit 76]
50	De animalib. quibusdā, quæ per sōni quietē oculis cernūt	79
51	De Leporibus	79
52	De Chamæleonte	80
53	De Lacerto	80
54	De Echino aquatili	80
55	De Erinaceo terrestri, & Lyncurio	83
56	De Hippocampi ventre	84
57	De Mure araneo	84
58	De Crocodilo	84
59	De Draconib. Æthiopicis, & aliis diuersi generis bestiis	87
60	De Araneis	95
61	De Muribus Indicis	96
62	De Bobus retrouersus pascentibus	96
63	De Vipera	96
64	De quibusdam magnis piscibus	99
65	De Delphine, cum insertione de Leone	100
66	De Trocta	103
67	De Scaris	104
68	De Capitone	107
69	De Glauco	107
70	De Cane	107
71	De Melanuris	108
72	De Spongia	108
73	De Dracone	111
74	De Phylato	111
		75 De

35	πρὸς μαντιχέου	62
36	πρὸς μισοκέρωντος	65
37	πρὸς οὐδέου	66
38	πρὸς κωσκιφάλου	69
39	πρὸς πινῶν ζωνφίαν Ιδοικῶν ἐπιτηδείων πρὸς βαφθά	70
40	πρὸς ἰνοκινέου	70
41	πρὸς λύκου	73
42	πρὸς τῆς ἀρκτοῦ	74
43	πρὸς ὑαίνης χερσονείας τε καὶ ἡμελοσίνας	74
44	πρὸς ἡωός	77
45	πρὸς αἰτναίης ἰχθύος	77
46	πρὸς βοός	77
47	πρὸς αἰγός	77
48	πρὸς δροφός οἰός λυκοπαίδος, καὶ λιθοκωσκήκου	77
49	πρὸς περσίδου	78
50	πρὸς ζώων πινῶν καὶ ὑπνον βλαπόντων	78
51	πρὸς πῖσκων	78
52	πρὸς ἡμελιόοντος	81
53	πρὸς σούρου	81
54	πρὸς ἰχθύος ἰχθύου	81
55	πρὸς ἰχθύου χερσονείας	82
56	πρὸς τῆς ἐπιπονήμου γατρός	85
57	πρὸς μυζαλῆς	85
58	πρὸς κρηθιδείλου	85
59	πρὸς ἀραγνῶν Αἰδοικῶν, καὶ ἰτέρων ἀφθέρων ἡρώων	86
60	πρὸς ἀραγνῶν	94
61	πρὸς μινῶν Ιδοικῶν	97
62	πρὸς ἐπιπονήμων βοῶν	97
63	πρὸς ἰχθύος	97
64	πρὸς τῶν μεγάλων ἰχθύων	98
65	πρὸς δελφίος, καὶ περὶ ἡλικίας πρὸς λίοντος	101
66	πρὸς σκώκτης	102
67	πρὸς σκάρων	105
68	πρὸς κεφαλῆς	106
69	πρὸς γλαυκοῦ	106
70	πρὸς κωός	106
71	πρὸς μελανύρου	109
72	πρὸς ἀράγου	109
73	πρὸς ἀράγου	110
74	πρὸς φουφίλλης	110

75	ἐπὶ κρηθρίλων	113
76	ἐπὶ ἰχθυόσμων	114
77	ἐπὶ κροσύφων	117
78	ἐπὶ βίας	117
79	ἐπὶ σαρῶν	118
80	ἐπὶ πολυπόδων	118
81	ἐπὶ λάβρακων	121
82	ἐπὶ μυρμίκων	121
83	ἐπὶ σπηλαίων	122
84	ἐπὶ τρυφάνων	122
85	ἐπὶ ἄλωπικων	122
86	ἐπὶ ἰπλίδων καὶ λαζαρέων	122
87	ἐπὶ περσίων	123
88	ἐπὶ πίνης	123
89	ἐπὶ μύδων	126
90	ἐπὶ κερπίων	129
91	ἐπὶ ἀφιδίων	129
92	ἐπὶ τριγύλων	129
93	ἐπὶ ναυκροφάνων	129

ΠΙΝΑΞ ΤΗΣ ΠΡΟΣΘΗΚΗΣ.

1	ἐπὶ πετρίων	133
2	ἐπὶ μυρμίκων	134
3	ἐπὶ μύδων	134
4	ἐπὶ ἰπλίδων καὶ λαζαρέων	134
5	ἐπὶ ἄλωπικων	137
6	ἐπὶ ἀφιδίων	137
7	ἐπὶ βιασίων	138
8	ἐπὶ σπηλαίων	138
9	ἐπὶ ἰλιφιδίων, καὶ λιόντων, καὶ θηλείων	138
10	ἐπὶ ἰπιδίων καὶ κλωιδίων	141
11	ἐπὶ κλεικτερίδων	146
12	ἐπὶ ἰπιδίων	146
13	ἐπὶ ἰλιφιδίων	149
14	ἐπὶ χηνῶν καὶ ὄνων	150
15	ἐπὶ κρηθρίων καὶ σφιδίων	150

INDEX CAPITVM. 159

75	De Crocodilo & Trochilo aue	112
76	De Ichneumone	115
77	De Merulis	116
78	De Boue	116
79	De Sargo	119
80	De Polypode	119
81	De Lupo	120
82	De Muræna	120
83	De Sepia	123
84	De Pastinacis	123
85	De Vulpe	123
86	De Iulidibus & Lepore	123
87	De Perseo	124
88	De Pinna	124
89	De Mure	127
90	De Mugile	128
91	De Apuis	128
92	De Mullo	128
93	De Echeneide	128

INDEX CAPITVM AV-
Elarij Ioachimi Camerarij.

1	De Cicadis	132
2	De Formicis	135
3	De Muscis	135
4	De Auibus hominum loquelas imitantibus	135
5	De Alcyone	136
6	De Anthia	136
7	De Ranis	139
8	De Sciuris	139
9	De Elephantis & Leonibus & Delphinis	139
10	De Equis & Canibus	140
11	De Gallinis	147
12	De Pulice	147
13	De Ceruis	148
14	De Anseribus & Suibus	150
15	De pugna Vrsi & Suis syluestris	151

FINIS.